

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ στο ζωϊκό βασίλειο

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς βικαύνης καὶ τοῦ
ἐρωτικοῦ ἔργασιου

Ὁ περισσότερος κόσμος νομίζει ὅτι μόνον οἱ ἄνθρωποι πέφτουν θύματα δυστυχιμάτων πρὸς τοὺς στοιχοῦν τῇ ζωῇ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἔτσι. Ὅπως ἰσχυρίζεται ἕνας Ἀμερικανὸς κυνηγὸς καὶ τὰ ζῶα χάνουν συχνὰ τὴν ζωὴν ἀπὸ διάφορα ἀπρόοπτα δυστυχήματα. Βεβαίως τὰ ζῶα — γράφει — δὲν εἶνε ἐκτεθειμένα στοὺς πολλαπλοὺς κινδύνους πού εἰμασθε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ ἀπειλοῦνται κι' αὐτὰ ἀπὸ χίλιους κινδύνους.

Θὰ σὰς φανῇ ἀπίστευτο π. χ. ἂν, σὰς πούμε ὅτι μερικὰ ζῶα χάνουν τὴν ζωὴν τους γιὰτὶ δὲν βλέπουν μπροστὰ τοὺς ὅταν τρέχουν. Τὸ κανγκουρό ὅταν τρέχει ἔχει τὴν συνήθεια νὰ κυττάει ἐπάνω ἀπὸ τὴν πλάτη του! Ἐτοί, πολλές φορές σκοτώνεται χτυπώντας πᾶν σὲ δέντρο ἢ βράχου. Καὶ τὰ κουνέλια ἐπίσης σκοτώνονται συχνὰ χτυπώντας ἐπάνω σὲ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα δὲν κατέρωσαν νὰ δουν ἀπ' τὴν μεγάλη βιασύνη τους! Μὰ κι' ὁ λαγὸς δὲν πάει πίσω. Ὅπως ξέρουμε ὁ λαγὸς τρέχει μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Κάθεσιν λοιπὸν ὁ κινδύνος βρίσκεται πάντα πίσω του γυρίζει τὸ κεφάλι του συχνὰ γιὰ νὰ δῇ ἂν ὁ ἐχθρὸς του ἐξασκοῦται τὸ κυνηγῆναι. Αὐτὸ ὅμως τοῦ στοιχίζει τὴν ζωὴν. Πᾶναι τὸ κεφάλι του ἐπάνω σὲ πέτρες καὶ τὰ δέντρα ἢ ὑπερθευεται μέσα στοὺς βράχους ὅπου τὸν προλαβαίνει ὁ ἐχθρὸς του. Κάποτε μάλιστα δύο λαγοὶ τρακάρισαν καθὼς ἔτρεχαν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα ὁ ἕνας πᾶν ὅταν ἄλλο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦ, τὰν, ὁ κυνηγὸς πού κυνηγοῦσε τὸν ἕνα λαγὸν νὰ βρῇ δύο μὲ οποιαδήποτε κεφάλια!

Ἐνας ἄλλος λαγὸς πού ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένος γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὸν κυνηγὸ χτύπησε πᾶν σὸ σκόλο, πού ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι κι' ἔσπασε τὸ κεφάλι του.

Ἐπίσης πολὺ συχνὰ διάφορα πουλιὰ χτυποῦν στὰ τηλεγραφικὰ σύρματα καὶ ἢ σκοτώνονται ἀμέσως ἢ ὑπερθευονται καὶ μένουν ἐκεῖ πληγμένα ὡς πού πεθαίνουν ἀπὸ ἐξάντλησι.

Καὶ τὰ μεγάλα ζῶα ἀκόμη πέφτουν θύματα δυστυχιμάτων καὶ χάνουν τὴν ζωὴν τους. Κάποια νύχτα δύο κυνηγοὶ στὴ Ρωθεσία ἀκούσαν ἕναν τρομερὸ ὑπόκωφο κρότο πού τὸν ἀκολούθησε ἕνα μουγγρητὸ πόνου. Καὶ τὸ πρῶτ' ἦρκεν ἕνας καυλιόδοντας στὴ βῆσι ἐνὸς οξισμένου δέντρου, ἀκέραιο καὶ κατωμαμένο! Φαίνεται λοιπὸν ὅτι, κάποιος ἐλέφας ἔτρεχε μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα καὶ χτύπησε στὸ δέντρο ὅπου σπρηνώθηκε ὁ ἕνας καυλιόδοντας του σὲ μεγάλο βάθος. Τόση δὲ ἦταν ἡ δύναμι πού κατέβαλε τὸ γιγαντιαῖο ζῶο γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὸ δέντρο, ὥστε ξεριζώθηκε ὁ καυλιόδοντας του!

Κάποτε πάλι μιά ἡμερὰ ἀρκούδα ἀνακάλυψε στὴν τρύπα ἐνὸς δέντρου μερικὰ καρύδια πού τὰ εἶχε κρύψει ἐκεῖ κάποιος οἰκίους. Στὴ βιασύνη της λοιπὸν νὰ τὰ κλέψῃ, ἔκωσε τὸ κεφάλι της μέσα στὴν τρύπα μὲ δύναμι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὴν μπόρῃ νὰ τὸ τραβήξῃ κατόπιν. Κι' ἀσφαλῶς θὰ φοβοῦσε ἐκεῖ παγιδευμένη ἂν δὲν τὴν ἐλευθέρωναν μερικὸι γεωργοὶ, μεγαλώνοντας τὴν τρύπα τοῦ δέντρου μ' ἕνα τοσεκούρι.

Δυστυχίματα συμβαίνουν πολὺ συχνὰ ἐπίσης στὰ ἐλάφια καὶ πρὸ πάντων σ' αὐτὰ πού ἔχουν κέρατα μεγάλα μὲ διακλαδώσεις. Ἐνα τέτοιον ἐλάφι βρέθηκε πιασμένο ἀπ' τὰ κέρατά του σ' ἕνα δέντρο. Φαίνεται ὅτι πρὶν φοβηθῇ, ἔμεινε ἀρκετὲς ἡμέρες σ' αὐτὴ τὴν θέση, γιὰτὶ τὸ ἔδωκε κατὰ ἀπ' τὰ πόδια του ἦταν οκισμένο σὲ βάθος μισοῦ μέτρου!

Τὰ περισσότερα ὅμως δυστυχήματα συμβαίνουν στὰ ἐλάφια κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐρωτῶν τους ὅποτε κάνουν ἀγρίους ἀγῶνες γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐλπίδα. Οἱ κερατοειδῆς τους αὐτὴ τὴν περίοδο εἶνε λυσιώδεις. Ἐτοί ὅμως μπλέκονται τὰ κέρατά τους κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ τὰ ξεμπλέξουν ἢ φοφοῦν ἀπὸ τὴν πείνα ἢ τὰ τρῶνε τὰ θηρία τοῦ δάσους. Πολλὲς φορές ἔχουν βρεθῇ σκελετοὶ ἐλαφίων μὲ τὰ κέρατα μπλεγμένα τόσο γερὰ πού γιὰ νὰ τοὺς ξεχωρίσουν χρειάζεται προϊόν ἢ τοσεκούρι!

Γυναικεῖα φιλαρέσκεια

Ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης ἀναστατώθηκε τελευταία γιὰτὶ μιά γυναίκα πού ὀδηγοῦσε ἕνα κομψὸ αὐτοκίνητο, εἶχε τεμπέλικα πάντα τὸ ἕνα χερί της πρὸς τὰ εἶω, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ στρίβῃ ἢ νὰ σταματήσει. Ἡ χειρωνακία αὐτὴ παρατηρήθηκε τοὺς ἄλλους αὐτοκινήτισσας πού δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν. Τέλος, συνέλαβαν αὐτὴ τὴν γυναίκα πού ἐξασκιδώθηκε ὅτι ἦταν ἡ κυρία Μὰξ Μαλόνεϋ, οὗτος γὰρ ἐνὸς γνωστοῦ βιομηχανοῦ. Ὅταν τὴν ρώτησαν γιὰτὶ εἶχε διαρκῶς τὸ χερί της ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια:

— Εἶχα φύγει μόλις ἀπὸ τὴν μινικιουρίστα μου καὶ ἤθελα νὰ ξερωθῇ τὸ βερνίκι πού μοῦ εἶχε βάλει στὰ νύχια μου!

ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΑ!...

Πρωτότυπο διήγημα

— Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε ὁμοῖες, εἶπε ὁ Συμεών.

— Καὶ μ' αὐτὸ τί; ἀπάντησε ὁ Βενέδικτος, ἀφοῦ δὲν μπορούμε νὰ τις καταλάβουμε; Ναι, δὲν μπορούμε νὰ καταλάβουμε καμμία τους, ποτέ. Καὶ θὰ στὸ ἀποδείξω ἂν θέλεις... Ποιὰ ἱστορία εἶνε ἐξαφνα πρὸς παράλογη, πρὸς ἀλλόκοτη καὶ πρὸς θλίβερα ἀπ' τὸ δικό μου ἔρωτα μ' ἐκείνη τὴν ἡμορφὴ Ἰταλίδι, πού τὴν εἶδα νὰ λάμπη ἕνα βράδυ στὴ λίμνη τοῦ Ὀρτα; Ναι ἔλαμπε στὸ ἥλιος-βασίλειο μὲ τὰ μαλλιά πυρωμένα, τὴν ὄψη χρυσωμένη, τὸ φέρεμα κόκκινο. Στεκόταν λίγα βήματα μακριὰ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἐγώ, ρωμαντικὸς νέος τότε, σταμάτησα συγκινημένος βαθεῖα μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ὀπτασία. Κι' ἀπὸ τότε, χωρὶς καμμία συστολή, τριγυρῶσα διαρκῶς γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔξην, πού ζοῦσε ἐκεῖ μαζί μὲ μιά μαυροφορεμένη γυνὴ θεία της.

Δὲν ὑπῆρχε πιά στὸν κόσμο γιὰ μένα παρὰ ἐκείνη. Ἀναστατωμένος ἀπ' τὸν παράφορο ἔρωτά μου, δοκίμασα νὰ τραβήξω τὴν προσοχὴ της μὰ... ἀλλοίμονο! Γρήγορα πίστεψα πὺς δὲν ἦμουν τὸ ἰδανικό της. Φαίνονταν πὺς διαρκῶς ζήτοῦσε νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ. Στὶς φλογισμένες μου ματιές ἀπαντοῦσε ἀκούοντας τὸ κεφάλι της καὶ στὰ θεριά μου λόγια χαμηλῶν τὰ μάτια της κι' ἐγύριζε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό της.

Ὅταν συναντιόμαστε, κι' αὐτὸ γίνονταν πάντα κατὰ τὸ βράδυ, τὴν ὥρα πού ὁ οὐρανὸς ἔπαιρνε μιά ἀλλόκοτη γλυκύτητα, τὴς ἔπιανα τὰ χεῖρα κι' ἐκείνη ἔτρεπε γιὰτὶ χωρὶς ἄλλο, ἢ παρουσίᾳ μου τῆς ἔφερε κάποιο τρόπο. Δὲν τολμοῦσε νὰ φύγῃ μὰ τὸ πρόσωπό της κάτωχω μέσα στὸ γαλάζιο βράδι, γυρίζει ἄλλοῦ. Ἐβλεπα τότε τὸ ἀγαπημένο της προφίλ νὰ μένῃ ἀκίνητο σὰν ἀνὰ γλυφὸ στὸ φόντο τῶν κυταριστῶν. Καὶ μόλις τὴς ἀφῆνα τὰ χεῖρα, ἐκείνη, ἔφευγε γρήγορα- γρήγορα...

Ἀχ, αὐτὲς οἱ ἀναμνῆς μέσα στὸ στροβίλο τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς ἀπελπισίας!

Αὐτὸ τὸ φοβερὸ καὶ συγκινητικὸ μαυρίδιο βάσταξε, δύο μῆνες, δύο μῆνες ὀνείρου, τρέλλας καὶ λυγμῶν, δύο μῆνες πού δὲν κατέρωσα νὰ πάω ἀπ' αὐτὴν οὔτε ἕνα βλέμμα συμπάθειας, οὔτε μιά λέξι ἀγάπης!

Πὺς εἶχα μιά μέρα τὴ δύναμι καὶ τὸ θάρρος ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκτινοβόλο κι' ἀσυγκίνητο πλάσμα; Κι' ὅμως ἕνα πρῶτ' ἀόψα τὴν λίμνη τοῦ Ὀρτα, ὅπου τὴν πρῶτ' εἶδα, κι' ἔφυγα μακριὰ, μὲ σκυφτὸ κεφάλι καὶ ματωμένη καρδιά...

Στὸ Παρίσι ξανάβρα, τοὺς δικούς μου, μὰ ἡ ἀνάμνησι τῆς ἀγαπημένης μου, βαθεῖα σὰν πληγὴ δὲν με ἀφῆνε. Θυμῶνουν καὶ τὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες ἀπ' τὰ σύντομα αὐτὰ ραντεβού, στὰ ὁποῖα τὴν ἐξαναγκάζα νάρεται, τὴν ἀνατοχίλα πού τὴν ἔφερεν ἢ ἀνυπομονησία νὰ φύγῃ, τὴν φοβισμένη τῆς σιωπῆ καὶ τὸ κίνημα πού ἔκανε ὅταν γυρίζει ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό της ἔξασιασμένη ἀπ' τὸ γλυκὸ καὶ βαθὺ κτύπημα τῶν ματιῶν μου...

★

Καὶ νὰ πού ἡ τύχη μ' ἔφερε ἔξην μῆνες ὕστερα ἀπ' τὴν ἀξιοθαύμητη αὐτὴ φυγὴ μου καὶ πάλι στὴ λίμνη τοῦ Ὀρτα, γιὰ μιά μέρα. Τὸ πρῶτ' αὐτὸ ἔφτασαν ἐκεῖ, ἔξω ἀπ' τοὺς συντρόφους τοῦ ταξιδιοῦ μου καὶ θέλησα νὰ περάσω ἀπὸ τὸ γαλικο-

στοιμένο δρόμο, μπρὸς ἀπ' τὸ σπῆτι της.

Ἦλθα τὸ δρόμο τῆς δὲχθης δύσθυμος. Ἡ καρδιά μου πῆγαινε νὰ σπᾶσῃ ἀπ' τοὺς δυνατοὺς χτύπους στὴ σκέψι ὅτι, πῆγαινε νὰ τὴν ξαναἰδῶ...

Κι' ἐξαφνα πάγωσα!... Τὸ σπῆτι της ἦταν κλειστὸ. Κατάπληκτος ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητο περιστατικὸ σταμάτησα τὰ βήματά μου κοντὰ στὴν πόρτα. Αὐτὴ τὴ στιγμή, μιά γυνὴ μαυροπνευμένη βγήκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἦταν ἡ θεία της. Μὲ κύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ μοῦ εἶπε θλίβερα:

— Πέθανε!

Δὲν κατάλαβα ἀμέσως τί εἶπε. Ὑστερα κλονιστικὰ, σπορτικτικὰ στὸν τοῖχο καὶ ρώτησα στενάχοντας:

— Πέθανε;... Γιατί;...

Ναι, πέθανε ἀπὸ μαρμασμοῦ, γιὰτὶ φύγατε σῆς μοῦ εἶπε ἡ γυνὴ καὶ χάθηκε.

Ναι φίλοι μου, τὸ ἀκούσατε; Πέθανε, ναι, πέθανε ἀπ' τὴν ἀγάπη της γιὰ μένα! Καὶ τὸ πρὸ ἀλλόκοτο καὶ τραγικὸ εἶνε πὺς μόνον ἐκείνη τὴν στιγμὴν τσακισμένος, τρελλός, ἐξαλλός, κατάλαβα πὺς αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Κατάλαβα σὲ μίαν ἐξαφνὴν ἐσωτερικὴ ἀναλαμπὴ τὴν ἀληθινὴ σημασία τῆς σιωπῆς της, τὸν τρόπο της, τὶς ἀγῶνες συγκινητικὲς της. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μοῦ φανέρωνε τὴν ἀγάπη της. Κι' ἐγὼ ἀπὸ μιά διαβολικὴ παρεξήγησι, εἶχα φύγει, τὴν εἶχα ἐγκαταλείψει, τὴν εἶχα πληγώσει στὴν καρδιά— ἐγὼ πού εἶνα ἔτσι ὁ δολοφόνος της!...

Ἀς μὴ λέμε, λοιπὸν, ὅτι γνωρίζουμε τὴν γυναικεῖα καρδιά. Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας εἶνε μυστήριον βαθύ, σκοτεινὸ, ἀνεξερεύνητο!

ΑΝΡΥ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

♦♦

Ἡ «ἐφημερίς τῶν Ἀλητῶν»

«Μὴν ἐργάζεσθε!...»

Ἡ περιεργότερη ἐφημερίδα πού ἐκδίδεται στὸν κόσμο εἶνε ἡ «Ἐφημερίς τῶν Ἀλητῶν» τῆς Νέας Ὑόρκης, γιὰ τὴν ὁποία κι' ἄλλοτε γράφσαμε. Τὸ συνήθημα της εἶνε: «Τὸ ἰδανικὸ μας εἶνε νὰ ζοῦμε χωρὶς νὰ καταβάλουμε καμμία προσπάθεια». Ἡ ἐφημερίδα κυκλοφορεῖ σὲ 90.000 ἀντίτυπα καὶ παρέχει στοὺς ἀναγνῶστες της διάφορες πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν... ἀσκησὶ τοῦ ἐπαγγέλματος των. Σ' ἕνα τελευταῖο της φύλλο π.χ. ἀναφέρονται «17 ἀσφαλεῖς τρόποι γιὰ νὰ ταξιδεύετε δωρεάν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ὡς τὸν Ἅγιο Θωμάσκο». Ἀλλὰ ἀρῶρα της ὑποδεικνύουν πὺς μὴν ἀρετὴ κανεῖς νὰ πρῶν χωρὶς νὰ πληρῶν, ποῖα μέρη εἶνε κατάλληλα γιὰ ὕπνο, πὺς ἕνας ἀλητὴς θὰ ξεγελάσῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς κτλ. Τὸ μοτίβο τοῦ κυρίου ἄρῃρου της εἶνε πάντοτε στερεότυπο: (Ἡ ἐργάζεσθε μόνον ὅταν δὲν μπορεῖτε νὰ κάμτε διαφορετικὰ. Καὶ ποτὲ περισσότερο ἀπὸ ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὶς ἀνάγκες ἀνάγκες σας. Τὸ καλύτερο, ὅμως, εἶνε νὰ μὴν ἐργάζεσθε καθόλου). Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Ἀλητῶν» πᾶν κάποτε συνέντευξι ἀπὸ τὸν λόρδο Χάλφιντς πού ἦταν τότε πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας στὴν Βασιλκήτωνα. Ὁ ἐπιφανὴς διπλωμάτης ἐδήλωσε ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα: «Τὸ ἐξῆς: «Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἀλητὴς σὰν καὶ σᾶς, γιὰτὶ τὸ ἐπάγγελματά μου μὲ υποχρεώνει νὰ γυρίζω διαρκῶς χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ σταθῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν».

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθύνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ 27.135 - 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ποῖος νὰ τὸ λὲῃ ΠΡΩΤΟΣ;

Λίγα βάσανα εἶχαμε. Μὰς βγαίνει τώρα καὶ ζήτημα ἐρωτικῶν προτάσεων. Ποῖα εἶνε ἡ σειρά τοῦ προβαδισμοῦ στὶς ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις; Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα. Καὶ ἰδοὺ καὶ ἡ σχετικὴ περιπτώσις:

Ποῖος νὰ κἀν τὴν ἀρχή; Τὸν ληστρεῖ καὶ καταλαβαίνει ὅτι κι' ἐκείνος τὴν ἀγάπη. Συνδέονται ἀπὸ παιδιὰ Στὸ Γυμνάσιο ἀκόμα πᾶναιαν ὅταν γνωρίστηκαν. Νέοι ἔγιναν τότε, φλογίζοντο ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Καὶ ὅμως κανένας τους δὲν τολμᾷ νὰ κἀν τὴν ἀρχή. Ὁ ἕνας περιμένει τὸν ἄλλον. Ὡς πού; Ὡς πότε; Στὴν ἀκρὴ τῶν χειλιῶν τους ἔρχεται ἡ μεγάλη λέξις κάθε φορὰ πού συναντιοῦνται. Καὶ ὅμως δὲν τὴν ἐκτομίζουν. Δὲν τολμᾷ ὁ νέος. Δὲν τὸ βρίσκει αὐτὸ ἡ νῆα νὰ δώσῃ αὐτὴ τὸ σύνθημα. Κι' εἶται δικὴ συνήθεια, περνοῦν οἱ μέρες τους στὴν ἀορισία.

Οἱ διαταγμοὶ εἶνε φυσικὰ μεν, λείτεροι στὶς κοπέλλες. Ἐνας ἄντρας ἀναλαμβάνει μὲ περισσότερη εὐκολία τὴν πρωτοβουλία. Τὰ κορίτσια, ὅμως, σκέπτονται ὅτι δὲν εἶνε ἀξιοπρεπὲς νὰ στείλουν αὐτὰ πρῶτ' οἱ τὶς προσκλήσεις τους γιὰ τὸ ἐρωτικὸ ταξίδι. Ἡ κοσμικὴ παράδοσις ἐπιφορτίζει τὸν ἄντρα μὲ τὴν πρωτοβουλία. Ὁ ἄντρας δὲν καλεῖ στὸ χορὸ; Δὲν σπικνεύεται ποτὲ τὸ κορίτσι νὰ τὸν ἀγκαλιάρῃ. Ὁ ἄντρας δὲν καλεῖ στὸν περὶπτο στὸ θέαμα στὸ κέντρο; Πῶς ἂν ἀνταποκρίνῃ ἡ καθιερωμένη τάξις στὸ εἰδύλλιο; ῥωτοῦμε.

Καθελωμένη στὴν τάξις αὐτὴ μιά ἀλλῃ ἐπιστολογράφος, εἶδε ν' ἀπομακρυνεῖται ἀπὸ κοντὰ τῆς ἕνας νέος πού στὰ μάτια της ἐνδάρκωνε τὴν τελειότητα. Δὲν της εἶπε ποτὲ τίποτα. Εἶνε ὅμως τόσο βέβαιη πὺς ἂν τοῦ εἶδνε τὴν παραμικρὴ ἐνθάρρυνσι θὰ κέρδιζε τὴν ἀγάπη του. Ἐκανε τὸ ἀνάνηδο. Τὸν ἔβλεπε κι' ἔπαιρνε ἡ ἐκφορὰ της μιά σκληρότητα μιά ἀκρίβεια, μιά ἀδυσφορία πού ἔδειχνε ἐντελῶς τὸ ἀντίεστο ἀπὸ ὅτι αἰσθάνονταν. Νομίζει πὺς κατὶ τὴν ὥδουσε πρὸς τὴν ψυχρότητα. Νὰ καίεται ἀπὸ μέσας της καὶ νὰ παίρνῃ αὐτὸ τὸ ὄψος τῆς ψυχρῆς! Λέγε ὅτι ὁ ἔρωτας δὲν κρύβεται. Μεγάλῃ πλάνῃ Πόρος φορὲς σὰς φλογίζει ἡ ἀγάπη κι' οὔτε ὑποπτεύεται τὴν ἀγάπη σὰς ἐκείνος πού σὰς τὴν ἐμπνέει!...

Ἐτοί καὶ τὸ κορίτσι. Ἐνα κομμάτι πάγος. Τὴν ἔβλεπε ἐκείνος νὰ τὸν κροτᾷ σὲ τόσο ἀπόστασι καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἂν της ἐκμυστηρευόταν τὰ αἰσθητά, πού ἔτρεφε γι' αὐτὴν θάρρος ἡ ἐκμυστηρευοῦσε τοῦ ἀνταπόκρισι. Ὡς πού στὸ τέλος, εἶδε κι' ἀποῖδε, κι' ἀπελπισμένος στράφηκε πρὸς ἄλλῃ κατεύθυνσι. Μετανοημένο κυττᾷ τὸ κεφάλι τοῦ τὸ κορίτσι. Τῆς ἔφανε τὸ πούλι.

Ὅπως ἔφυγε μὲ διαφορετικὲς συνθήκες, κι' ἀπὸ μίαν ἄλλη πού περιγράφεται μὲ συντρίβη («Ἄμυαλο Ἀγρίμι»). Τὸ ἀγρίμι λοιπὸν αὐτὸ ἀρχισε νὰ συνδέεται μὲ στενὴν φιλίᾳ μ' ἕνα συνάδεχό της. Ἡ φιλία ἐξελίχθηκε σὲ ἀγάπη καὶ δὲν ἔλειπε παρὰ ἡ... ὁλοφάνη. Δὲν ἀρῶνως νὰ γίνῃ κι' αὐτὴ. Χωρὶς δειλία καὶ χωρὶς διαταγμοὺς ὁ νέος προχώρησε στὴν ἐξομολόγησιν του. Τὴν νομίζετε ὅμως ὅτι συνέβη τότε; Ἀκούετε τὸ ἀπὸ τὴν ἴδια. «... Δὲν ξέρω τί συναίσθημα ἦταν ἐκείνου πού μὲ συνεκράτησε καὶ τὸν ἀπογοήτευσε μὲ τὴν σιωπὴ μου. Ἀρνήθηκα νὰ τοῦ δώσω ἕνα ἐλάχιστο

δείγμα τῆς ἀγάπης μου πού ζήτοῦσε καὶ τὸν ἐκνῆν: νὰ πιστέψῃ πὺς δὲν ἐνδιαφέρομαι. Κάτι χειρότερο: πὺς δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Νὰ ξέρατε πὺς μετάνιωσα γιὰ τὴν συμπεριφορὰ μου αὐτὴ... Μοῦ ἤρθε νὰ τὸν φωνάξω, νὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν αἰσθάνομαι ἔτσι ὅπως φέρεσθε. Δὲν τὸ κανὶ ὅμως». Ἐτοί διαλύθηκε κι' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο.

Ἐπάρχει καὶ μιά περίπτωση νέου πού τὰ βάσει μὲ τὸν, αὐτὸ τοῦ γιὰ τὴν ἀτολμία του. Ἀτολμία τὴν ὀνομάζει. Ἀλλὰ ἴσως νὰ εἶνε καὶ ἐγωισμός. Οὔτε ὁ ἴδιος εἶνε βέβαιος. Εἶπε ὅμως γιὰ ἐλλειψὶ τὸλμης πρόκειται, εἶτε γιὰ ἐγωισμό, ἔνε εἶνε τὸ βέβαιον: ὅτι δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸ πού τὸν βασανίζει. Φοβάται γράφει, μήπως δεχθῇ γιὰ ἀπάντησι τὸ «ὄχι» τῆς νέας. Μιά τέτοια δὲ ἀρνησις θὰ τοῦ ἐπληγῶνε τὴν υπερφάνεια. Γι' αὐτὸ προτιμᾷ τὴν ἀξιοπρεπὴ σιωπὴν του.

Πολλὲς ἀκόμα ἀποηγήσεις μὲ ἀνάλογο περιεχόμενο. Καὶ στὸ τέλος ἡ ἐρώτησις: Ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος δρόμος γιὰ ἕνα κορίτσι; Ποῖος ὁ ἀξιοπρεπέστερος γιὰ ἕνα ἄντρα; Νὰ περιμένῃ ἡ κοπέλλα τὴν πρωτοβουλία στὶς ἐρωτικὰς σχέσεις ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλο; Νὰ μὴν προχωρῇ ὁ νέος στὴν ἐξομολόγησιν του ἂν δὲν εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ συναντήσῃ ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν του; Κι' ἂν μὲ τὴν τακτικὴν αὐτὴ χάνουνται οἱ εὐκαιρίες;

Τὴν σὰς πρῶτ'· Βλέπω αὐτὴ τὴν ὁρμήν τῶν ἐρωτησίων καὶ ῥωτιέμαι κι' ἐγώ: Ἄν ἦταν ἡ βαθεῖα κι' ἀληθινὴ ἡ ἀπόλυτη ἀγάπη ἐκείνη πού θερμαίνει τὴς καρδιὰς τῶν ἀγῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν πού ἀπευθύνουν τὶς ἐρωτήσεις τους θὰ χάνονταν ἔτσι ὅπως χάνονται, στὴ «φιλολογία» σ' ἕνα πητρί νερό καὶ δὲ ἔλασπουν ἀδυσφορῶντας γιὰ τὴν πρῶτη καὶ γιὰ λεπτομερείας, νὰ δώσουν ἐλευθέρω διεξοδὸ στὰ αἰσθητά τους; Δὲν ὑπάρχει δύναμις ἰκανὴ νὰ συνκρατήσῃ τὴν ἐρωτικὴ ἐκφορὰ ὅταν ὁ ἔρωτας ὑπάρχει. Ἐννοῦ τὴν ἐξωτερικὴ δύναμι. Γιὰτὶ πολλὲς φορές εἴμεν οἱ ἴδιοι θυσιάζουμε τοὺς ἐαυτοὺς μας καὶ πνίγουμε μέσα μας τὴν ἀγάπην ὅταν λόγοι ἠθικῆς τάξεως ἢ ἐμποδία ἀνυπερβλήτα μας ἐπιβάλλουν τὴν θυσία. Μιά τέτοια θυσία ἔχει τὴν ἐξήγησιν της. Δὲ βλέπω ὅμως καμμία ἐξήγησιν στὶς περιπτώσεις πού τὸ μικροφιλότητος, τὸ πρωτοκόλλο, ἡ κοσμικὴ τάξις ὁ κινδύνος τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀσχηματίζουν ἐμπόδια στὴν καλλιέργειαν ἕνος ἐρωτικοῦ αἰσθητάτος. Μιά καὶ μόνη ἡ ἐξήγησις: ὅτι τὸ αἰσθητὸν δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένο. Ἀλλὰ τότε τί συζητοῦμε; Ἐκεῖ πού ἀρχίζει τὸ βασίλειο τῆς Ἀγάπης τελειώνει τὸ βασίλειο τῶν τύπων. Δὲν κυττάζουν ποῖος θ' ἀρχίσῃ πρῶτος. Παίρνουν σάμπινγες καὶ σάμπινγες τὴν ἀγάπην τους. Π. ΠΑΠΑΙΟΛΟΓΟΣ

Υ.Γ. Θὰ ἤθελα νὰ δώσω μιά ἀπάντησιν εἰς τοὺς ἐπιστολογράφους παραπονοῦνται γιὰτὶ οἱ ἐπιστολὲς τους μένουν ἀδοκίματες. Καὶ μὲ τὴν καλλίτερη ὁμοῦ θέλησιν θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀσφαλίσουμε ὅλα τὰ γράμματα πού φενοῦν τὸ ταχυδρομεῖο. Δὲν ἀπαντοῦμε ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ «Θησαυροῦ» παρὰ ὅτι εἶναι πού κατὰ τὴν κρίσιν μας εἶνε λιγώτερον προσωπικὰ καὶ παρουσιαστικὰ τὸ μεγαλύτερον κοινωνικὸ ἢ ψυχολογικὸ ἐνδιαφέρον. Ὅλες τὶς ἐπιστολὰς τις διαβάσαμε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ σεβασμὸ πού ἐπιβάλλει τὸ ἀνοιγνῆ μίας ἀνθρώπινης καρδιάς. Γιὰ ν' ἀπαντήσῃς ὅμως σὲ ὅλες ἀπῆπε ὁ «Θησαυρὸς» νὰ ἐκδίδεται ὅχι μιά φορὰ τὴν ἐβδομάδα, ἀλλὰ δύο φορές τὴν ἡμέρα τοὺλάχιστον.

Π. Π.

— Γιὰ πού κύρ Μῆτσο μου;

1. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

7ον —Μη προφέρεις τόνωσα του παιδιού! του φώναζε με θυμό. Γέλασε αυτός σκληρά.

—Οχι, δά! Μη νομίζεις πως έχω το δικαίωμα να μη αποδεχώ από το παιδί μου; Νομίζεις πως έτσι εύκολα θα με κάνουν να χωρίσω και να γάρψω το παιδί; Το ξέρεις πως αυτό δεν θα το κάνω ποτέ. Άν είσαι λογική, πρέπει να κάνεις υπομονή. Και...

—Και;...
—Και θα μου περάσει κι' αυτό το καπρίτσιο όπως μου περάσαν και τ' άλλα τις άλλες φορές.

Τόν κύτταζε με κοπάλη. Δεν φανταζόταν ποτέ πως ο άντρας της, ο Στέλιος της, θα ήταν ικανός να της μιλήσει τόσο ώμα, τόσο κυνικά.

—Στέλιο του φώναζε, και το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι της. Άν αλήθεια άναψα το παιδί, δέ, έχεις παρά να διαλέγεις. Αυτή η κηρύττασι δεν μπορεί να έξεκολληθεί.

—Το ξέρεις ότι φέρεις ανόητα; τη ρώτησε σκληρά. Πρέπει να λογικευθείς, επειδή είσαι μόνος. Σε τέτοιες περιστάσεις, μια γυναίκα βάσει δε δεύτερη μοίρα τον έαυτό της, και σκέπτεται πρώτα το παιδί της. Το συμπέρασμα του παιδιού άπικτεί να κάνει υπομονή να κλείσει τα μάτια επί τέλους. Ποτέ δεν κάνει μια γυναίκα, όταν φέρεται έτσι.

Της μιλούσε σά να μιλούσε για τρίτο πρόσωπο σά να μην ήταν αυτός ο αίτιος της δυστυχίας της.

—Είσαι φοβερός! του είπε. Πρώτη φορά σε βλέπω τέτοιο. Αυτή την επίδορα είχες σ' έένα η Λούση;

Σήκωσε τους ώμους του, όπως έκανε πάντα όταν δεν ήξερε τί να της άποκριθί. Πάλι η σιωπή ανάμεσά τους βάρυνε καταθλιπτικά.

—Στέλιο φώναζε άξαφνα η Παυλίνα, με μάτια άστραφτερά. Δεν σκέφθηκες πως είμαι γυναίκα με σάρκα και όστά κι έγώ; Πως δεν είμαι άγγελος, ούτε κομμάτι άγια; Πως μπορώ κι' έγώ να φερθώ άλλοιώς;...

—Με φοβερίζεις; τη ρώτησε ειρωνικά. Τί σκέπτεσαι να μου κάνεις, αντίποινα; Καμιά άπιστία και σύ;

—Είμαι είκοσιτριών χρονών φώναζε η Παυλίνα. Απάνω στον νειάτα μου κι' έγώ, άπάνω στην όμορφη μου.

—Δεν έχουν σημασία τα χρόνια, της είπε γρήγορα.

—Θέλεις να πής πως άσχημνα έγώ; Πως μόνο η Λούση έινε όμορφη;

Κυττάχθηκαν σάν δυο θανάσιμοι έχθροι.

Λόγια σκληρά

—Αφού έπιμένεις να το μάθη της είνε, αυτό έινε αλήθεια. Έσύ μοράβικες πριν της ώρας σου. Βασανίστηκες τόσο πολύ σά νειάτα σου.

—Βασανίστηκες Στέλιο φώναζε με σπαργισμό η Παυλίνα. Μα για ποιόν βασανίστηκες; Τολμάς να μεταχειρισθείς αυτό το έπικειρμα; Άν, μαράθηκε πριν της ώρας μου κι' άν βασανίστηκες, δεν το ξέρεις πως για σένα έκαναν όλες τις θυσίες; Άπό μικρό κοριτάκι, δουλέψα για σένα στερηθήκα. Και το χειρότερο, έκείνο που δεν μπορώ να ξεχάσω έινε πως βασανίστηκε κι' η μάγουλα μου για σένα. Άρ.

ρωστη άδύνατη, πόσες φορές δεν έκοψε τη μπουκιά από το στόμα της, για να δώση έρένα. Που στο κάτω-κάτω, της ήλουν ξένος; Πόσες φορές δεν ξενύχτησε για να σου μιλήσει το ρούχο σου; Πόσο σέ υπήρξεως ως την τελευταία της στιγμής; Κι' έγώ έδωσα την τύχη μου με τη δική σου, σέ δυσκόλες ημέρες. Τώρα, μόλις άρχισες να καλλιεργείς τη ζωή σου το πρώτο που σκέπτεσαι έινε να με πετάξεις έμένα σάν άκροστο κουρέλι!... Θάθελε να πής κι' άλλα η δυστυχισμένη γυναίκα. Οί λυγμοί όμως τη σταμάτησαν.

—Είνε φορικό! φώναζε ο Στέλιος σά να πνιγόνταν. Αυτό θα πής γυναίκα. Ένα πλάσμα που ποτέ δεν κάνει το καλό χωρίς ύστεροβουλία. Τ' άναγνωρίζω όλα αυτά που μου λές αλλά τί σέάι έχουν με την καρδιά με τις ίδιότητες της άγάπης; Η Παυλίνα είχε άπόφασι να πολεμήσει άκόμα.

—Θά σ' άρεσε, Στέλιο, να συνέβαινε το αντίθετο; ρώτησε. Έσύ δεν έκανες καμιά έυστι για μένα ως τώρα; Κι' όμως, πως θα σου φαινόταν άν σου έμολογούσες κυνικά πως άναπαύ άλλον άντρα, πως δεν μπορώ να ζω στή μονοτονία;

Γέλασε αυτός σκληρά.

—Η άιώνια γυναικεία άπειλή! Έ. λοιπόν, άν νομίζεις πως αυτός έινε ο καλλίτερος τρόπος να μ' έδικηθείς κάνε το. Πιάσε κι' έσύ φίλο. Σκέψου μονάχα καλά πριν, σέ ποιόν θα κάνεις μεγαλύτερο κακό σέ μένα, ή σά, έαυτό σου;

Σώπασαν λαχανισμένοι κι' οί δυο, σάν παλατιές που άντιστοιχούν στή στιγμή, για να συνεχίσουν με πιο πολλή δύναμη.

—Κι' άν σκεφτώ να κάνω κακό της Λούσης; φώναζε η Παυλίνα. Άν χτυπήσω αυτήν... που έινε εξ ίσου υπέθυνη μ' έσένα;

Το πρόσωπο του Στέλιου σκετένιωσε.

—Το ξέρεις, φώναζε ότι μ' αυτά σου τα λόγια δεν θα κατορθώσω να με ξαναφέρεις κοντά σου; Αυτά έκανες κι' έφερες τα πράγματα ως αυτό το σημείο.

Η Παυλίνα τον κύτταζε με μάτια βγαλμένα από τις κόγχες τους. Ήταν τόσο άδικη, αυτή η κατηγορία. Τόσο άδικη!... Τού είχε φερθεί πάντα με τόσο άγάπη, με τόσο καλωσύνη! Της έρχόταν σάν τρέλλα, θά ήθελε να πεταχτεί άπάνω του να τον χτυπήσει στο πρόσωπο, να του κάνει κακό... Έννοιας! την άνάγκη ν' άνοίξη το παράθυρο και να πεταχτεί κάτω να λουχάσει μια για πάντα από αυτές τις άγωνίες.

Πέρασαν λίγες στιγμές. Αυτός την κύτταζε άνησυχία, επειδή είχε αντίληψη πόσο θορατιά την πληγώνουν τα λόγια του. Κι' αυτό που έλπιζε έγινε. Η Παυλίνα σωριάστηκε κάτω στο πάτωμα, και έξασπασε σέ θρήνη.

Τώρα ο Στέλιος δέ φοβόταν. Ήταν, στο στοιχείο του. Ήξερε να περηγορήσει μια γυναίκα όταν ήθελε.

—Όχι τί κουτή που είσαι!... φώναζε με φωνή μελακιά. Με τρελλανίζεις, με κάνεις να σου λένω πράγματα που ούτε καν τα πιστεύω, κι' έπειτα άπελπίζεσαι. Έλα σήκω. Μην είσαι τόσο νελοία. Οτάω έγώ που σου μίλησα με ειλικρίνεια. Θανάστηκα πως έχω να κάνω με μια γυναίκα άνώτερη. Είσαι όντως σάν όλες τις γυναίκες, κουτή κι' άδύνατη.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Τη σήκωσε με το στανιό. Αυτή έκανε στήν άρχή να του αντίσταθί με μανία. Έπειτα όμως άφέθηκε στα χέρια του. Λιπόθυμη σκεδόν. Άκόμα κι' αυτή τη στιγμή ένοιωσε μια πονεμένη ήδονή στο άνιγμά του.

Την κάθισε στο ντιβάνι, κάπσε κοντά της πέρασε το χέρι του γύρω στους ώμους της.

—Έλα φτάω κι' έγώ, το ξέρω, της είπε μελακιά. Άπό λόγος σέ λόγο, είπαμε λόγια σκληρά. Δεν έινε τόσο τρανικά τα πράγματα, όπως τα φαντάζεσαι. Πρέπει να είσαι ύπομονετική κι' έξυπνη. Έλα, μην κλάις!

Της σκούπισε τα μάτια με το μαντίλι του, με την τρυφερότητα του παλιού καιρού.

—Έλα όλα θα διορθωθούν, της είπε. Δεν έβλω να σου ύποσχεθώ τίποτε. Οί όρκοι που νίνονται με το στανιό, έινε πάντα έπικίνδυνοι. Άσπρέ με να νιατρευτώ σιγά-σιγά. Αυτό έινε το καλλίτερο. Σου μιλώ όχι σά να είσαι γυναίκα μου, αλλά σά να είσαι μια άδελφή μου καλή. Κάνε ύπομονή. Σου δίνω το λόγο μου... να, βλέπεις, σου δίνω το λόγο μου πως σέ τρεις μήνες όλα θα έινε εν τάξει. Πως ούτε θα θυμώμαι πιά τη Λούση. Είσαι εύχαριστήμενη;

Καθόταν, άδουλη στήν άγκαλιά του. Τρεις μήνες! Της φάνηκε δάκνηρος αίωνας. Μα δεν του είπε λέξι. Στο βάθος της άπελπισίας της ύπηρεσε κάποιο έλπίδα. Κάποτε θα περνούσαν οί τρεις αυτοί μήνες!

—Τί μήνας έινε τώρα; είπε ο Στέλιος παιχνιδιάρικα. Μάρτιος; Μάιος; άρχισε λοιπόν το καλοκαίρι, όλα θάξουν, τελειώσει. Άκού; Τόν 'Ιούλιο μόλις τελειώσει τα μεσημέριά της ή Βάντα θα πάει δική μου; έξοχή, θέλεις; Μεκράν σέ κάποιο νησί. Θα κάνουμε μπάνια, θα ζούμε όλη την ήμερα κάτω από τόν ήλιο, μέσα στόν καθαρό άέρα. Κι' εκεί θα πλυθώ, όλες οί άμαρτίες μου, και θα ξαναρχίσουμε τη ζωή μας θέλεις;

Ήταν τόσο γλυκειά ή φωνή του τώρα. Μέσα στήν καρδιά της Παυλίνας οί τρεις μήνες που θα μεσολάβησαν, έα όπμιουρούσαν ένα κενο όδυνυρό, κάτι σάν μια άνοιχτή πληγή. Άλλά πέρα από αυτό το διάστημα, μια όλοψητή άκρανισία, γλυανή και ήρεμη άπλωνόταν μπροστά της. Μια ρόδινη αύνη ύπνοσά σέ μια θάλασσα άρουσιδωτη, παρθενική. Κι' ή άγάπη τους θ' άνοιγε τα στερά της μέσο στή οροδόγληνη αυνή...

Δάκρυα γλυκά κυλούσαν τώρα στα μάγουλά της. Της τ' ακούσεις πάλι με το μαντίλι του. Άν τη φιλούσες τώρα, δεν θα τόν έσπρωχνε από κοντά της. Άλλά δεν τολμάσε να την φιλήσει.

Μήνες γεμάτοι έλπίδα και άγωνία

Η άνοιξη σιγά-σιγά άρχισε ν' άπλώνεται στήν πλάσι. Στο κηπάκι του επιτιού ή γεραντζιά φούντωσε με τους μεθυστικούς άνθους της, κι' ή ευωδιά της κύκλωνε στό σπιτί, όπως τα πλιάτα τα χρόνια τότε που ή Παυλίνα νίνουρη καθόταν κάτω από τα κλώνια της, με το χέρι της μέσα στό χέρι του Στέλιου κι' ένοιωσε το παιδί τους σά άπλάνησε της να μενολώνη, να παίρνει ζωή... Τα χελιδόνια ήρθαν κι' έχτισαν τη φωλιά τους, όπως κάθε χρόνο, κάτω από τη στέγη ή Βάντα ξετελλανόνταν κυττάζοντας τα και ξεφώνιζε από καρδιά. Κι' ο Στέλιος έμενε ώρες με το παιδί παρκαλούθωντας τα ταξειδιάρικα πουλιά.

Κάθε μέρα ή άνάπη του για την κορούλα του νίνονταν και πιο τρυφερή και πιο περσική.

Ο Στέλιος έδωνε κάθε άπόγεμα. Και τόν ήξερε τώρα πιά η Παυλίνα πως πήγαινε με τη Λούση. Ούτε τόν ρωτούσε, ούτε προσπαθούσε να τόν κρατήσει. Πότε-πότε, του πρότεινε δειλά-δειλά κάπου να πάνε μαζί χωρίς να έπιμνην έτσι πεταχτά. Αυτός όμως ή έκρινε πως δεν άκουγε, ή της έλεγε ευγενικά με σταθερά, πως δεν μπορεί Κι' ή Παυλίνα περιέμενε, περιέμενε, την ήμερα που θα νίνονταν το θαύμα.

Μια φορά, που άρρώσθηκε ξαφνικά ή Βάντα ένα άπόγεμα ο Στέλιος δεν βγήκε έξω. Κουφά κρυφά, πήρε το τηλέφωνο. Η Παυλίνα, που τόν παρακολουθούσε, τάκουσε όλα.

—Μη με περιμένεις έινε σιγά ο Στέλιος στό τηλέφωνο. Η Βάντα έιν' άρρωστη!

Αυτό τίποτε άλλο. Κι έμεινε κοντά στό άρρωστο παιδάκι του όλο το άπόγεμα. Τρεις μέρες συνέχισε, όπου έπρεσε ο πυρετός. Τότε άρχισε πάλι την τακτική του ζωής, κι' έγινε άλλος άνθρωπος.

Κι' ή Παυλίνα περιέμενε, περιέμενε. Και κύτταζε με άγωνία τα λουλούδια που φούντωναν σιγά-σιγά τις παπαρούνες, τα κομπούλια που έστρωναν στόν κήπο το εύθυμο κεντητό και τους φέρσε μάλι.

—Δεν ξέρω πως ν' άρχισω... άποκρίθηκε ή μικρή κοκκινίζοντας πιά πολύ. Δεν ξέρω πως ν' άρχισω...

—Ν' άρχισες με θάρρος Ξενούλα. Το ξέρεις πόσο σ' άγαπώ και πόσο σέ καταλαβαίνω πάντα.

—Νά, μου συμβαίνει κάτι παράξενο, είπε ή μικρή. Στο 'θείο που πάω... έχω συμπαθήτρια τη Ντόλλυ Πικίνου.

—Μου τόχεις πη. Μια κοπέλλα της άριστοκρατίας πολύ πλούσια, πολύ όμορφη.

—Ναι, Παυλίνα...
—Λοιπόν;
—Η Ντόλλυ έχει έναν άδελφό.

—Μαθητή του 'θείου κι' αυτόν;
—Όχι. Είνε μεγάλος ο άδελφός της. Είκοσιόχτώ χρονών.

στα καλοκαίρινο φουστάνι πρόωρα, νομίζοντας πως θα φέρη πιά γρήγορα το καλοκαίρι. Κι' όταν πιά μπήκε ο 'Ιούνιος, άρχισε ή πιο μεγάλη συγκίνηση της ζωής της.

—Τί σου λέει; τη ρώτησε ή Ξένη την Παυλίνα έκείνο το χλιαρό άπόγεμα του 'Ιουνίου που καθόνταν κάτω από τη νεραντζιά.

—Δεν τόν ρώτησα. άποκρίθηκε τρεμάμενη ή Παυλίνα.

—Μα πως βαστάς; Δεν τόν ρωτάς; Πως θα κοψή τις σέάσεις του με τη Λούση;

—Αυτός ξέρει... Μουδωσε ύπόσχεσι. Θα πάμε τόν άλλο μήνα σέ νησί... Δεν μπορεί κι' αυτή τη φορά να με γελήσει...

Η Ξένη την κύτταζε με θλιμμένα μάτια. Ήταν δεκαεπτά χρονών, κοπελλίτσα τώρα κι' αυτή, σωτή γυναίκα. Μια κοπέλλα, λυγρή, κοστανή, γλυκειά, ευθυμη μαζί και σοβαρή. Γυναίκα από την κορφή ως τα νύχια, τρυφερή και πονετική. Γελοούσε εύκολα. Άλλά ή δυστυχία της Παυλίνας της είχε δώσει κάποια έθιμμένη έκφραση, που σκίαζε κομμάτι φορά τα ήμερα, άναθα της μάτια κι' έδουε από τα χείλη της το τρυφερό, όμορφο χαμόγελο που ήταν ή πιο μεγάλη όμορφιά της.

—Θάβασι πως θα με γελήσει; ρώτησε ή Παυλίνα γρήγορα.

—Δεν ξέρω άποκρίθηκε ή μικρή... Μα... έινε βέβαια πως άκόμα δεν άλλαξε τίποτε στή ζωή του.

—Το ξέρω, παραδέχθηκε με άπελπισία ή Παυλίνα. Τόν είδα και μόνη μου, με τα μάτια μου, να μπαινι στό σπιτί της Λούσης. Τόν είδα μαζί της στό δρόμο. Και φαινόταν άκόμα τόσο έρωτευμένο!...

Σώπασαν οί δυο άδελφές.

—Παυλίνα, είπε ή Ξένη. Άν σέ γελήσει άν δεν κρατήση το λόγο του πάλι; Τα μάτια της Παυλίνας σκετένιωσαν.

—Δεν μπορώ να το σκεφθώ αυτό το πράγμα, Ξένη άπάντησε. Τρεις μήνες τώρα ζω με την έλπίδα πως θα μου ξαναγυρίσει ο άντρας μου. Άν δεν νίνη έτοιμ, νομίζω πως δεν θα το βαστάξω.

Πέρασε ή μικρή τα χέρια της γύρω από τους ώμους της Παυλίνας.

—Παυλίνα μου... κάνε ύπομονή. Ίσως σέ γελήσει κι' αυτή τη φορά. Άλλά δεν μπορεί κάποτε θα γυρίσει σέ σένα πάλι.

Ξένη άποκρίθηκε με φωνή βαθεία ή Παυλίνα, δεν άγάπησε άκόμα, δεν έέρισε τί θα πή άγάπη. Μπορεί μια γυναίκα να συγχωρήσει πολλές φορές. Άλλά ή μεγάλη άγάπη γεννάει το μεγάλο μίσος. Και τώρα, με τρόμο νοιώθω μέσα στήν ψυχή μου, να μενολώνη πλιά στήν άγάπη μου για το Στέλιο κάτι παράξενο... Μου φαίνεται πως άν με γελήσει πάλι θα τόν μισώ τόσο πολύ που θα του κάνω μεγάλο κακό.

Σπίκτηκε άπάνω της ή κοπελλίτσα.

—Όχι, Παυλίνα. Σκέψου τη Βάντα. Ό,τι κακό κάνεις στόν πατέρα, δεν θα το κάνει και στό σπιτί σου.

Δεν άποκρίθηκε ή Παυλίνα. Άπόμεινε με χείλη σφιχτά, με τα μάτια σκετενιμένα.

Σέ λίγο, είπε ή Ξένη με σιγουριά:—Μα δεν θα σέ γελήσει. Δεν πρέπει να σου βάζω τέτοιες ιδέες Παυλίνα... Κι' άκόμα... ήθελε να σου μιλήσω και για κάτι άλλο...

Ένα άγνό είδυλλιο

Από το χαμόγελο το ντροπαλό που άνηθιζε σά όμορφη χείλη της κοπελλίτσας, από το κοκκινισμένο πρόσωπο της μάντης ή Παυλίνα τί ήθελε να της πη ή μικρή της άδελφής.

Καιρό τώρα καταλάβαινε πως ή Ξένη σάν να είχε αλλάξει. Πως δεν ήταν πιά το άμέοιμο κοριτάκι που τραγουδούσε ξένοιαστα. Πως όταν πήγαινε στό υπάθια της στό 'θείο σάν ν' άρνούσε λιγάκι... Και χίλιες δυο άλλες λεπτομέρειες. Άλλά ήταν πολύ άποροφημένη από το δικό της τόν κομψό για να δώση σημασία σ' αυτά. Τώρα όμως που ή Ξένη της μιλούσε πρώτη ένοιωσε τη καρδιά της να σφτερουνίζη μέσα της. Τη φοβόταν, αυτή τη στιγμή, επειδή είχε μάθει να φοβάται την άγάπη. Τί θέλεις να μου πής Ξένη; ρώτησε μαλακά.

—Δεν ξέρω πως ν' άρχισω... άποκρίθηκε ή μικρή κοκκινίζοντας πιά πολύ. Δεν ξέρω πως ν' άρχισω...

—Ν' άρχισες με θάρρος Ξενούλα. Το ξέρεις πόσο σ' άγαπώ και πόσο σέ καταλαβαίνω πάντα.

—Νά, μου συμβαίνει κάτι παράξενο, είπε ή μικρή. Στο 'θείο που πάω... έχω συμπαθήτρια τη Ντόλλυ Πικίνου.

—Μου τόχεις πη. Μια κοπέλλα της άριστοκρατίας πολύ πλούσια, πολύ όμορφη.

—Ναι, Παυλίνα...
—Λοιπόν;
—Η Ντόλλυ έχει έναν άδελφό.

—Μαθητή του 'θείου κι' αυτόν;
—Όχι. Είνε μεγάλος ο άδελφός της. Είκοσιόχτώ χρονών.

—Λοιπόν... Λοιπόν;
—Είνε γιατός. Εργάζεται στή χειρουργική κλινική του πατέρα του, και θεωρείται κι' αυτός σπουδαίος έπιστήμων.

—Περίφημα! Που θέλεις να καταλήγεις Ξένη;

—Ο γιατρός αυτός... ο άδελφός της Ντόλλυ την άναπαί πάρα πολύ...

—Καλά παιδί μου, είπε χαμογελώντας άδελφά ή Παυλίνα. Τί σημασία έχουν όλα αυτά; Που θέλεις εσύ να καταλήγεις;

—Μα πρέπει να σου έξηγήσω για να καταλάβεις. Την άναπαί πάρα πολύ. Κι' έρχεται πολλές φορές, γ' άπόγεμα την ώρα που τελειώνουμε το μάθημα από το 'θείο και την παίρνει για να πάνε στόν κινηματογράφο ή σέ κανένα κέντρο.

—Όραιο! θέλεις να πής ότι τόν γνώρισε;

—Ναι, γνωριστήκαμε
—Λοιπόν;

—Μουδειχνε μεγάλη συμπάθεια, το καταλάβαινα, αλλά δεν έδινε σημασία γιατί βέβαια, αυτός έινε τόσο πλούσιος, τόσο... πως άν στό πω;—τόσο διαφορετικός από μας κι' ενώ μια κοπέλλα έντελώς άπορη... Τί μέλλον ύπορούσε νάχη ή συμπάθεια του αυτή;

—Πολύ σωστά σκέπτεσαι, Ξένη.
—Σκεπτόμουν έτσι εδω και ένα μήνα.

—Σου είπε τίποτε; Σου μίλησε;

—Άπό δώ άρχίζει το παράξενο, Παυλίνα. Μια μέρα καθώς γυρίζαμε από το 'θείο ή Ντόλλυ, ο θεός ο άδελφός της κι' έγώ την ώρα που μωδίνε το χέρι του για να μ' άποχαιρετήση, κατάλαβα πως μιούχνε στή φούχτα μου ένα χαρτάκι.

—Και τί έλεγε αυτό το χαρτάκι; ρώτησε σφουφώνοντας τα φρύδια της ή Παυλίνα.

—Διάβασέ το, άποκρίθηκε ή μικρή, βγάζοντας από τόν κόρφο της ένα χιλιόδιπλωμένο χαρτί.

Διάβασε ή Παυλίνα:

«Ξενούλα, θα ήθελα να σέ ιδώ μόνη μια μέρα να σου μιλήσω. Μη νομίζεις πως θέλω να διασκεδάσω μαζί σου και μη διασπάς να έρθεις. Θα σέ περιμένω αύριο άπ' έδώ από το «Ρέξ», στις πέντε το άπόγεμα.»

—Πήγες, Ξένη; ρώτησε αυστηρά ή Παυλίνα.

—Πήγα άποκρίθηκε άδιστακτά ή μικρή. Δεν έπρεπε να πής 'Επί τέλους. Τί σου είπε;

—Μου είπε πράγματα που άκόμα δεν μπορώ να τα πιστέψω. Πως από την πρώτη στιγμή που με είδε, με άγάπησε... Ό,τι άμέσως σκέφθηκε πως θα ήμου, ο ίδιος νικός τύπος συζύγου γι' αυτόν. Πως δεν συμμαθεί τα κοριτσία της δικής του τάξης, που έινε τα περισσότερα έλαφρομυαλά, επιπόλαια. Πως και στό σπιτί του δεν θάφεραν κομμάτι αντίρρηση για έναν τέτοιο νάμο. Πως φαντάζεται την οικογένειά μας πολύ ήθικη. Πως τόν έχει συγκινήσει ή ιστορία μας να μενουμε δυο μικρές όρφανές, και να μ' αναθρέψει εσύ σάν μάνα... Μιλούσε για σένα, Παυλίνα.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Όλη η οικονομία είναι διαφορετική. Η Ντόλλα δεν είναι σαν τ' άλλα κορίτσια της αριστοκρατίας. Είναι φρόνιμη. Δεν μιλάει με κανένα στο Ώρειο. Και με τις συμπαθήρες μας έχει λίγα λόγια. Έμεινε όμως μου δείχνει εξαιρετική αγάπη. Μου φέρνεται οά νάμιστε κιόλας αδελφές, φαίνεται πως ο θέμος έα της έχη μιλήσει. Και φαντάζομαι πως κάποια από αυτές τις ημέρες, θα θέληση να σε γνωρίση κι' εσένα και να με παρουσιάση και στους γονείς του.

— Έχεις ιδέα, τί είναι οι γονείς του; — Μία φορά είδα τη μητέρα της Ντόλλας. Είναι μία κυρία με γκριζα μαλλιά μουροντυμένη πάντα, πολύ αριστοκρατική. Η Ντόλλα μου λέει πως είναι πολύ αυστηρή. — Τι να σου πω αδελφούλα μου; Είναι πολύ όμορφη όλα αυτά. Μακάρι να δώση ο Θεός να γίννη εσύ αληθινά ευτυχισμένη. Φιλήθηκαν γλυκά και την άλλη στιγμή τό τραγούδι ανέθηκε εύθυμωτα στα χείλη της Στέλλας. Η Παυλίνα όμως ένοιωσε τά μάτια της να δορκώνουν.

Έφτασε ο Ίούλιος

Η ζέστη δυνάμυνε. Τά λουλούδια έκαναν την άνοιξιάτικη θροσσία τους. Οι κερπιοί έδεσαν.

Ο θέμος είχε πη της Στέλλας πως θα μιλούσε στους γονείς του μόλις θα νύριζε από ένα ταξίδάκι που θακανε στην Εύρωπη για δυο μήνες. Είχαν άραβωνιάστη κορυφή κι' η κοπελίτσα πετούσε στα σύννεφα. Της σκίαζε όμως τη χαρά της η δυστυχία που πλανιόταν άπάνω από τό σπίτι της αδελφής της.

Τέλειωσαν τά μεσημέρια της Βάντας. Την ημέρα πούφερε τό ένδεικτικό της με άριστα η μικρή ο Στέλλιος την άρπαξε στην άγκαλιά του και φώναζε με μάτια δακρυομένο:

— Θα ιδή τί δώρο θα της φέρω ενώ, η κορούλα μου.

— Τι δώρο μπαμπά; ρώτησε τσακηνίως τό κοριτσάκι.

Κι' η Παυλίνα θιάστηκε ν' απαντήσει: — Ένα μύνη στην έξοχή. Δεν είναι έτσι; Μας τό είχε τάξει αυτό ο μπαμπάς σου.

Κύτταζε τόν άντρα της γελαστά ίκετευτικά, λέγοντας αυτά τά λόγια. Η χαρά έφυγε από τό πρόσωπο του Στέλιου.

— Να ιδούμε... άποκριθηκε άόριστα.

— Όχι όχι μπαμπά! φώναζε η μικρή. Αυτό τό δώρο θέλω κι' ενώ. Είναι τό καλύτερο. Έπειτα η μαμά έχει τόσο πολύ έπιθυμία στην έξοχή. Κάθε μέρα μου μιλάει για τόν Ίούλιο. Πάθε με πάμε στη θάλασσα να κάνουμε μπάνια.

Ο Στέλιος δεν μίλησε. Μετά κάμποση ώρα, είπε σινα:

— Αυτό θα τό σκεφτούμε άλλη ώρα. Αυτή τη στιγμή πρόκειται να νιορτάσουμε τό δέκα της κορούλας μου. Έλάτε ντυθήτε να πάμε έξω να νλεντήσουμε.

Ήταν κάτι σπονιώτατο κι' αυτόν να θυσίαση τό άπόγευμα του κι' η Παυλίνα τό δέχτηκε με χαρά.

Ντύθηκαν όμορφα κι' οι τρείς γυναίκες και πήγαν σ' ένα ζαχαροπλαστέιο, και μετά στο θέατρο. Στο μεταξύ ο Στέλιος άγόρασε μία θαυμασία κούκλα της Βάντας.

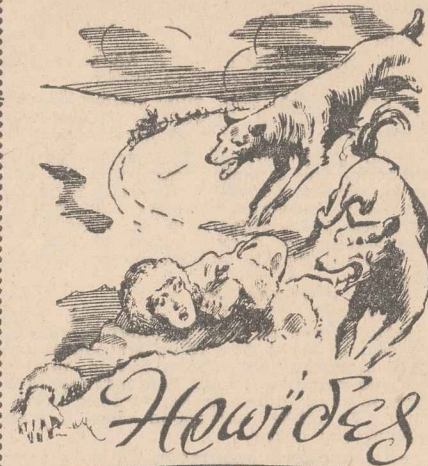
Κέρδιζε τώρα άρκετά. Σχεδόν πολλά. Ζούσαν άνετα, και θα ήταν τόσο ευτυχισμένοι άν δεν είχε τό διαρκή φόβο και την άγωνία μέσα στην καρδιά της η Παυλίνα. Γύρισαν σπίτι τους με χαρούμενη διάθεση κι' η βραδυά εκείνη ήταν τόσο ωραία τόσο ωραία!...

«Σ' έχω βγάλει από τη ζωή μου!»

Όσάτος τη νύχτα εκείνη πάλι δεν κοιμήθηκε η Παυλίνα. Ήταν μαρτύριο νι' αυτήν να κοιμάται δίπλα στον άντρα της, που όλους αυτούς τους τελευταίους μήνες, φαίνονταν οα να μην αντιλαμβάνεται πως πλάι του βρίσκεται μία γυναίκα η γυναίκα του.

Η ζέστη εκείνο τό βράδυ ήταν άφόρητη. Από τό κουφάτο παραθύρου έμπαινε μία άχτίδα φεγγαριού και κάτω από τόν κίπο η μυρουδιά του ζεραμένου χόρτου. Η Παυλίνα αισθανόταν τόν έαυτο της πολύ ευτυχισμένη. Θέλεσε να ύπνηση τό Στέλιο, να του μιλήση. Δεν θα σπούσε πιά στην άδελφιά της. Άλλά έίσταζε. Δεν είχε πιά τό θάρρος με τόν άντρα της όπως έλλοτε, οα πωλία τά χρόνια που, για να γελάσουν, έκυπόσεσες φορές, ζυπνοούσαν ο ένας τόν άλλο και πνυκόλγαν κι' άγνάπη. Τώρα έπρεπε να προεβήκη να μη κοιμηθή, να μην άναστήσει γιατί ο Στέλιος γινόταν έξω φρενών όταν τόν ένοχλούσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ηρωίδες

της ΣΥΖΗΤΗΣΙΑΣ

Συγκινητικές αυτοβιούσις γυναικών διασήμων εξερευνητών

Οι ποιητά ύμνησαν πολλές φορές τόν ήρωισμό και την αλθιότητα των γυναικών, προκειμένου να σώσουν τόν άνδρωπο που άγνοούν. Άλλα, ύπάρχουν μερικές περιπτώσεις που είναι μοναδικές στο είδος τους.

Η χαρακτηριστικότερη ανάμεσα σ' αυτές είναι της συζύγου του περιφημού Σουηδού εξερευνητή Ζόρσεν.

Λίγαν καιρό πριν από τόν πόλεμο του 1914, ο Ζόρσεν είχαν άναγνώσει μία εξερευνητική άποστολή στην ανατολική Σιβηρία. Είχε παντρευτή τόν προηγουμένο γάμο και η νεαρή και άρασιότατη συζύγος του Νίλκα τόν συνόδευε σ' αυτή την εξερεύνηση.

Μία μέρα, ο Ζόρσεν και η συζύγος του έχασαν τήν επαφή με τά υπόλοιπα μέλη της άποστολής και περιπλανήθηκαν μέσα σ' ένα πυκνότατο δάσος.

Ξαφνικά, καθώς άναζητούσαν τό δρόμο τους, είδαν μία άγέλη λύκων, που έτρεχαν πίσω από τό έλκυθρό του.

Ο Ζόρσεν άνασκηκώθηκε τότε και με την καρμπίνα του κατάβρωσε να σκοτώση τέσσερες απ' αυτούς τους λύκους. Άλλά τό όπλο του έπαθε έμπλοκή και ήταν άδύνατο να τό χρησιμοποιήση πιά.

Στό άναμεταξύ, οι υπόλοιποι λύκοι είχαν πλησιάσει. Λίγο άκούη και θα έφταναν τό έλκυθρο.

Η στιγμή ήταν τραγική. Ξαφνικά, ο Ζόρσεν όπως άφηγείτο ο ίδιος κατόπιν, ένοιωσε τά χείρια της γυναίκα του να σφίγγονται γύρω από τό λαιμό του.

«Χάισε, άγαπήμενέ μου», του ψιθύρισε φιλώντας τον στο στόμα.

Ο εξερευνητής δεν ύπαιτηθηκε τίποτε και εξακολούθησε να παροικνη τά σκυλιά του, που έτρεχαν άφορισμένα πάνω στο χιόνι.

Άλλά η Νίλκα είχε πάρει πιά την άπόφασή της. Και με μία άπτόμην κίνηση πήδησε από τό έλκυθρο.

Οι λύκοι είχθηκαν άμέσως πάνω της και έπαισαν να τρέχουν πίσω από τό έλκυθρο. Έτσι ο Ζόρσεν κατάβρωσε να σωθή. Άλλά γύρισε απ' αυτή την εξερεύνηση άληθινό δάκος. Και πέθανε λίγαν καιρό άργότερα από τη λύπη του για τό θάνατο της άγαπήμενης του Νίλκας.

Όχι λιγώτερα συγκινητική ήταν η αλθιότητα της συζύγου του περιφημού Δανού εξερευνητή Χάρολντ Νύμτοργκ.

Είχαν έπιχειρήσει μαζί με μερικούς συντρόφους του μία εξερεύνηση στην Άλάσκα.

Μία μέρα, ο άστυματος που διέθεταν έξέπεμψε τό σήμα του κινδύνου. Είχαν χάσει όλα τά τρόφιμα και τά πράγματά τους και κινδύνωναν να πεθάνουν από την πείνα και τό κούρο.

Στό Σίμσον, άρχισαν άμέσως να όργανώνουν μία άποστολή για τη σωτηρία των. Άλλά οι προετοιμασίες άγνούσαν. Έπρεπε να κατασκευασθούν ειδικά έλκυθρα και

κυριώτερα να βοεθούν άνθρωποι κατάλληλοι και πρόθυμοι για ν' αναλάβουν τό έργο της διασώσεως.

Η κυρία Νύμτοργκ άποφάσισε τότε να τρέψη μόνη της για να σώση τό σύζυγό της και τόν συντρόφου του.

Πραγματικά, διέσχισε μ' ένα έλκυθρο περισσότερο από 1.000 χιλιόμετρα. Οι σύντροφοι του Νύμτοργκ είχαν πεθάνει στο άναμεταξύ ο ένας έπειτα από τόν άλλον. Και ο ίδιος βοισκόταν σε άξιοθινητή κατάσταση. Ο σφυγμός του μόλις χτυπούσε.

Η κυρία Νύμτοργκ τόν πήρε τότε στο έλκυθρό της, διέτρεξε άλλα 400 χιλιόμετρα προς την αντίθετη διεύθυνση και τώρρωσε να φτάση σ' ένα μικρό καταυλισμό κυνηγών. Εκεί άφοσιώθηκε μ' όλες της τίς δυνάμεις στη σωτηρία του συζύγου της. Και κατάβρωσε τελικά να τόν έαναφέρει στη ζωή.

Μία άκόμη σχετική περίπτωση είναι της Φερνάντας Γκολένας συζύγου του περιφημού Άργεντινού εξερευνητή Πάολος Γκολένας.

Κατά τη διάρκεια μιας εξερευνητικής, ο Γκολένας είχαν αλκυλωτισθή από μία φυλή ίθαγενών, που κατοικούσαν στο παρόθεο δάση της Βραζιλίας.

Η Φερνάντα έτρεξε τότε προς τά εκεί και κατάβρωσε με τη μεσολαβητή ενός άλλου ίθαγενούς φυλάρχου να έλθη σε επαφή με τόν άρχοντ' της φυλής, που είχαν αλκυλωτισθή τό σύζυγό της. Εκείνος όμως άνήθηκε να δεχθή τά πλούσια δώρα που του πρόσφερε και άπάντησε ότι ο Γκολένος είχε ποσάβει τό μεγάλο θεό Άμπο - Ρέντας και ότι μόνο ο ίδιος ο θεός θα μπορούσε να τόν σώση από τό θάνατο. Η θανάτωση του Γκολένας θα γινόταν έπειτα από μερικές βδομάδες, κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης θοροκυτικής νιορτής.

Η τολμηρή αυτή γυναίκα σοφίστηκε τότε ένα πρωτότυπο μέσον. Ξαναγύρισε στο Ρίο Ίανέιρο, όπου παρόγγειλε να της φτιάξουν έναν ειδικό φωνογραμικό δίσκο. Μία άγορία φωνή, στη διάλεκτο των ίθαγενών, διέτασσε την άπελευθέρωση του Γκολένας.

Η Φερνάντα πήρε και πάλι τό δρόμο για τά άγρια δάση που άπλώνονταν γύρω από τόν Άμαζόνιο συνδεομένη από έναν πιστό ύπνρέτη της. Έπί έντεκα μέρες κάλπασαν ήμερα και νύχτα και σταματούσαν δυο ώρες μόνο τό 24ωρο για να φάνε και να ξεκουρασθούν.

Τέλος, έφτασαν κοντά στις κατασκήνωσεις της φυλής. Ήταν η πασιμωή της μεγάλης έορτής.

Η Φερνάντα προχώρησε τότε μόνη της και κρύφτηκε σε μία πυκνή λόχη.

Την άλλη μέρα, τη στιγμή που έπρόκειτο να θανατώσουν τό σύζυγό της, έβαλε τό δίσκο στο γραμμόφωνο που είχε μαζί της.

Οι ίθαγενείς άκούγοντας αυτή την άγρια φωνή νόμισαν πως ήταν τός Άμπε - Ρέντας. Άπελευθέρωσαν λοιπόν άμέσως τόν Γκολένας και τόν ώδήγησαν έξω από τό παρόθεο δάσος, από όπου ο εξερευνητής κατάβρωσε να έαναγνωρίση στην πατρίδα του. Λίγαν καιρό άργότερα, έφτασε εκεί και η Φερνάντα.

Επιδημίες διγχιμίας

Η διγχιμία έχει γίννη αληθινή επιδημία στην Άνγλία, που άρχισε απ' τόν καιρό του πολέμου. Η πρώτη και ξαφνική αύξηση των περιπτώσεων διγχιμίας παρατηρήθηκε τό έτος 1942. Και από χρόνο σε χρόνο, τό κρούσμα περίσσευαν κατά 40%. Αντίετα απ' ό τι θα πίστευε κανείς οι περισσότεροι ένοχοι (τά 70%), δεν βρίσκονται στην πρώτη τους νεότητά αλλά έχουν περάσει τά 30 Τά 3-4% μάλιστα έχουν περάσει τά 60. Υπάρχει και μία σημαντική άναλογία γυναικών διγχιμίων, πάντως όμως λιγώτερα απ' τους άντρες. Οι διγχιμίοι δεν διατάζουν στη σκέψη της αλθιότης τιμωρίας (7 χρόνια φυλάκη), γιατί κατορθώνουν ως έπί τό πλείστον να μην άνακαλυπνύνται. Για τό τό υπουργείο Έσωτερικών άπεφάσισε να ένασχόη τά μέσα τού έλέγχου και να καθιερώση υποχρεωτικούς καινούργια διατήρησης ταυτότητας, που θ' άναγράφουν τούς γάμους και τά διαζύγια τού κατόχου των.

ΔΥΟ ΗΜΕΡΕΣ στο Σούνιο

Του συνεργάτη μας
X. Α. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Για τό Σούνιο, Βέβαια, γροιάζεται δόλοκληρο Σαββατοκύριακο, δηλαδή σαββατοκύριακο — και δεν φτάνει.

Ξεκίνημα, λοιπόν, για τά Μεσόγεια. Μεταξύ Αθηνών και Μεσογείων ή φύσις έτοιμοθέτησε ένα παμμένιστο παρσάβν: τόν Ύμντο. Αυτός γροιάζει την κοιλάδα του πνεύματος, από την πεδιάδα του οινόπνευματος. Μόλις έπεράσαμε τό Σταυρό της όδου Μεσογείων και γαιορέτσαμε κοντά στη στήλη του Νεοφύτου, τά τελευταία πετρώματα τού Ύμντο, μπήκαμε στο δρόμο των γωριών. Απ' εδώ άρχίζουν οι «πεδιάδες» της ένοσας και της παραγωγής: σπατά, άμπέλια και τιμηατικοί έλαιώτες που άπλώνονται υποστάμας και περνούν σαν ώραία έγγωμη κινηματογραφική ταινία. Έτσι, τό Διάσελο έμεινε πίσω μας. Πήραμε τη γραμμή καταφοράς.

Αυτά τά διάμεσα γωρία — Κάντζα, Λιόπεσι Κορωπί Μαρκόπουλο. Καλύδια Κερατιά κλπ. — θα τά ίδούμε ίσως χωριστά σε άλλους περιπάτους. Άλλά στο πέρασμα τού Λαυρίου δεν μπορούμε να μη δώσουμε έξηνγηση για τό άντικονό Μακρονήσι που όνομάζεται και νησάκι της Έλένης. Έδώ άκούγεται ή πρώτη παρεξήγηση:

— Δικό μου θα είναι! φώναζε ύπερόφωνα μία δικιά μας κυρία Έλένη.

Έπρόκειτο, όμως για τη θουλική Έλένη τού Μενελάου. Η παρόδοσις, λέει, ότι όταν την άσπαθεν ο Πάρις, και έβαλε πλώρη για την Τροία πέσασε από τό Μακρονήσι και σκάλωσε εκεί για λίγες ώρες. Ποιάς έξερει! Ο Θεός κι' ή ψυχή τους!

Όπωσδήποτε δουλειά δεν έγουμε στο Λαύριο. Τό περνούμε και τραβούμε για τό Σούνιο, κατ' ευθείαν στο άκρωτήριο στις περίφημες «Κάβο Κολώνες» που πήραν τό όνομα από τούς 12 κίονες που περισώθηκαν εκεί απ' τόν έρείπιαμένο ναό τού Ποσειδώνος. Ών παλινός Μυκονιάτης ναυτικός ο κυο Άναστάσις, με τό σοβαρό ύφος τού προέδρου της «Οίκουμηνικής» παρέας, μόλις έκουραστήκαμε κάμποσο μας έξηγεί ότι όπως οι έλληνες Έλληνες με τόν Αι - Νικόλα, έτσι και οι άρχαιοι στ' Αι - Πέρινδον άκρωτήριο έγκιζαν ναούς τού Ποσειδώνος — τού Θεού της θάλασσας, που προστάτευε τούς ναυτικούς.

Ποιν από τό παράκτιο πρόγευμα, έπειτα περάσαμε και σταθήκαμε σά έρείπια τού ναού. Έπειτα στην άκρογιαλιά, άρχισαν οι ιστοριοϋλες, που συνδέονται με τό Σούνιο.

Πρώτα - πρώτα τό Σούνιο συνδέεται και με μία περιπέτεια της ζωής τού Βύρωνος. Στο πρώτο του ταξίδι, στην Άττική (χειμώνας 1809 - 1810) έκαμε τόν περίπατό του στο Σούνιο. Χάραξε και τ' όνομά του σε μία απ' τίς κολώνες πού, τότε, πολλοί πίστευαν ότι άνήκαν στο ναό της Σουινιάδας Αθηνάς ενώ ήταν τού ναού Ποσειδώνος — όπως άνακαλύφθη άργότερα, στις άνασκαφές τού 1898.

Μαζί τού ήταν ο Βασίλης — ο ύπνρέτης που τού έδωσαν ο Άλή πασάς απ' την Ήπειρο — και ο περίφημος Ταχίο που είχε τό πρότεριμα να Βάζη τό αυτί του στη γή, σαν τό Δράκο τού παραμυθιού, και ν' άκούη σε μεγάλη άπόσταση, τί συμβαίνει. Είχε μάλιστα και προσθήσεις περιεργες.

Όσο κοντοζύγαναν στο Σούνιο, ή άνησυνία τού Ταχίο μεγάλωνε. Όταν μάλιστα έανάβαλε τό αυτί του

στη γή κι' έσηκώθηκε πολύ τσαογμένος, έπρότεινε να γυρίσουν πίσω ή να κρυφτούν.

— Τί έπαθες; τού λέει ο Βύρων. — Τουφεκίες άκούω από μακριά.

Θα πέσουμε σε χείρια ληστών! Άλλά ο ποιητής εξακολούθησε να διασκεδάη μαζί τού και προχωρούσε. Έφτασε στο Σούνιο. Και ενώ αυτός έθαύμαζε τά έρείπια τού ναού, ο Ταχίο κυττούσε τούς στύλους και λογαρίαζε πως μπορούσαν να γρησιεύσουν ως... άγνώματα της ομάδος. Κι' εξακολουθούσε να παρακινά τό Βύρων να φύγουν.

Για να γλυτώση ο Βύρων από τίς ένογλήσεις του άπεφάσισε τέλος, να έπιστρέψουν. Κατόπιν έμαθε ότι, πραγματικά, αν άνοούσαν λίγο άκούη, θα τούς έπιαναν λησταιπειρές που είχαν άράξει σε κάποιον κάδο και είχαν ξεκινήσει για τό Σούνιο, μόλις έμαθαν ότι πηγαίναν εκεί λόδοι! Αυτά για τό Βύρωνα.

Δεν πρόπει, τώρα, να παραληθθή από την έπισκόπηση τού Σουνίου και ή άνοαιοελληνική πλευρά. Ήταν τότε, και τόπος λαταρείας, στάς άνάδες της Αθηνάς (Σουνία Αθηνά) και έπειτα τού Ποσειδώνος (Σουινιάδας) που έθεωρείτο και ως σωτήρας των νέων. Στόν Όμηρο άπαντάται: «Σούνιον Ιερόν άκρον Αθηνάων». Ύπηνεν εδώ και Ιαχούοδν φρούριον τού έφρουρείτο από άθηναϊκή φρουρά μ' ένα στρατηγό. Άλλά στόν Πελοποννησιακό πόλεμο έγινε ειδική όχύωσις που άρχιζε από τόν όμο της προστάσις των μεταλλίων τού Λαυρίου και έφθανε μέχρι των έναντι της Εύβοίας άκτών.

Για τό ναό τού Ποσειδώνος ύπεστηποίηθ από τούς παλαιότερους άναγιόλνους, ότι άνηγέρθη στην έπαυή τού Περικλέους και καταστράφη από τούς Πέρσας. Από τά λείψανα τού ναού της Σουνίας Αθηνάς τού βοισκονται πέντε λεπτά βορειότερα σε γαυηλότορο έδαφος διεπιστήθη ότι ο ναός ήτο μυκηναϊκού ρυθμού αλλά τύπου κανονικού έλληνικού ναού.

Την άλλη μέρα τό πρωί μετά τό μπάνιο, σά όλογάλανα οηγά της γραμικής άκρογιαλιάς Βγάλαμε στη μέση δυο παλιούς θούλους για την έαυθή Βασιλοπούλα τού Σουνίου και για την άδελφή της τη μελαχροινή της Αίγινης.

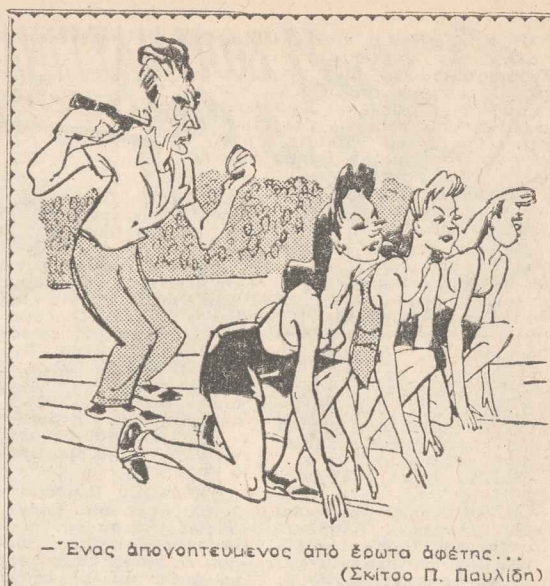
Κάθε πρωί ή έαυθή πήγαινε στην Αίγινα και τό άπόδραδο έαναγύριζε με τη μελαχροινή άδελφή της στο Σούνιο για να έαναγύνη αυτή τη νύχτα για την Αίγινα.

Αν τ' άκουε αυτό ο Βύρων σίγουρα θα έενυθούσε στο Σούνιο. Τόν Ταχίο μάλιστα, μερικοί από τούς βιογράφους τού Βύρωνος, τόν χαρακτηρίζουν γυναικά και άρασιπαθή. Τώρα, όμως, μακαρίτες και οι δυο δεν μας άκούη. Άλλά ο θούλος δεν έσθυσε. Έπιμένει ότι ή έαυθή τού Σουνίου εξακολουθεί να στέλνει κάθε πρωί τό φως της στην Αίγινα όπως και ή μελαχροινή της Αίγινης, κάθε άπόδραδο, τη σκιά της, στο Σούνιο.

Γύρω από τούς θούλους και τά σχετικά χαοτολογήματα περί Βύρωνος ή συζήτηση κράτησε ως τό μεσημέρι, ως τη στιγμή που ή φασοκούρα — με φιλά ψωάκια π' άγοράστηκαν σπαταριότα, από μία τράτα της σουνακής άκτής — ήταν έτοιμη. Κάποιος την έλεπε «κακαδιά» αλλά ένας γερο - ψωάρας που ήθερε και παραστάθηκε στο Βασίλειό της, κούνησε τό κεφάλι του και έλεπε, πάνω απ' τη νύχτα, με την άπλοκή του έκφορας:

— Κακαδιά, γωρίς πετρώφωρα, είναι σαν σκορδαλιά δίχως σκόρδα! Και δεν είχε άδικο. Τά ψωάκια ήταν πολύ τού... γάλακτος. Άλλά τό άπλό τό γούμα στην άκρογιαλιά είναι η δική του γωρία.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Ένας άπογοητευμένος από έρωτα άφέντης... (Σκίτσο Π. Παυλίδης)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Τό ηλεκτρικό ρεύμα

Τό ρεύμα τό ηλεκτρικό διακίνησε υπελάς. Έσκάτως, πάλιν άρχισε κηκόησις πολλές, κι' όπως καθένας έξερει, στο σπίτι, τό μαγειρείομα ίδιως, ύποφέρει!...

Κι' ενώ τό κρέας ψήνεται... άψητον αίφνης μένει. Πολλοί κεφτέδες βρέθηκαν υιοτηγανισμένοι και κάθε μία νοικοκυρά κάποιο τραγούδι παλαιό λέει ή καυμένη θλιβερά: — Είς τό ρεύμα της ζωής μου διατί να σ' άπαντήσω; με της Πάουερ τό ρεύμα α διατί να τηνάνω;

Τό ένοικιστάσις

Όραίο και θαυμάσιο τό ένοικιστάσιο. Και τό παλιό, ήταν καλό μά τούτο προτιμώτερο κι' αν γινη κι' άλλο άσφαλός να γίνη τελειότερο!

Στό τέλος είναι βέβαιον, ούτ ή έπιτροπή θ' άπευθυνθή προς τόν Λαό, δυο λόγια να τού πη: — Έπτά ένοικιστάσια, φτιάξτε μανι - μανι! τί άλλο θέλετε από μας; Διαλέξτε ποιά σας κάνει!

Συγκρούσεις... πλανήτη

Τό μήνα τού Φλεβάρη δεν ήπαρε χειμάρη, δεν άνοιξε ούτε μύτη και όπως συνεκρούσθη η γή μας, όπως λένε, με κάποιον... πλανήτη.

Αυτό δεν μας ενέζει ή γή μας άπαρσμένη, κι' άρχίζει τις μονιές. Κι' αυτός είναι ο λόγος π' άρχίζει να... «τρακάρη» άκόμα και πλανήτες!...

Απαγωγί

Όπως κατήντησεν ή γή έξευτελιόση δυστυχώς και ή άπαγωγή. Άλλοτε μία άπαγωγή, συνκίνηθη σκαρπόβζε γιατί ένας νέος έκλεβε τη νέα που άναπούσε...

Σήμερα, σάν διαβάσουμε ή τύχη ειρωνείας σ' έφημερίδα: «Απαγωγή» τό κάνει κάθε νους. Οι Ρώσοι κι' οι Άμερικανοί από την Γερμανία άπάγουν... έπιστημονες χιλιάδες Γερμανούς!...

Κατήντημα πραγματικό. — Άε πάει στην όργη! έξευτελιόση δυστυχώς και ή άπαγωγή!

Σοκολάτες

Τι πληθώρα σοκολάτας!... Κιόσκια, δρόμοι και σε (κάκια

γέμισαν σοκολατάκια τυλιγμένα στο χαρτί κι' ή ζωή μας πάρε χρώμα έλαφρώς... σοκολατί!

Κι' αν άρχίσουν και τά μπάνια, τώσον θηλυκών οι θα μαυρίσουν απ' τόν ήλιο και θα γίνουν σοκολάτες. Τότε πλέον κι' ο διαβάτης σ' άπορία θάνε τσόν. Ποιά γλυκύτερη θα είναι; Ποιά θα πρέπη να δαγ... (κώση! Γ. - Κ.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θεατρο

Ο πόνος, τὸ προνόμιο ΤΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ...

«Εκείνος κι' Εκείνη συναντιούνται σ' ένα σπίτι. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μεγάλο χωριό. Μία στιγμιαία νοσταλγική διάθεση τοὺς τυλίγει γιὰ νὰ τοὺς δημιουργήσει μιὰ δια-
θετική συγκίνηση».

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Τί σὺμ-
πτωσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ φωνὴ πού
γέμει ἐλαφρὰ): Ἀλήθεια...
Ἰσως ἀπὸ τὸν καιρὸ...

ΕΚΕΙΝΗ (συνέχεται κα-
πως καὶ σκεπτικὰ τὸν ὁ-
μιλοῦντα): Γιατί, ὅμως, νὰ
δωσουμε σημασία μεγαλύ-
τερη σὲ κάτι τόσο ἀπλό ὅ-
πως ἡ συνάντησι δύο ξένων
σ' ἕνα σπίτι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐκείσε δίκιο...
Εἴχαμε δὲν εἴχαμε, καταν-
τήσαμε δύο ξένοι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιὸς φταίει σ'
αὐτό;

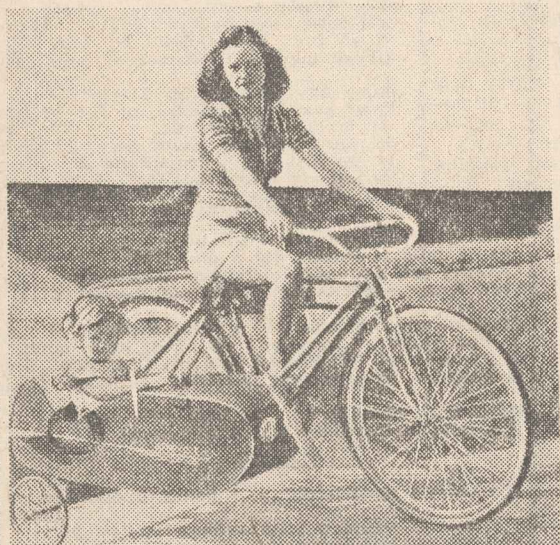
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ φοβῶσαι,
δὲν σκέφτομαι νὰ ριζώ ἀ-
πάνω σου τὴν εὐθύνη ὅ-
πως πολὺ περισσότερο δὲν
λογαριάζω νὰ τὴν ἐπιμύ-
σω ἐνῶ...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅποτε ὁ κό-
σμος ποὺναι πρόστυχος καὶ
ταπεινὸς — ἕνας συρφετὸς
πὺρ καιροφυλαχτούσε γιὰ
νὰ κάνει τὸ κακό, μιὰ ἀγέ-
λη ἀπὸ βίαιες διψασμένες
γιὰ αἷμα! Ὁπότε ὁμιλοῦν
νὰ κι' ἐμεῖς, ποῦμαστε ἡ-
λίθιοι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγίνεσε πολὺ
βίαιος, βλέπω στὶς ἐκφρά-
σεις σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ δὲν κρα-
τιέται πιά): Βεβαίως εἴμα-
στε ἡλίθιοι γιατί δώσαμε ἀ-
καλύπτους τοὺς ἐαυτοὺς
μας στὸ κακό, γιατί πρὸς
φῆμα περὶ τὴν αἰσία

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΜΕ «ΣΑ'ΙΝΤ. ΚΑΡ»

Οἱ Ἀμερικανίδες ἀρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν στὶς ἐ-
ξοχὲς ποδήλατα με «σα'ιντ. κάρ» γιὰ νὰ μεταφέρουν
ἀνετὰ τὸ παιδί τους, δίχως ν' ἀναγκάζονται νὰ τὸ
τοποθετοῦν μπροστὰ στὸ τιμόνι. Τὸ πρακτικὸ αὐτὸ
«σα'ιντ. κάρ» γίνεται ἀπὸ ἕνα παλιὸ παιδικὸ καρρ-
οῦ, ἔχει μιὰ μόνο ρόδα καὶ προσαρμόζεται στὸ
ποδήλατο. Παρουσιάζει δὲ μεγάλη ἀσφάλεια.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅλοι αὐτοὶ εἶν'
οἱ διαλεκτοί; Ὅσοι... Οἱ
μεγάλοι διαλεκτοὶ τῆς ζω-
ῆς... Ὅπως οἱ ἄλλοι ὅλοι
ποὺ ἀποτελοῦν τὸ συρφετὸ
τῆς καρῆς εἶν' οἱ παραπε-
ταμένοι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπλῶς ποιοί...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ, οἱ ἄνθρω-
ποι ποὺ γελᾶνε συχνά, καὶ
μὲ τὸ γέλιο κουνᾶνε τὸ δι-
πλό στανὶ τοὺς ποὺ δει-
χνει καλοπέρασι κι' ἡλιθι-
ότητα... Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀ-
σχολοῦνται μὲ τὰ εἶδη τῆς
μπακαλικῆς καὶ προτιμοῦν
ἀπὸ τὴ Τζοκόντα μιὰ καλο-
μαγειρεμένη ἐντράδα... οἱ
τύποι τῆς στρουγγυλῆς κοι-
λίσσας καὶ τοῦ ροδόκκι-
νου μανγούλου οἱ πληθεῖοι
τῆς αἰσιοδοξίας...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐνῶ ἐμεῖς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἰμαστε οἱ πα-
τρίοι τοῦ πόνου... Ἡ ζωὴ
μας χάρισε τὴν πικρὰ συν-
τροφία τοῦ, δάκρυ, γιὰ-
τί ἴσως διαπίστωση πὺς ζέ-
ρουμε νὰ κλαίμε ὡρροφα...

ΕΚΕΙΝΗ: Περὶγοριές...
Ἐνῶ πόσο θὰ προτιμοῦσα
λίγη φτηνὴ χαρά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ ζυγώνει πιά
πολύ, ἐνῶ τὰ μάτια του
λάμπουν): Καὶ μὴπως δὲν
τὴ νοιώθουμε αὐτὴ τὴ στιγ-
μή, τὴ χαρά μας, σὰ γρη-
γορὰ ἀσπρηλὴ ἐντασι δι-
σεκατομυριάων βᾶτ...

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ μὴ ὕστερα;
Ἄμα χωρίζουμε καὶ βρεθοῦ-
με μόνοι μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ ομιλοῦμε
παλί... Ἐγώ, σιγά, διακρι-
τικὰ θὰ διανώσω τὴν ἀπό-
στασι ἀόρατος καὶ ἄρρω-
στον καὶ δὲν θὰ σοὺ χαϊδέψω
νὰ σοὺ ἀπαλύνω τὴ διψασμένη
ζερραῖα τῶν χειλιῶν σου
μ' ἕνα φιλὶ...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὕστερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅταν περὶ τὴν
ἐνῶ... Ὅταν πονέσεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε ἐγὼ θὰ
γράφω γιὰ σένα κι' ἐγὼ θὰ
τὰ διαβάσεις ὅσα γράψω...
Καί, μετ' ἀπὸ τὰ δάκρυά
σου θὰ βρῶς τρόπο νὰ χα-
μονελάσεις με περηφάνεια,
διαπιστώνοντας πὺς ζέρω
νὰ κλαίω ὡρροφα... (Ἐρ-
χονται διάφοροι καλεσμέ-
νοι καὶ τοὺς κόβουν τὴ συζή-
τησι. Οἱ δύο ματιές
τοὺς διαταρῶνονται φορ-
τωμένες δάκρυα)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ πρωταθλητὴς τῆς μικρογραφίας

Κανείς σ' ὅλο τὸν κόσμο
δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ
τὸν Τζέιμς Ζάχαρη στὴν ἐ-
ρασιτεχνικὴ «μικρογραφία».
Ὁ Ἀμερικανὸς αὐτός, μη-
χανικός τὸ ἐπάγγελμα, ἔ-
χει κατορθώσει ἀπίστευτα
θάρματα. Πάνω σὲ μιὰ τρί-
α ἀνθρώπινη, ἤλικους 4 χι-
λιοστουμέτρων, ἀντέγραψε
ἐνὰ ὁλ' κληρὸ ἄρθρο ἐφη-
μερίδος! Σ' ἕνα κοινὸ ἐπι-
στολόχαρτο μπορεῖ νὰ γρά-
ψῃ ἀπ' τὴ μιὰ μόνον ὀψι-
του, ὅλο τὸ περιεχόμενον ἑ-
νὸς βιβλίου μὲ 350 σελίδες.
Τὸ 1935, κέρδισε τὸ παγκό-
σμιο «πρωτάθλημα μικρο-
γραφίας» χορᾶσσοντας 9
000 γράμματα στὴ μιὰ πλευ-
ρά ἑνὸς κόκκου ριζοῦ!

Γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς σὲ
τέτοια ἀποτελέσματα, χρει-
άζεται μακρὰ ἐξάσκηση.

Τὸ χέρι τοῦ κ. Ζάχαρη ἔ-
χει ἀναπτύχῃ ὑπερβολικά
ὡς νὰκανε τὶς θαυότερες
χειρωνακτικὲς δουλειές. Γιὰ
τὴν ἐργασία του χρειώ-
ποιεῖ ἕνα διπλὸ μικροσκο-
πιο μὲ ηλεκτρικὸ φωτισμὸ

Χρειάζεται δὲ ἀπόλυτη μο-
ναχία καὶ ἡρεμία. Ὁ παρ-
αμικρὸς παλῶς ποὺ προκα-
λεῖται ἀπ' τὸ τρέξιμο λίγου
νεροῦ ἢ ἀπ' τὸ βάδισμα ἑ-
νὸς ἀνθρώπου, ἀρκεῖ γιὰ
νὰ κάμῃ ἀδύνατο τὸ μικρο-
σκοπικὸ γράψιμο.

ΜΙΑ ΔΙΜΑΤΗΡΗ τραγωδία στὸ Μεξικὸ

Μονομαχία μέχρι θανάτου μεταξὺ
δύο γυναικῶν

Οἱ μονομαχίες μεταξὺ γυναικῶν δὲν
λείπουν στὶς ἡμέρες μας ὅπως καὶ ἄλ-
ποτε γράψαμε. Μία τέτοια μονομαχία
ἐγίνε προὶν ἀπὸ λίγων καιρῶ στὴν πόλι
τοῦ Νέου Μεξικοῦ μεταξὺ δύο νοση-
τικῶν δεσποινίδων, τῆς Μανταλένα Λού-
να καὶ τῆς Ζουάνας Ἐσποζίτο.

Ἡ Μανταλένα, μιὰ χαριτωμένη ξαν-
θὴ νέα, ἡλικίας 20 ἐτῶν, εἶχε τὴν ἀπε-
ρισκεψία νὰ προσκαλέσῃ σὲ μιὰ ἐκδρο-
μὴ πού θὰ ἔκανε μαζί με τὸν μνηστή-
ρα τῆς Ραφαὴλ Ρικέλυμ τὴ φίλη τῆς
Ζουάνας, μιὰ νοσητικὴ μελαγχολὴ μὲ
μεγάλῃ φλογερὰ μάτια καὶ μοιραία ὁ-
μορφιά.

Δὲν ἄργησε ὁμῶς νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι
ὁ μνηστήρ τῆς πρόσχευε περισσότερο τὴ
Ζουάνα παρὰ τὴν ἑαυτήν. Καί, σὲ μιὰ
στιγμὴ, τοὺς εἶδε νὰ φιλοῦνται πίσω
ἀπὸ μιὰ συστάδα δένδρων...

Ἡ Μανταλένα δὲν εἶπε τίποτε στὸ
μνηστήρα τῆς. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ πού
ἀποναίρετοῦσε, τὴ φίλη τῆς τῆς ἔσφιξε
δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε σιγὰ:

— Δὲν ὑπάρχει θέσις καὶ γιὰ τίς
δύο μας, Ζουάνα, στὴν καρδιά τοῦ
Ραφαὴλ. Εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ χτυ-
πηθῇς μαζί μου ἢ προτιμᾷς νὰ σὲ σκο-
τώσω;

— Σὲ μισῶ Μανταλένα, ἀπάντησε
ἡ νέα. Θὰ εἶμαι στὴ διάθεσι σου ὅποτε
θελήσῃς.

Ἡ συνάντησις ἐγίνε ἔπειτα ἀπὸ με-
ρικές μέρες καὶ ὡς ὅπλον ἐξελέγη τὸ
Εἶφος.

Ἡ Μανταλένα κατῶρθωσε ἔπειτα ἀ-
πὸ μερικοὺς διαφιλοισμούς νὰ πληρώσῃ
τὴν ἀντίπαλὸ τῆς στὸν ἀριστερὸ ὦμο.
Ἀλλ' ἡ Ζουάνα δὲν ἀναγνώρισε τὴν ἴπ-
τα τῆς.

— Μέχρι θανάτου! ὠνόμαξε τὴν
Μανταλένα.

— Μέχρι θανάτου! ἀπάντησε ἐκείνη.
Οἱ δύο νέες ὠρροσαν τότε με ἀλη-
θινὴ λύσσα ἡ μιὰ ἐναντίον τῆς ἄλλης.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ Ζουάνα, πού, μ'
ὅλο τὸ τραῦμα τῆς ἐμοιοῦσε τώρα σὰν
ἀληθινὴ λέαινα, τούπησε κατὰστῆθα
τὴ Μανταλένα καὶ τὴν ἔσπλωσε νεκρή.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑαυτὴν δὲν κατῶρθωσε νὰ
γλυτώσῃ τὸ θάνατο. Πέθανε ἔπειτα ἀ-
πὸ μερικές ἡμέρες στὸ νοσοκομεῖο, ὅ-
που τὴν εἶγαν μεταφέρει, ἀπὸ ἀκατά-
σχετη αἱμορραγία.

Στὸ ἀναμνηστικὸν εἶγαν αὐτοκτονήσει,
φυτεύοντας μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ
καὶ ὁ Ραφαὴλ Ρικέλυμ, πού ἐνοίωσε τύ-
ψεις στὴ συνείδησι τοῦ, γιατί εἶχε προ-
καλέσει τὸ θάνατο τῆς Μανταλένας.

Ἐτσι τελειώσε ἡ αἱματηρὴ αὐτὴ τρα-
γωδία τῆς πόλεως τοῦ Νέου Μεξικοῦ.

Ἡ κληρονομία τοῦ Ντεκμπερὰ

Ὅταν ὁ Γάλλος Μωρίς Ντεκμπερὰ
βρισκόταν πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὸ Λὸς
Ἀντζελες ὠλόως ὅτι σκόπευε ν' ἀ-
φιέρωσιν τὸ τελευταῖο μυθιστόρημά του
στὸ στρατηγὸν καὶ ὑπουργὸν Μάρσαλ,
καθὼς καὶ στοὺς κ.κ. Μπέδιν καὶ Μο-
λότωφ θὰ τοὺς προσέφευρ δὲ τρία ἡμι-
τίμητα τοῦ πού θὰν δειμένα τὸ πρῶτο
μὲ δέρμα θουβάλου καὶ τὸ δεύτερο μὲ
δέρμα λέοντος καὶ τὸ τρίτο μὲ ἀρκού-
δας, θάχουν ὁμῶς καὶ τὰ τρία τὴν ἑαυ-
τὴν ἀφιέρωσι!

«Κύριοι! Εἶθε τὸ ἔτος 1947 νὰ ἰδῇ
τὴ εὐτυχὴ ἀποτελέσματα τῶν ἐπιμῶ,
χρῶν διαπραγματεύσεών μας. Ἀλλοῦ-
ως οἱ δυστυχισμένοι ἔκπρωροι τῆς λευ-
κῆς φυλῆς θὰ γίνουν «κρέας γιὰ τὰ κυ-
κλωζόνια» καὶ δὲν θὰ βροῖκη πιά κα-
νεὶς θεοὶ οὔτε ὄρθιος στὴν Κόλασι!

Ὁ Ντεκμπερὰ δήλωσε ἀκόμη ὅτι μὲ
τὴν διαθήκη του κληροδοτεῖ τὴν βίβλιον
θῆκη του καὶ τὰ ἔργα τέχνης τοῦ σὲ
μιὰ πόλι τῆς Ταῖτς, σκοπεύει δὲ ν'
ἀφίση κληρονομία στοὺς... κατοίκους
τοῦ Ἀρεως τῆ γραφομηχανῆς τοῦ καὶ
τὸ σκύλο τοῦ!

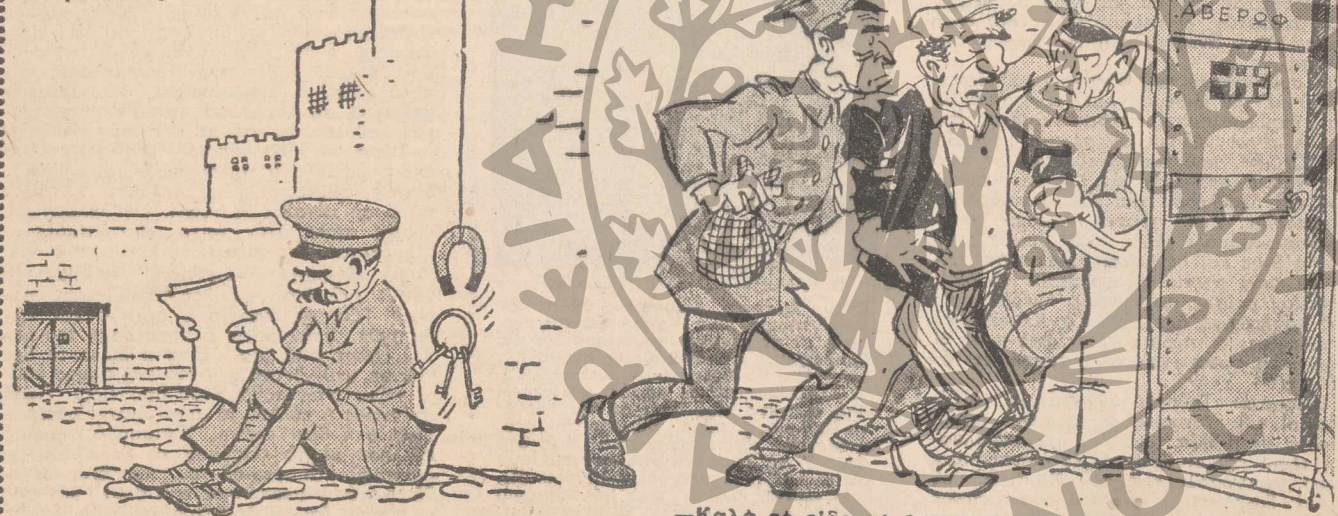

— Ἐξω φτώχεια, Εὐδοξία μου!.. ἐπὶ τέλους,
ἐπίασα δουλειὰ στὴν τράπεζα!..

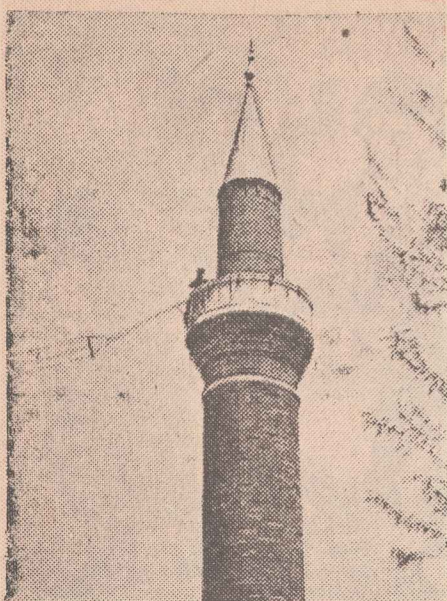
ΚΑΤΑ ΜΑΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΗ..

— Θὰ σοὺ πῶ κατὶ νὰ χα-
ρῆς... Νὰ μὴ βασκαθῇ ὁ
Χριστάκης μας, διέρρηξε
τὴ ντουλάπα πού εἶχα τὸ
γλυκὸ!..

Ὁ μαγνήτης, ὁ φύλακας καὶ τὰ κλειδιά...

— Καλὰ τὸ εἶδα τὸ ἄντρον ὅτι θὰ περναγα μιὰ με-
γάλη πόρτα!..

Ο μιναρές του πρώτου τζαμιού που έκτισε ο Πορθητής μετά την Άλωση στην Κωνσταντινούπολη με Έλληνες αρχιτέκτονα και τεχνίτες.

ΣΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΩΝ ΑΔΥΤΩΝ της μουσουλμανικής τέχνης

Δημοσιογραφικές άνωχμήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Πριν από την Κεμαλική επανάσταση δεν ήταν πολύ εύκολο σ' έναν «άπιστο» να εισχωρήσει στα άδυτα των τζαμιών της Κωνσταντινούπολης, που αποτελούσαν τη σημαντικότερη έκφραση της μουσουλμανικής τέχνης κατά τους μετ' την Άλωση αιώνες. Έπρεπε να έχει κανείς τα δεδηλωμένα φιλοτουρκικά αισθήματα του Κλώντ Φαρέρ και του Πιέρ Λοτί για να μνηστή στα μυστικά του Τζαμί και να μελετήσει στις λεπτομέρειές της την ιδιόρρυθμη μουσουλμανική τέχνη.

Τώρα η έρευνα του Ισλαμικού οίκου του Θεού είναι υπόθεση ολίγων γροσίων. Οι φύλακες των τζαμιών όχι μόνο δεν άποκρούουν τους άπιστους, αλλά και τους υποδέχονται μ' εξαιρετική φιλοφροσύνη, πρόθυμοι να τους οδηγήσουν παντού, αναλόγως της γενναιοδωρίας του επισκέπτη. Η εξαφανιστική του παλαιού θρησκευτικού φανατισμού του τουρκικού λαού είναι η άφορη της αραίωσης, κατά τα τελευταία χρόνια, των πιστών από τα τζαμιά. Σε μια επίσκεψή μου στην Κωνσταντινούπολη λίγο πριν από τον πόλεμο μου δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστώσω ότι οι ιμάμηδες έκαναν την προσευχή της ημέρας ενώπιον ελαχίστων άκροατών, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν Εύρωπαίοι ή Αμερικανοί περιηγητές.

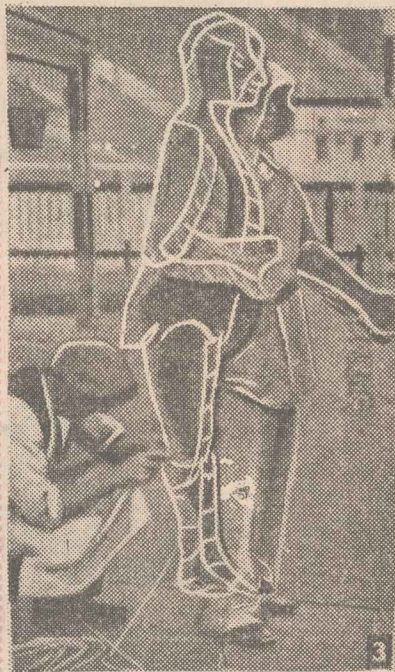
Ο συνδυασμός του θρησκευτικού φανατισμού με την ιδιότυπη καλλιτεχνική εκδήλωση, έπηρεασμένη ζωρότητα από τη Βυζαντινή τέχνη, έδημιούργησε την απειρία των τζαμιών, που κυριαρχούσαν πριν από λίγα χρόνια στη ζωή της Κωνσταντινούπολης και όλου του Οθωμανικού Αυτοκρατορίας. 914 τζαμιά υπήρχαν στην Κωνσταντινούπολη μέχρι των αρχών του 19ου αιώνα και σώζονται σήμερα απ' αυτά, σε καλή σχετική κατάσταση τα 694. Υπήρχαν επίσης, μέχρι της ημέρας που τους κατήργησε διά νόμου ο Κεμάλ 193 μινιερές, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι τώρα σχολεία ή έμπορικες αποθήκες.

Ελάχιστοι Τούρκοι συγγραφείς και ιστορικοί των περασμένων αιώνων ασχολήθηκαν με βιβλία τους με τη μουσουλμανική τέχνη και οι μόνες αξίες όπως οπότε λόγου περιγραφές είναι του Χαντίκ, του Έλβιά Τσελεπή, και του αρχιτέκτονα Σινάν, που ασχολούνται όμως περισσότερο με την απειρία των τζαμιών και των εξαρτημάτων τους, παρά με την τέχνη τους. Ως αρχιτεκτονική και ως τέχνη τα τζα-

μιά παρουσιάζουν βέβαια το ενδιαφέρον τους, αλλά διατηρούν όλα σχεδόν τον ίδιο τύπο και διαφαίνεται η προσπάθεια της αντιγραφής των ωραιότερων μνημείων της Βυζαντινής τέχνης. Έλληνες άλλως τε ήσαν οι τεχνίτες των πρώτων μετ' την Άλωση τζαμιών, τους οποίους αντικατέστησαν οι Ιταλοί κατά τα τέλη του 17ου αιώνα, ως εμπειρότεροι για τις διακοσμώσεις. Έλλην — ο Χριστόδουλος — ήταν ο αρχιτέκτων του τζαμιού Φατίχ Μεχμέτ που έκτισε ο Πορθητής στα θεμέλια του Ναού των Αγίων Αποστόλων όπου βρισκόταν και τα μινιαύρα των Βυζαντινών Αυτοκρατόρων. Το τζαμί χτίστηκε τότε πάνω στο πρότυπο της Αγίας Σοφίας, αλλά δεν σώζεται σήμερα με την αρχική του μορφή. Κατεστράφη κατ' επανάληψιν από πυρκαϊές και σεισμούς.

Στην νεκρούπολη του Έγιοιού, στην αίμη του Κερατείου, βρίσκεται το πρώτο τζαμί που χτίστηκε μετ' την Άλωση. Η κατασκευή του άρχισε το 1454 και τελείωσε το 1458. Ως τέχνη και αρχιτεκτονική δεν παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Πλακοστρωμένο από τις χιλιάδες επιτύμβιες πλάκες των απεράντων νεκροταφείων του Έγιοιού διατηρεί ζωρότητα τον τόνο της μουσουλμανικής μυστικοπαθείας. Κάτω από τη σκιά των κυρτοιστίων του ένεπνευσήσαν οι παλαιοί λαϊκοί φιλόσοφοι τις επιτύμβιες επιγραφές που είναι γραμμένες επάνω στα μάρμαρα των τάφων και που διαδηλώνουν σε διάφορους τόνους μελαγχολίας και απαισιοδοξίας τη ματαιότητα των πραγμάτων του φθωτού μας κόσμου: «Ω έξενε! Σ' που διαδάσεις αυτή την επιγραφή σκέψου πως μια μέρα δεν θ' απομείνουν από σένα κι' από την ιστορία σου, παρά μερικές γραμμές σαν κι' αυτές, επάνω στην πλάκα του τάφου σου». Αυτή η αφέλειστη φιλοσοφία έχει κυριευμένη την απέραντη νεκρούπολη, η οποία ένεπνευσε τις «Απογοητευμένες» στο Λοτί.

Ο,τι αξίζει να δει κανείς σήμερα στην Σταμπούλ είναι τα τζαμιά του αρχιτέκτονα Σινάν Πασά, που αποτελούν και τα χα-

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ»

Στην Αμερική μερικές αθλητικές συναντήσεις είναι τόσο μονότονες, ώστε οι οργανωτές τους, για να τις ζωηρέψουν, παρουσιάζουν στους θεατές τον «άνθρωπο - πυροτεχνήμα». Ο άνθρωπος αυτός φοράει μια στολή από αμίαντο που έχει άπνάντα τις ένα ζύλινο πλαίσιο, γεμάτο πυροτεχνήματα. Έτσι, μόλις μπή μεία στο στάδιο τα πυροτεχνήματα παίρνουν φωτιά και τον τυλίγουν με πολύχρωμες φλόγες και μ' ένα πανδάνοχο από δυνατόν κρότους. Οι θεατές διασκεδάζουν με το θέαμα αυτό και ξεχνούν την... ανία τους!

ρακτοριστικώτερα δείγματα της παλιάς μουσουλμανικής τέχνης. Τα ωραιότερα δημιουργήματά του είναι το Σουλεϊμανιέ (1557), το μικρό αλλά κομψότατο κι ενδιαφέρον για την πλουσιωτάτη διακόσμηση του από πορσελάνες τζαμί του Ρουστέμ Πασά και το μεγαλοπρεπές τζαμί του Σουλτάν Αχμέτ, με τους έξι μινιερές του, χτισμένο κατ'άντικρυ στην Αγία Σοφία. Το τζαμί αυτό χτίστηκε για να επισκιάσει το μοναδικό μνημείο της Βυζαντινής τέχνης, ο αρχιτέκτων όμως δεν μπόρεσε να το βγάλει από το καλούπι του Βυζαντινού ναού. Όλα — η οικοδομική του, ο θόλος του, η εσωτερική διαρρύθμιση — είναι φωνή παρωδία της Αγίας Σοφίας. Οι Τούρκοι το επιδεικνύουν πάντα σαν άριστο έργο της μουσουλμανικής τέχνης. Έν τούτοις, ό,τι έχει να θαυμάσει κανείς, είναι οι ωραίες πορσελάνες της Κιουτάχειας και τα περσικά χαλιά που καλύπτουν το δάπεδο. Οι δυο πελώριοι κίονες που στηρίζουν το οικοδόμημα, προκαλούν βέβαια την προσοχή ως όγκοι μαρμάρου, αλλά από καλλιτεχνικής απόψεως δεν προσφέρουν τίποτε το αξιόλογο.

Αλλά δεν είναι μόνο τα τζαμιά που έχασαν τα πλήθη των πιστών με τον δικαιολογημένο πόλεμο που έκηρυξε κατά του αλλόθρονου θρησκευτικού φανατισμού η Κεμαλική Τουρκία. Είναι και τα περίφημα «Ιμαρέτια» — ειδικά εξαστήματα των τζαμιών — που απέξενώθηκαν εντελώς από την απίθανη πελατεία τους που απέτειλετο από τους τεμπέληδες φιλοσόφους της Ισλαμικής μακαριότητας. Αλλά για τις καταπληκτικές αυτές... Ακαδημίες της τεμπελιάς στο έπόμενο.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η κόλλα δαύμα

Μία χρησιμωτάτη εφεύρεση

Τί κάνετε, όταν θέλετε π. χ. να στερεώσετε στον τοίχο μια κρεμάστρα για τις πετσέτες; Ανοίγετε μια τούπα, κάνετε μέσα ένα κομμάτι ξύλο, το στερεώνετε με γύψο και βιδώνετε πάνω του την κρεμάστρα. Όλες λοιπόν αυτές οι εργασίες καταργούνται, αν μεταχειρισθώτε μια καινούργια κόλλα, που κατασκευάζεται στην Αμερική και που έχει ονομαστή «Θαύμα». Αγοράζετε ένα σαλινάριο — στοιχίζει 15 σέντε — αλείφετε με το περιεχόμενό του την πισινή πλευρά της κρεμάστρας, την πιέζετε πάνω στον τοίχο και την αφήνετε έπειτα ελεύθερη. Αυτό είναι όλο.

Δυστυχώς, το «Θαύμα» δεν έχει φτάσει ακόμη στην Ελλάδα. Είναι μαύρο και πηχτό σαν οδοντόπαστα. Αποτελείται από μίγμα συνθετικών ρητινών και καουτσούκ (από παλιά ελαστικά αυτοκινήτων). Κατά τον πόλεμο, χρησιμοποιήθηκαν χιλιάδες γαλόνια απ' αυτό, για να στερεώνεται πάνω στα χαλύβδινα ή αλουμινένια τοιχώματα των πολεμικών πλοίων ένα απομνηστικό υλικό από ίνες γυαλιού. Άλλες κόλλες γοερίζοντουσαν 4-5 ώρες για να στεγνώσουν ή δεν έστέγνωσαν καθόλου τις ύστερες ημέρες ή δεν ήταν κατάλληλες για πολύ γαυηλές θερμοκρασίες. Το «Θαύμα» στεγνώνει σε μισή ώρα και δεν επηρεάζεται καθόλου απ' το κούρ ή την υγρασία.

Τώρα το χρησιμοποιούν σε χίλιες δυο περιπτώσεις στα αμερικανικά νοικοκυριά, όσάκις πρόκειται να κολλήσει μέταλλο πάνω σε μέταλλο ή γυαλί, είτε πλαστικές ουσίες πάνω στον τοίχο. Δεν χρειάζεται θερμότητα, ούτε πίεση.

Το «Θαύμα» «γεννήθηκε» τυχαίως το 1937, ενώ ένας χημικός-βιομηχανός του Νιού Τζέρσεϊ ανακατέυε οπτίνες και καουτσούκ. Στην αρχή, ο «πατέρας» του δεν του έδωσε σημασία. Έπειτα όμως το δοκίμασε, κολλώντας μ' αυτό ένα ξύλινο κουτί πάνω στον τοίχο ενός υπογείου. Αφού στέγνωσε η κόλλα, το κουτί έμεινε στερεωμένο στη θέση εκείνη. Έπίσης ο χημικός κολλήσε με το «Θαύμα» τη σόλα του άριστορου παπουτσιού του, που είχε ξυλοληθεί. Κατόπιν περπάτησε στη βροχή και παρατήρησε ότι το άριστο του πόδι έμεινε τελείως στεγνό! Το «Θαύμα»... έκανε θαύματα, κι' εξακολουθεί να κάνει, για να ξευπερστήσει τις Αμερικανίδες νοικοκυρές.

Ολβία ντε Χαβίλλαντ

PIN από πολλά χρόνια, ένας Ιρλανδός έμπορος, άφου άπέτυχε στην πατρίδα του, έφυγε μαζί με τη νεαρή σύζυγό του για την Άπω Ανατολή όπου η τύχη τον ευλόγησε περισσότερο.

Το ζευγάρι των Ιρλανδών μεταναστών έπειτα από μερικές περιπλανήσεις, εγκαταστάθηκε τελικά στο Τόκιο. Εκεί η κυρία Λίλιαν ντε Χαβίλλαντ έφερε στον κόσμο δυο κορίτσια, την Ολβία και την Τζόαν.

Ο πεπτερός τους ήταν άνθρωπος αούτηρων άρχων και, μ' όλο που είχε ξενητευθεί από την πατρίδα του, ήθελε να αναβήρη τα κορίτσια του σ' ένα με τις παλιές πατριarchικές παραδόσεις της Ιρλανδίας. Η επιθυμία του ήταν επίσης να γίνουν καλές καθολικές και νοικοκυρές. Άλλά τα πράγματα αυτά ήταν άδύνατα στο Τόκιο. Όταν μεγάλωσαν λοιπόν, έστειλε τα κορίτσια του σ' ένα λύκειο καλογραίων στον Άγιο Φραγκίσκο.

Έτσι άρχισαν τη σταδιοδρομία τους η Ολβία και η Τζόαν ντε Χαβίλλαντ. Λίγο Ιρλανδές, λίγο Ιαπωνίδες, λίγο Αμερικανίδες, άντι να γίνουν δυο καλές νοικοκυρές, όπως όνειρευόταν ο πατέρας τους, προτιμούν να έξελιχθούν σε δυο άστερες πρώτης μενέθους του αμερικανικού κινηματογράφου.

Πρώτη άνοιξε τα φτερά της προς αυτή την κατεύθυνση η μεγαλύτερη η Ολβία, που είχε γεννηθεί το 1916. Στο λύκειο των καλογραίων, όπου φοιτούσε, δεν ήταν σπουδαία μαθήτρια. Αντίθετα όμως, ξεχωρίζε ανάμεσα σ' όλες τις συμμαθήτριάς της κάθε φορά που οι άγαθές μοναχές διωργάνωναν μια σχολική θεατρική παράσταση.

Μία μέρα η ήγουμένη της είπε: —Κόρη μου, πρέπει να καταλάβεις ότι δεν ήρθες εδώ για να γίνης θεατρίνα. Η θρησκεία μας καταδικάζει όλες αυτές τις τέχνες που διαβάλλουν που δεν ταιριάζουν σε μια καθώς πρέπει νέα. Όταν σε βλέπω τόσο ζωηρή, μου έρχεται η επιθυμία να μην επιτρέψω πιά καμιά θεατρική παράσταση στο σχολείο. Και όμως ένας θεός έρε πώς οι παραστάσεις που δίνομε εδώ είναι άθως κι' έχουν ένα σκοπό διδακτικό και ήθικό.

Άλλά η Ολβία δεν έδωσε μεγάλη προσοχή στα λόγια της ήγουμένης. Κι' όταν τελείωσε τα μαθήματά της, σκεδιάσε μαζί με δυο συμμαθήτριάς της ένα ταξίδι ως το Χόλλυγουντ. Θά πήγαιναν για μερικές ημέρες στη Μέκκα του κινηματογράφου προτού να γυρίσουν στις οικογενείες τους.

Η μικρή Ολβία δεν επρόκειτο να ζαναφύγη ποτέ πιά από εκεί.

Στο δρόμο, το αυτοκίνητο με το όποιο ταξίδευαν οι τρεις φίλες χάλασε. Και έφτασαν στο Χόλλυγουντ άναεσμένες σ' ένα μεγάλο καμiónι, που ήταν φορτωμένο με άδεια βαρέλια κρασιού.

Καθώς ηπιδούσαν από το καμiónι, ένας σκηνοθέτης γυνέθη να βρίσκειται εκεί κοντά. Η όμορφιά της Ολβίας

Η κρυφή αντιζηλία της Ολβία και της Τζόαν

και πιά πολύ η χάρις και η ζωρότης της του έκαμαν άμέως εντύπωση. Την πλησίασε τότε και της είπε:

—Δεσποινίς, θέλετε να δοκιμάσετε την τύχη σας στο κινηματογράφο;

Η Ολβία τον άγριοκύτταξε.

—Άντι να με κοροϊδεύετε, του άπάντησε, θά κάνετε καλλίτερα να μου πείτε που μπορώ να κάνω ένα ζεστό μπάνιο για να βγάλω τη σκόνη και τη βρωμία που έχει κολλήσει πάνω μου.

Όστόσο, μερικές μέρες άρνότερα, έπείσθηκε και δέχθηκε να γυρίση ένα μικρό ρόλο σε μια δοκιμαστική ταινία.

Η δοκιμή αυτή έδωσε μια όριστική κατεύθυνση στη ζωή της. Στο Χόλλυγουντ, άρχισαν να μιλούν για ένα καινούργιο άστέρι. Η Ολβία πρωταγωνιστούσε σε λίγο στο «Όνειρο θερινής νυχτός», στον «Άντωνίο Αντβέρσο», στο «Μεγάλο Γκάρρικ»...

Βαδίζει τώρα άπο θρίαμβο σε θρίαμβο.

Είχε γίνει μεγάλη «βεντέττα» με άναριθμους θαυμαστές σ' όλο τον κόσμο. Έξασκούσε μεγάλη γοητεία και φημιόταν για τις υπέρκομψες και πολυτελείς τουαλέτες της.

Άλλά υπήρχε κάποιος που οι επιτυχίες της Ολβίας δεν άφιναν να ήσυχασαν. Ήταν η μικρότερη άδελφή της η Τζόαν Κι' αυτή ποθούσε επίσης να βγεί στον κινηματογράφο, γιατί ήταν βέβαιη πως είχε άληθινό ταλέντο. Πώς θά το κατάρρωνε όμως; Το Χόλλυγουντ θά μπορούσε να χωρέσει και τις δυο άδελφές; Κι' έπειτα δεν θά την συνέκριναν άρακώς με την Ολβία για να της βρουν μόνο μειονεκτήματα;

Και η Ολβία είχε επίσης την ίδια γνώμη.

Όρρόντισε να βρής έναν καλό σύζυγο άπάντησε στην άδελφή της, όταν έκεινη της έκαμε άνωστά τα όνειρα και τους πόθους της. Ο κινηματογράφος δεν είναι για μένα.

Άλλά η Τζόαν δεν άκοι. Λούθησε αυτή τη συμβουλή. Πήρε το όικονομικό όνομα της υπτέρας της κι' άρχισε να εμφανίζεται στον Χόλλυγουντ ως Τζόαν Φονταίν.

Οι άρχές της έκει ήταν πολύ δύσκολες. Όλοι εύρισκαν πως είχε κάποια όμοιότητα με την Ολβία ντε Χαβίλλαντ. Άλλά κανείς δεν υπορούσε να ύποπτευθώ πως ήταν άδελφή της.

Την εποχή έκεινη ο σκηνοθέτης Χίτοκ άναζήτουσε μια ήθοποιό για το ρόλο της Ρεβέκκας στο όμνυμμο φίλμ. Από τις γνωστές βεντέττες καμιά δεν του φαινόταν κατάλληλη. Στο τέλος σταμάτησε στη Τζόαν Φονταίν.

Το φίλμ αυτό ήταν ένας άληθινός θρίαμβος για τη νεαρή καλλιτέχνίδα. Λίγον καίρό άρόντερα γύρισε την «Πρώτη σύζυγο» και πολλά άλλα φίλμ.

Είχεν άρτήσει ίσως άλλά τώρα είχε ξεπεράσει σε ταχύτητα την άδελφή της, που είχε έπαυλο που δίδε, στην καλλίτερη βεντέττα.

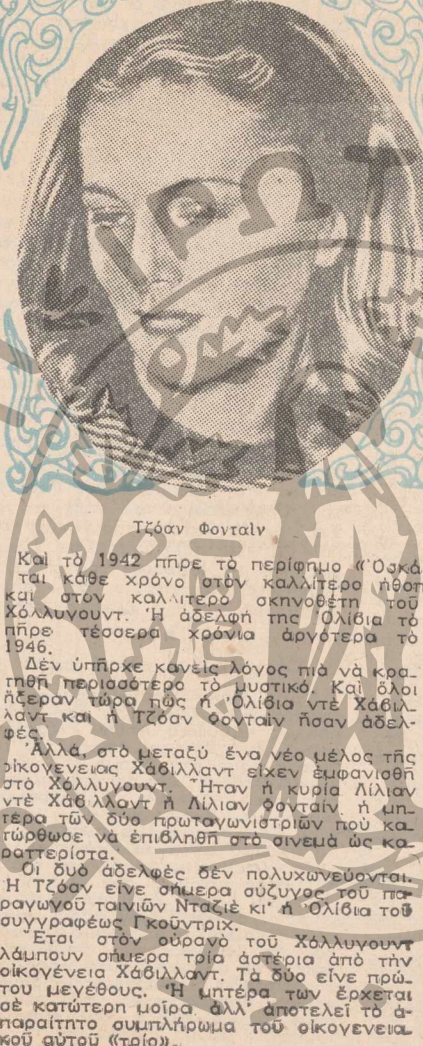
Και το 1942 πήρε το περίφημο «Όσκαρ», που είναι το μέγιστο βραβείο στην καλλιτεχνική ήθοποιία.

Και όταν καλλίτερο σκηνοθέτη του Χόλλυγουντ. Η άδελφή της Ολβία το πήρε τέσσερα χρόνια άρόντερα το 1946.

Δεν υπήρχε κανείς λόγος πιά να κρατηθώ περισσότερο το μυστικό. Και όλοι άξερν τώρα πως η Ολβία ντε Χαβίλλαντ και η Τζόαν Φονταίν ήταν άδελφές.

Άλλά, στο μεταξύ, ένα νέο μέλος της όικονομίας Χαβίλλαντ είχαν ευανισθεί στο Χόλλυγουντ. Ήταν η κυρία Λίλιαν ντε Χαβίλλαντ η Λίλιαν Φονταίν, η υπτέρα των δυο πρωταγωνιστριών που κατάρωσε να έπιβληθώ στο σινεμά ως καρακτηρίστα.

Οι δυο άδελφές δεν πολυχανεύονταν. Η Τζόαν είναι σήμερα σύζυγος του παρρωγού τοινιόν Νταζέ κι' η Ολβία του συγγραφέως Γκούντριχ. Έτσι στον ούρανό του Χόλλυγουντ άμψουν σήμερα τρία άστέρια από την όικονομία Χαβίλλαντ. Τα δυο είναι πρώτου μεγέθους. Η υπτέρα των έρχεται σε κατώτερη μοίρα. Άλλά αποτελεί το άπαραίτητο συμπλήρωμα του όικονομικού αυτού «τρίο».

Λίλιαν Φονταίν

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΥ ΔΕΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

Η εμφάνισή του γεροντικού τόξου

Πουθενά άλλοι ή κατάστασις της υγείας μας δεν αντικατοπτρίζεται τόσο καθαρά, όσο πάνω στον επιπεφυκότα, τον λεπτό γιγώνα, δηλαδή, που σκεπάζει το βολβό του ματιού και τον συνδέει με τα βλέφαρα.

Οι ένδειξες που μας παρέχει το λευκό του οφθαλμού αποτελούν σαφείς προειδοποιήσεις για τους κινδύνους που απειλούν την υγεία μας. Μας φανερώνουν επίσης πολλές ύπουλες εξεργασίες που γίνονται μέσα στον οργανισμό μας και που κανένα άλλο σύμπτωμα δεν έχει καμιά να τις αντιληφθούμε ως εκείνη τη στιγμή. Μας πληροφορούν τέλος ότι η θεραπεία μιας ασθένειας που την νομίζουμε ύστερη, είναι μόνον επιφανειακή και ότι υπάρχει κίνδυνος υποτροπής ή επιπλοκής από τη μία στιγμή στην άλλη.

«Αν ξέραμε να διαβάζουμε καλύτερα μέσα στο λευκό του οφθαλμού, γράσει ο δόκτωρ Λεσταιν, η λέξη «απρόοπτο» θα είχε εξαφανισθεί από το Ιατρικό λεξιλόγιο. Γιατί τίποτα δεν θα ήταν τότε απρόοπτο. Και θα έμειναν πολλές ασθένειες προτού ακόμη εκδηλωθούν. Ίσως μάλιστα να μην ξεδιπλώνοντο καθόλου, γιατί είναι πολύ πιθανόν ότι θα κατασβένονταν ως τις προλάβουμε, οδηγούμενοι από τις ένδειξεις του βολβού του οφθαλμού».

Το λευκό του οφθαλμού απεικονίζει πρώτα-πρώτα, κατά τον καλύτερο τρόπο την κατάσταση του κυκλοφοριακού με συστήματος και την περιεκτικότητα του αίματός μας σε έρυθρα αίμοσφαιρία.

Στους ανθρώπους που υποφέρουν από χλωρώση ή αναιμία, το μέρος όπου ο επιπεφυκός συνδέεται με το κάτω βλέφαρο έχει ένα άνοιγμα ροζ χρώμα. Η ένδειξη είναι σαφής και αλάνθαστη. Ο οργανισμός μας έχει ανάγκη τόνωσης. Ο καθαρός αέρας, η καλή τροφή, οι υγιεινές συνθήκες ζωής είναι απαραίτητες σ' αυτή την περίπτωση για να επαναφέρουμε την υγεία μας στο κανονικό της επίπεδο. Διαφορετικά, ο κίνδυνος είναι μεγάλος και η εκδήλωση της ασθένειας δεν θα είναι ίσως παρόμοια ζήτημα χρόνου ή μιας οποιασδήποτε συμπτώσεως.

Στον υγιή άνθρωπο το μέρος όπου ο επιπεφυκός συνδέεται με το κάτω βλέφαρο πρέπει να έχει ένα υπέρυθρο χρώμα.

Την εξέταση αυτή μπορείτε να την κάμνετε και μόνοι σας, τραβώντας λίγο με το χέρι σας το κάτω βλέφαρο. Θ' αντιληφθείτε τότε αν ο επιπεφυκός στο μέρος αυτό έχει ένα ζωηρό γοματισμό ή είναι άσπρος και σχεδόν λευκός.

Προσοχή όμως! Ο ζωηρός γοματισμός του επιπεφυκότος πρέπει να περιορίζεται σ' αυτό το σημείο. Αν, αντίθετα, επεκτείνεται και στο βολβό, το σύμπτωμα είναι αρκετά δυσάρεστο.

Οι λεπτές κόκκινες ραβδώσεις πάνω στο βολβό φανερώνουν κακή λειτουργία του κυκλοφοριακού συστήματος. Οι άνθρωποι που παραδίδονται στις απολαύσεις του στομάχου έχουν συνήθιστα αυτές τις ραβδώσεις. Φαινομενικά, παρουσιάζουν μεγάλη ευρωστία. Στην πραγματικότητα, όμως, ο οργανισμός τους υποσκάπτεται σιγά-σιγά. Αν εξετάσουν την πείσι τους, θα ίδουν ότι βρίσκονται σε επίπεδο πολύ ανώτερο του κανονικού. Τα δυσάρεστα συμπτώματα αυτή της κα-

ταστάσεως δεν θ' αρχίσουν να εκδηλώνονται: κεφαλαλγίες, ίλιγγος, ταχυπαλμία, αίσθημα άτονιας και κοπώσεως, υπνηλία συχνά και επίμονα μικροκρυολογήματα, συσφορτικές καταστάσεις...

Το λευκό του ματιού είναι επίσης ένας αλάνθαστος δείκτης της καλής ή κακής λειτουργίας της χολής.

Σε πολλούς ανθρώπους, η χολή δεν λειτουργεί κανονικά. Οι εκδηλώσεις, όμως, της κακής λειτουργίας της δεν είναι ακόμη σοβαρές και δεν μας προκαλούν καμιά ανησυχία. Γι' αυτό δεν καταφεύγουμε στο γιατρό ούτε παίρνουμε καμιά προφυλακή.

Και όμως αν προσέχαμε το λευκό του ματιού μας, θα μπορούσαμε να προλάβουμε μεγάλες ενόχλησεις και σοβαρότατες παθήσεις. Γιατί θα το βλέπαμε να έχει ένα χρώμα υποκίτρινο ή να είναι θαμπό σαν να ήταν σκεπασμένο με μια ακάθαρτη και γλοιώδη βλεννώση.

Στις περιπτώσεις αυτές λέμε συνήθως για έναν άνθρωπο ότι το μάτι του είναι βολό. Το βολό μάτι είναι ο ασφαλέστερος δείκτης μιας κακής λειτουργίας του ήπατος. Είναι χρήσιμη προειδοποίηση. που δεν πρέπει να την παραβλέψουμε ποτέ.

Συμβαίνει επίσης πολλοί άνθρωποι που υπέφεραν από κωλικούς του ήπατος να νομίζουν ότι έχουν θεραπευθεί. Πραγματικά, όλα δείχνουν ότι η υγεία τους έχει αποκατασταθεί και μόνο το λευκό του ματιού παραμένει βολό και ακάθαρτο. Αυτό όμως σημαίνει ότι ο κίνδυνος δεν πέρασε. Και ότι η απειλή υποτροπής υπάρχει πάντοτε.

Το λευκό του ματιού είναι, τέλος, ο ασφαλέστερος δείκτης της ηλικίας μας. Γιατί πάνω σ' αυτό ευανίσταται το καλούμενο γεροντικό τόξο.

Το τόξο αυτό σχηματίζεται στην περιφέρεια της ίριδος και ξεχωρίζει απ' αυτήν γιατί έχει ένα υποκίτρινο χρώμα. Είναι συνήθως λεπτότατο και χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να το διακρίνουμε.

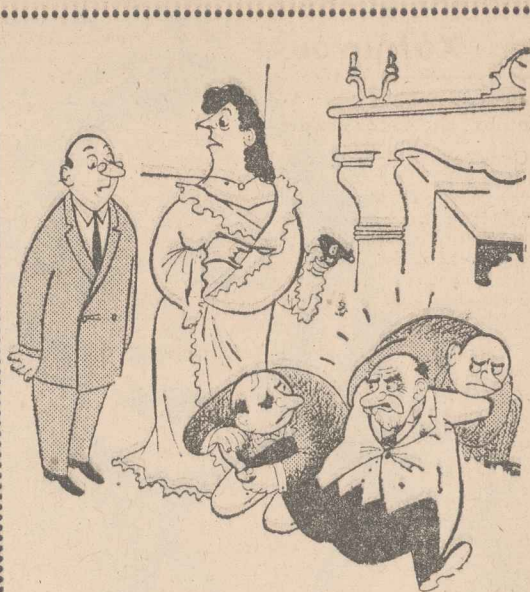
Αλλ' είναι, όπως είπαμε, ένα στοιχείο αλάνθαστο. Γιατί μας πληροφορεί πως έχουμε γεράσει.

Το γεροντικό τόξο δείχνει την πραγματική ηλικία μας και όχι την χρονολογική. Υπάρχουν άνθρωποι ηλικίας 25 ή 30 χρόνων που έχουν αυτό το τόξο. Και άλλοι που δεν το έχουν, μ' όλο που έχουν περάσει τα πενήντα. Οι πρώτοι έχουν γεράσει, παρά τη νεαρή ηλικία τους. Οι δεύτεροι είναι ακόμη νέοι, μ' όλα τα χρόνια που έχουν σωριαστεί στη ράχη τους.

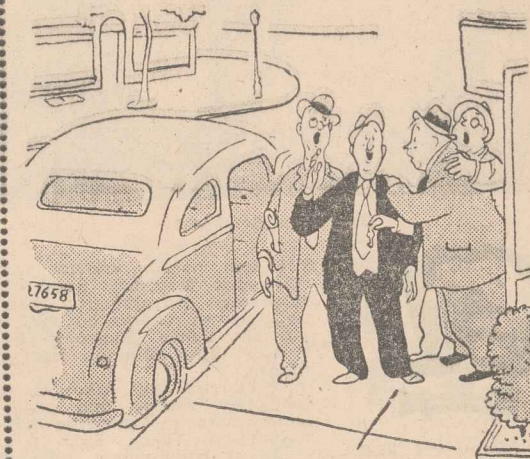
Το λευκό του οφθαλμού θα έπρεπε να είναι ένα είδος μυστικοσυμβούλου για κάθε άνθρωπο. Γιατί θα τον πληροφορούσε σε κάθε στιγμή για την κατάσταση της υγείας του και θα τον προειδοποιούσε εγκαίρως για τις διάφορες νοσηρές εξεργασίες που γίνονται στον οργανισμό του.

Οι γυναίκες που άναψαν

Στην πόλη Λουάνγουρμ, στη βρετανική ζώνη της Γερμανίας, πολλές γυναίκες πήραν ξαφνικά φωτιά, ενώ έκαναν ψούχα τον περπάτο τους στο δρόμο. Ο λόγος ανακαλύφθηκε έπειτα από μια συστηματική έρευνα: Τα φορέματα αυτών των δυστυχισμένων γυναικών, που φτιαγμένα προφανώς από ύφασμα αυτανάφλεκτο, «Αναψήνοντας» την προέλευση του υφάσματος αυτού, οι αστυνομικοί κατέληξαν... στις αποθήκες του αγγλικού στρατού απ' όπου είχαν κλαπεί κομμάτια ολόκληρα ύφασματος εκ «νιτρομένου βαμβάκου». Καθώς το ύφασμα αυτό φαίνεται σαν μετάξι, οι κυρίες του Λουάνγουρμ έπεσαν να το αγοράσουν, μόλις έκαμε την εμφάνισή του στην αγορά αγορά. Μα το μέτανοισαν πικρά.

Ο επισκέπτης: Για το Θεό! Τι συμβαίνει; Η οικοδόμοισιν: Αυτά μας κάνει πάντα ο άντρας μου, όταν είναι να πάρη το φάρμακό του!

ΟΙ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

—Εσσύ, Άριστε, θα πάρης το τιμόνι γιατί υποβουλές ή γλώσσα σου και δεν μπορείς να τραγουδήσεις!...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΘΕΛΗΣΙΣ

Ο δεσμοφύλακας: Δεν έχει πιά ρούμι. Μήπως θέλεις κανένα καφεδάκι; Ο μελλοθάνατος: Όχι! Μ' πειράζει στα νεύρα!

ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ στο Χόλλυγουντ

Το έργο της Βασίλ. Άκκα-δημίας της Στοκχόλμης

Όταν φτάνει στη Στοκχόλμη ένα φιλμ του Χόλλυγουντ με την 'Ινγκριντ Μπέργκιαν, ο κ. Ρούντολφ Βέντμπλαντ, διευθυντής της Βασιλικής Δραματικής 'Ακαδημίας, κατασφραγίζει και κάνει το κέρι του. Κι' αφού παρακολουθήσει την πρόβολή του, μουρμουρίζει με πικρία:

—Τι χάλη!... Κι' όσο σκέπτομαι τι καλή ήθοποιός θα μπορούσε να γίνει!...

Τα λόγια αυτά δείχνουν τη γνώμη που έχουν για την 'Ινγκριντ οι πρώην καθηγητές της — γνώμη που ξεχειλίζει μόνον όταν σκεφθεί κανείς ότι η Βασίλ 'Ακκαδημία της Στοκχόλμης είναι η σοβαρότερη και τελειότερη σχολή του κόσμου στο είδος της. Κι' ο διευθυντής της θυσιάζει γιατί η Μπέργκιαν έγκλεισε την 'Ακκαδημία προ-ωρα κι' έφυγε για το Χόλλυγουντ, ενώ τρεις άλλες μαθήτριες η Γκρέτα Γκάρμπο κι' οι καινούριες Βεντέτες Σίνιε Χάσσο και Βίβεκα Λίντφορς, έκαμαν προηγουμένως διπλάσιες ή τριπλάσιες σπουδές απ' την 'Ινγκριντ.

Πράγματι, η Γκάρμπο υπήρξε μαθήτρια της 'Ακκαδημίας το 1922 και το 1923. Προηγουμένως εργαζόταν, ως γνωστόν σ' ένα κορείο και κατόπιν σ' ένα μεγάλο καπελάδικο. Έκει την ανακάλυψε ο 'Ιβάρ Κούνγκερ, ο 'Βασίλειος των σπρίττων, και την ενέταξε να δοκιμάσει να υπήσθ στη Βασιλική 'Ακκαδημία. Η Γκρέτα τα κατάφερε και σπούδασε με ζήλο. Οι γνωστοί της προφήτευαν τότε ότι «ήταν φτιαγμένη για να παριστάνει πάντοτε τις άσχημες γοηψίες».

Η πρόβλεψή τους όμως διαψεύστηκε πανηγυρικά απ' ό,τι την τσάβησε το Χόλλυγουντ. Η 'Ινγκριντ, που θεωρείται απ' τους Σουηδούς ήθοποιους ως ανώτερη απ' τη Γκάρμπο και τη Μπέργκιαν πήγε στο Χόλλυγουντ το 1940, μετά το τέλος των σπουδών της. Το τελευταίο δέ καλοκαίρι, ακολουθήσε τα ίχνη της κι' η Βίβεκα Λίντφορς, που είχε η πιο ακριβοπληρωμένη Σουηδή ήθοποιος.

Η Βασιλική 'Ακκαδημία της Στοκχόλμης στενάζεται σ' ένα αυστηρό κτίριο, όπου υπάρχουν το μικρό και ολόκληρο γραφείο του διευθυντού, δυο αποδυτήρια για τους άντρες και για τις γυναίκες και μια αίθουσα σπουδών, όπου διαβά-ζονται μεγαλόφωνοι ποιήματα και θεατρικά έργα, ένα μικρό γυμναστήριο, όπου οι μαθήτριες κι' οι μαθητές εξασκούνται όλες τις ώρες της ημέρας σε υπαλέα και σε σύγχρονους ρυθμικούς χορούς, κι' ένα θεατράκι με 98 βελούδινα καθίσματα, προορισμένο αποκλειστικά για τους καθηγητές και τους μαθητές της 'Ακκαδημίας.

Ο διευθυντής Βέντμπλαντ αποφοίτησε κι' ο ίδιος απ' την 'Ακκαδημία προ 35 ετών. Κάθε καλοκαίρι, η Βασιλική 'Ακκαδημία προκηρύσσει τον ετήσιο διαγωνισμό της για την εισαγωγή 8 μόνον νέων μαθητών.

Προβλέπεται ότι θα γίνει επίσης διάσπασος κι' ένας απόφοιτος της 'Ακκαδημίας, ο Φρόνκ Σάντστρουμ, που έχει ήδη απογράψει ένα συμβόλαιο στο Χόλλυγουντ. Είπε κι' αυτές καινούργιο δώρο της Σουηδίας.

Ας ιδούμε τι έγινε πέρυσι μ' αυτό το διαγωνισμό. Αφού αποκλείστηκαν αρκετές δεκάδες υποψήφιοι, για διάφορες σωματικές ανωμαλίες, απόμειναν 112 για εξέταση.

Στην πρώτη επιλογή, έπαιξαν μια σκηνή της έκδογής των από ένα λαϊκό κλασικό έργο στο μικρό θέατρο της 'Ακαδημίας και μπροστά σε 7 κριτές (το διευθυντή 4 καθηγητές και 2 διακεκριμένους πολίτες της Στοκχόλμης). Πέρασαν έτσι απ' τη σκηνή του θεάτρου 22 υποψήφιοι την ημέρα, επί 5 ημερών. Οι κριτές κρατούσαν σημειώσεις, έκαναν συσκέψεις και ξεδιέλεσαν τέλος 37 για τη δεύτερη επιλογή. Σ' αυτήν, οι υποψήφιοι έπαιξαν σκηνές της έκδογής των κριτών. Μετά 2 ημερών, είχαν ξεκαθαριστεί 16, άντρες και γυναίκες. Αυτοί έλαβαν μέρος στην τελική επιλογή που διήρκεσε μια ημέρα. Τώρα οι κριτές εξέτιψαν το τάλεντο του καθενός, τις συναισθηματικές του εκδηλώσεις την ιδιοσυγκρασία του και διάφορους άλλους παράγοντες.

Όσο για τα όμορφα, δεν παίζει κανένα σχεδόν ρόλο σ' αυτή την περίπτωση. Η ψυχική ωμορφιά.

Έπειτα απ' τις τόσο δύσκολες εισαγωγικές εξετάσεις της 'Ακκαδημίας, οι όκτω τυχεροί που έπιτυγχάνουν, σπουδάζουν δωρεάν επί 5 χρόνια (τα 3 με κανονικά μαθήματα και τα άλλα 2 με πρακτική εξάσκηση στο κρατικό θέατρο). Μάλιστα απ' το τρίτο έτος αρχίζουν να παίρνουν μισθό 2.000 κορώνες.

Όσο για τα έξοδα συντήρησης τους, τα πληρώνουν οι ίδιοι. Αν όμως δεν έχουν τα μέσα και βοθούν σε δύσκολη οικονομική κατάσταση, η 'Ακκαδημία τους ενισχύει με δάνεια προερχόμενα απ' τις δωρεές διαφόρων πλουσίων προς το ίδρυμα.

Μερικά απ' τα μαθήματα που διδάσκονται στην 'Ακκαδημία είναι τα εξής: Σουηδική προφορά (όλοι οι μαθητές ξέρουν επίσης καλούτσικα αγγλικά), ανάλυση έργων του Σαίξπηρ, διάβασμα ποιημάτων μεγαλόφωνος για το «Λύσιμος» της γλώσσας, στοιχειώδες θεατρικό μακιγιάζ, τέχνη και μουσική των άλλων γλωσσών, συνήθειες και ψυχολογία των κατοίκων άλλων κρατών, σωματική άσκηση (πώς να στέκονται, να κάθονται, να περπατούν, να νεβαίνουν μια σκάλα), κλπ.

Η καλύτερη απ' τις σημαντικές μαθήτριες της 'Ακκαδημίας είναι η τριτοετής Μαϊν - Μπίτ Νίλσον, μια ξανθή καλλονή, τύπου Χόλλυγουντ, με ανάστημα 1.63 και βάρος 53 κιλά. Έχει γίνει ήδη διάσημη στη Σουηδία κι' έχει παίξει σε δυο σουηδικά φιλμ, απ' τα οποία κέρδισε 20.000 κορώνες (100 εκατομμύρια δραχμές). Τα 35% των κερδών της ανήκουν δικαιωματικά στην 'Ακκαδημία. Τα βράδια παίζει για εξάσκηση στο Βασιλικό θέατρο. Όταν έχει διαθέσιμη ώρα, πηγαίνει να ιδί φιλμ του Χόλλυγουντ (προπάντων με την Μπέττυ Νταϊνς) για να διδαχθεί.

Προβλέπεται ότι θα γίνει επίσης διάσπασος κι' ένας απόφοιτος της 'Ακκαδημίας, ο Φρόνκ Σάντστρουμ, που έχει ήδη απογράψει ένα συμβόλαιο στο Χόλλυγουντ. Είπε κι' αυτές καινούργιο δώρο της Σουηδίας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κάτι παντρείς, αλήθεια!...

Στην αρχή η Λίτσα δεν ήθελε. Χάλασε τον κόσμο:

—Δεν τον παίρνω.

—Βρέ παιδί μου, που είναι καλός, που είναι καλώς πρέπει που δεν είναι και κανένας άσχημος επί τέλους.

—Σας είπα, δεν τον θέλω! Τελείωσε!

Αλλά δεν τελειώνουν έτσι αυτές οι δουλειές με μια κουβέντα. Έδώ ένα φαί σου σερόβουν και δεν σ' άρσει και δεν ξέρω πως, σε καταφέρνουν και το τρώς και το βρίσκεις μάλιστα και νόστιμο. Όχι ένα ναμπρό. Και οι δικές της επέμεναν. Ο μπαμπάς, η μαμά ο θεός ή θεία ο αδελφός, η φίλη, — η μεγαλύτερη αδερφή — ο ξάδερφος ή ο ξάδερφος και άλλα πολλά πρόσωπα. Η καυμένη η Λίτσα κρατάγε νερό άμυνα. Και είχε το λόγο της. Η καρδιά της δεν ήταν ελεύθερη. Έδώ κι' ένα χρόνο την είχε χαρίσει στον Τάκη, ένα νέο που ήταν, βέβαια καθώς πρέπει, όχι όμως τόσο ώστο να την πάρη από το χέρι και να την πάη στον παπά. Αυτό το ζήτημα το άφηνε φλοῦ. Και το πράμα το κρατούσαν κρυφά απ' όλους. Όπου λοιπόν, πού λετε, βρέθηκε το καλό παιδί, που γνώρισε τη Λίτσα ο ένα σπιτί του άρεσε, την έκτιψαν όπως είπε και, χωρίς να ρωτήση την ίδια, πήγε κατ' ευθείαν σ' τη μαμά και το μπαμπά. Έκείνοι ρώτησαν πηραν καλά συστατικά, συμφώνησαν με τον Πέτρο — αυτό ήταν τ' όνομά του — και κανόνισαν πως δεν θα της έδιναν προίκα. Όλα τα καλά παιδιά που γνωρίζουν μια Λίτσα σ' ένα σπιτί που τους άρσει και την «έκτιψαν» δεν παίρνουν προίκα. Τους φτάνει το κορίτσι. Και τότε, λοιπόν, το έπαιξαν και στη Λίτσα. Ήταν οίγουροι πως κι' αυτή η μικρή λεπτομέρεια θα κανονιζόταν μια χαρά. Αλλά η Λίτσα ούτε να τ' άκουση. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν την ατίμια. Υποψιάστηκαν βέβαια, κάτι. Κι' έβλεπαν τη μαμά να την φερώνει με το μαλακό.

—Πες μου παιδί μου μήπως έχεις το νου σου άλλοι; —Όχι μαμά.

—Τότε γιατί δεν τον παίρνεις τον Πέτρο; —Ετσι, δεν θέλω να παντρευτώ.

Και το βράδυ εκείνο το σπιτί ήταν χαρούμενο, κατάφωτο κι' ανθοοικονομμένο. Στη σάλα οι συγγενείς της νύφης και του γαμπρού οι γνωστοί κι' οι φίλοι. Εύτυχισμένος ο μπαμπάς που του είχε κατέβει η πείρα. Έβλεπε πως τώρα το πρώτο τελειώνει δωδεκά. Αλλά ποτέ μη λες μεγάλες κουβέντες. Απάνω που είχαν έρθει οι παπάδες κι' οι ψαλτάδες και ήταν ν' αρχίσουν το μυστήριο μια παράξενη κίνηση παρατηρήθηκε. Στην πόρτα

ΣΤΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΜΕΙΟ

—Δοιπόν, πως είσαι σήμερα; —Θαυμάσια, γιατρέ μου, όπως βλέπετε!...

Δεν παρήσαν όμως το σκοπό τους. Πρώι μεσημέρι. Θα-δύ της έπαιζαν το ίδιο διολι. Την πήραν με το καλό, την πήραν με τις απειλές, την έρριξαν στο φιλότιμο, της είπαν για το μπαμπά που έχει πεισι και του έχει ανέβει πολύ τώρα τελευταία με τη σύγχυση αυτή έβαλαν και τις φίλες, δες της να τις πιπιλίζουν, τα αυτά κι' ένα βράδυ, με δάκρυα στα μάτια είπε το να.

Αμέσως, αμέσως το άλλο βράδυ έγιναν κι' οι αρραβώνες. Η φτωχή η Λίτσα ήταν ψυχρή και δακρυομένη κι' άφισε το χέρι της να της περπατούν τη βέρα με το ίδιο κέφι που ένας διαρρήκτης άφινει να του περάσουν τις χειροπέδες.

Ο γαμπρός τη φίλησε, και πάγωσε, σαν να φίλησε ένα μαύρο.

—Είπε απ' τη συγκίνησή του είχε η μαμά ιδιαίτερα. Θα σε συνηθίση Πετράκη μου. Α. δγαλό κορίτσι βλέπεις.

Ύστερα από τους αρραβώνες, η Λίτσα πήγε στην καμαρούλα της κι' έκλαψε. Τις επόμενες μέρες όμως ήταν ήρεμη. Έδειχνε πως τόξε ήρεμη απόφαση. Δεχόταν το γαμπρό με ψεύτικη συγκροτημένη χαρά κι' ο Πέτρος ο καυμένος όλο με δώρα έρχόταν στο σπιτί. Η Λίτσα είχε πη στον Τάκη ότι αυτό κι' αυτό έγινε, εξ αίτιας το σπιτί της κι' αυτός που δεν λείει να δώσει μια υπόσχεση. Κι' έκοψε μαζί του με δάκρυα και λυγμούς. Καυμένο κορίτσι...

Οι γαμφοί ώριστηκαν γρήγορα. Κάτι τέτοιες παντρείς δεν παίρνουν ανάδοχο.

Και το βράδυ εκείνο το σπιτί ήταν χαρούμενο, κατάφωτο κι' ανθοοικονομμένο. Στη σάλα οι συγγενείς της νύφης και του γαμπρού οι γνωστοί κι' οι φίλοι. Εύτυχισμένος ο μπαμπάς που του είχε κατέβει η πείρα. Έβλεπε πως τώρα το πρώτο τελειώνει δωδεκά. Αλλά ποτέ μη λες μεγάλες κουβέντες. Απάνω που είχαν έρθει οι παπάδες κι' οι ψαλτάδες και ήταν ν' αρχίσουν το μυστήριο μια παράξενη κίνηση παρατηρήθηκε. Στην πόρτα

φάνηκε ανησυχία ή μια αίσθηση
γνώσης στον άνδρα της.
— Τι τρέχει; ρώτησε ο μπα-
μπάς μιλώντας θρόνησε στο δι-
πλαίο δωμάτιο.

— Δεν τον παίρνει...
Πήγαν στην κούρα της νύ-
φης. Η Λίτσα είχε πετάξει το
νυφικό της κι είχε καθήσει σε
μια κορδέλα πεισματωμένη.
— Τι έκανε, λέει; φώναξε
ο πατέρας, που του είχε ανέ-
δει η πίεση. Δεν τον παίρνεις;
— Όχι! απάντησε κοφτά η
Λίτσα.

— Και γιατί δεν τολμάς τό-
σον καιρό;
— Σας το έλεγα!
— Μα ύστερα είπες το ναί.
— Τώρα λέω όχι!
— Διότι, θα ρεζιλεύεσαι το
σπίτι μας!

— Το μόνον να γίνει!
Φώναξαν και οι μεγάλοι α-
δελφοί και το θείο και τη θεία,
προσπάθησαν να την πείσουν.
— Αν επιμένετε είπε η Λί-
τσα, θα πω από το παράθυ-
ρο! Έκτος αν θέλετε να πάω
μέσα και να του πετάξω τη
θέρα στα μούτρα... Διαλέ-
χτε!... Η παράθυρο, ή βέρα
στα μούτρα!...

★
«Έγινε επείγουσα οικογενεια-
κή συμβούλιο. Κι ο πατέρας
όταν να του κατέθηκε μια ιδέα
είπε στη μεγάλη αδελφή:

— Βρέ φίλη, εσύ κορίτσι μου
έχεις μυαλό μπορεί να σώσει
την κατάσταση.
— Τι να κάνω μπαμπά;
— Δεν τον παίρνεις εσύ τον
Πετράκη;

— Η φίλη σκέφτηκε λίγο. Και
όταν υπάκουο κορίτσι που ή-
ταν, είπε:

— Έγώ τον παίρνω, αλλά θέ-
λει αυτός;

— Θα του μιλήσουμε.

Οι παπάρχες αλλημονόως
μέσα γιατί περνούσε η ώρα.

— Αιέντε ναμπρέ! του έλε-
γαν. Τι γίνεται η νύφη;
— Τώρα βάρη! απαντούσε έ-
κείνος. Νύφη είναι, στολίζε-
ται!...

Τότε ακριβώς φάνηκε ή μα-
μά στην πόρτα και τούκανε νό-
ημα. Τον έκλεισαν στο δωμά-
τιο του οικογενειακού συμβου-
λίου. Τον είπαν την κατάσταση.
— Εκείνος έγινε ψυχρός. Και
το λουλουδί που είχε στο πέ-
το, χάραξε.

— Παιδί μου του είπε ο
μπαμπάς, τί ή μικρή, τί ή με-
γάλη; Κόρες μου είνε κι οι
δυο. Η φίλη μάλιστα είναι και
μυαλωμένη κοπέλλα. Ας την
θέη Λίτσα. Αυτή θα σου πει
το ψάρι στα χείλη. Έπειτα δεν
είνε σωστό να ρεζιλεύουμε
κι έμεις κι εσύ... Λοιπόν;
— Ας είναι την παίρνω, εί-
πε ο γαμπρός.

Και το λουλουδάκι που είχε
στο πέτο πήρε πάλι άπάνω του.

Ο γαμπρός ξαναγύρισε στη
σάλλα και είχε στους παπά-
δες:

— Δέκα λεπτά ακόμα και ή
νύφη έφτασε. Κάτι της συνέ-
θη με το φόρεμα...

Οι άλλοι μπήκαν στο δωμά-
τιο της Λίτσας.

— Έλα της είπαν. Βγάλε το
θα το φορέσει η φίλη.

Κι άρχισαν να στολίζουν τη
καινούργια νύφη.

★
Ο γαμπρός καθόταν στον
καναπέ με ύψος οκτεπτικό κι
απορημένο. Σε μια στιγμή σαν
να πήρε μια ζωφική απόφα-
ση, σηκώθηκε πήγε στο δι-
πλαίο δωμάτιο κι έβγαλε
στον περσό, που του είχε κα-
τέσει ή πίεση πώς ήθελε να
του ήη. Ο μπαμπάς ακολούθη-
σε.

— Σκέφτηκε καλύτερα, είπε
ο Πετράκης. Δεν την παίρνω
τη μεγάλη.

— Γιατί; έκανε ο μπαμπάς,
που του ανέθηκε ή πίεση.

— Έγώ τη μικρή συμφώνησα.
Η ή μικρή, ή καμιά!... Η
μάλιστα ούτε ή μικρή. Τώρα
δεν ή θέλω ούτε αυτή... Και
για σία!

Ο μπαμπάς έπεσε σε μια πα-
λυθρόνα. Ο γαμπρός τον άφη-
σε κι έφυγε. Νέο οικογενεια-
κό συμβούλιο.

— Θεέ μου ρεζίλι! φώναξε
ή δυστυχισμένη μαμά. Τι θα
γίνει τώρα;
Τότε ο μπαμπάς άνοιξε την
πόρτα κι έβγαλε σε κάποιο
νέο από τους προκατασκευά-
σους οτεκόταν μονάχος κι ή
μάλιστα σε μια γωνία. Τον έ-
κλεισαν στο δωμάτιο.

— Άκου δώ, Γιωργάκη μου,
του είπε ο μπαμπάς. Παντρεύ-
εσαι;

— Να δες πώ κύριε Παντε-
λή, δεν τό σκέφτηκα ακόμα.
— Το σκέφτηκα ένώ, τό ίδιο
είνε. Παντρεύεσαι;

— Μα...
— Δεν υπάρχει καιρός για
χασομέρια. Άπόψε κι άλλες...
— Και ποιά να πάρω;

— Τη φίλη!...
— Μα πώς; Άπόψε δεν είναι
να παντρευτεί ή Λίτσα;

— Αυτός ο γάμος χάλασε. Θα
σου τό εξηγήσουμε αύριο, ή
δω, όπωδήποτε πρέπει να γί-
νη γάμος άπόψε!... Λοιπόν,
παιδί μου σε σένα κρεμόμα-
σε... Έσύ άναπαύ το σπύτι
μας... Έσύ...

Του είπαν πολλά τέτοια, του
έδωσαν τρία τέσσερα κονιάκ,
του είπαν πώς θα του γρά-
ψουν τό σπύτι, τον ζάλισαν και
είπε:

— Την παίρνω... Άλλά ή φί-
λη τό ζέρει!

— Θα της τό πούμε μετά τό
γάμο... είπε ο μπαμπάς που
του κατέθηκε ή πίεση. Τώρα
δεν έχουμε καιρό. Αιέντε,
λοιπόν, και καλορίζικο!...

★
— Χάσαμε και τό γαμπρό! εί-
παν οι παπάρχες, κυττάζοντας
τό ρολόι τους.

— Έρχεται! Έρχεται ο γαμ-
πρός! ακούστηκε ή μαμά που
άνοιγε την πόρτα. Νά τος!...

Και φάνηκε ο Γιωργάκης. Οι
προκατασκευάσεις κυττάχτηκαν
κι έκπληξι κι άπορία.

— Νά και ή νύφη!...
Οξάλησαν στο θυσιαστήριο
τη φίλη, που ώχρη και σαν να
τάχε χαμένα, ήταν όμως α-
ξιοπρόσεκτη νύφη. Μόνο που
το νυφικό της έπεσε λίγο α-
στερό.

Οι προκατασκευάσεις ξανακυ-
ττάχτηκαν με άπορία. Μερικοί
δανκωναν τα χείλη τους. Η
νύφη δεν καταλάβαινε. Η μα-
μά και ο μπαμπάς κάτι της
ψιθύριζαν στ' αυτή και τη ζάλι-
σαν περισσότερο. Ο γέρος έ-
κανε νόημα στους παπάρχες.

Τους τράβηξε στο διπλαίο δω-
μάτιο και τους ζήτησε να κά-
νουν μια μικρή διάβρωση στα
ονόματα. Μία φορά ο γάμος
θα γινόταν όπωδήποτε...

★
Και ο γάμος έγινε. Οι νύ-
μφες οτεκόνησαν όρθοι
και εισέπρατταν συγχαρητήρια
και φιλία. Ο μπαμπάς και ή
μαμά είχαν ύψος ευτυχισμένο.
σαν να γλύτωσαν από κάποιο
φοβερό ναυάγιο. Οι παπάρχες
δίπλωσαν τα ιερά τους ένδύ-
ματα, έτοιμοι να φύγουν. Τη
στιμή εκείνη όμως μια δυνα-
τή φωνή ακούστηκε.

— Μη φύγετε! Παντρεύομα-
στε κι έμεις!...

Και μπήκαν όρμητικά, πια-
σμένοι από τό χέρι, ο Πετρά-
κης και ή Λίτσα, χαρούμενοι,
σαν να ήταν έρωτευμένοι από
πολύ καιρό. Πώς έγινε αυτό
το θαύμα; Δεν ξέρω ακριβώς.
Ξέρω όμως ότι, φεύγοντας ο
Πετράκης, γεμάτος αγανάκτη-
ση, απάντησε στο πεζοδρόμιο
της Λίτσας που έβρισκε κι έκει-
νη νεμάτη αγανάκτηση. Τη της
είπε, τί του είπε, ένας θεός
τό ζέρει κι έκείνοι οι δυο. Μι-
ση ώρα κράτησε ένας περιπα-
τός, που έκαναν μαζί, γύρω
από τό τετράγωνο του δρό-
μου. Κι ύστερα ήρθαν τρέ-
χοντας για να παντρευτούν.

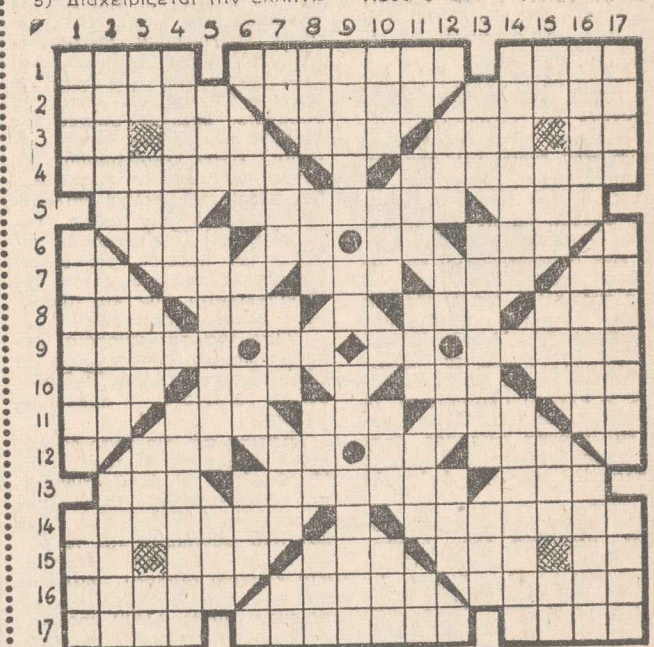
★
Φίλοι μου, αυτή ή ιστορία
ενε αληθινή. Κι έχω να δες
πώ και κάτι άλλο ακόμα. Το
πρώτο ζευγάρι — ή φίλη και ο
Γιωργάκης — ζούν πολύ ευ-
τυχισμένα. Για τό δεύτερο
ζευγάρι, δεν ξέρω.

★
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 121

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Έλλην ποιητής. — Αγινάτα.
- 2) Χωρίς χάρη (δημ.). — Κα-
ζάνι. — Οροσειρά της Αφρικής.
- 3) Νότα μουσικής. — Τρύπα.
- 4) Χρονικός σύνδεσμος (δημ.).
- 5) Κύριος (ξεν.). — Σύμφωνον.
- 6) Κέρδος. — Νομός της Έλ-
λάδας.
- 7) Διαχειρίζεται την έλληνι-
κή σταφίδα. — Διαρκεί μία ώρα.
- 8) Πρακτορείον είδησεων.
- 9) Χρονικό επίρρημα (δη-
μοτ.). — Αναφορικών επίρρημα.
- 10) Το επώνυμον διασημού 'Αγ-
γλίδος βεντέττας. — Ιστορικός
ποταμός της Γαλλίας.
- 11) Αναφορική αντωνυμία. —
Χρονικών επίρρημα. — Όλάκλη-
ρη. — Αποτελεί θρηπτική τροφή.
- 12) Νότα της βυζαντινής μου-
σικής.
- 13) «... Αντζελες» — Καταφα-
τικός. — Το επώνυμον διαση-
μού συγγραφέως. — Επαλαμ-
θανόμενο σχηματίζει την όνα-
μασία χορού.
- 14) Φορηγνής διαπλέουσα τον
δουναθιν. — Αρθρό (πληθ.). —
Νότα μουσικής. — Κενά.
- 15) Αρθρόν (πληθ.). — Έλ-
ληνικό νύσι. — Νότα μουσικής.
- 16) Ποταμός της Έλβετίας.
- 17) Ζη και κινείται. — Γάλ-
λος στρατάρχης. — Αρχαίος
θεός. — Αριθμητικό (πληθ.). — Το
χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι
στούς όρκους τους.
- 18) Αρθρόν (αίτ.). — Αιγι-
πιακή θεότης. — Ερωτηματική
αντωνυμία (οὐδ.). — Επί ήλι-
κίας; διανύω τό δεινά έτος.
- 19) Επώνυμο διασημού συγ-
γραφέως. — Εφονεύθη από φεί-
δα μαζί με τους γιούς του. —
Καύσιμος ύλη.
- 20) Θρησκευτικός όρκος των
Τρώων. — Μέγας Άγγλος φιλό-
σοφος και θεολόγος (ξεν.).
- 21) Νηπιότιο. — Διπλασιασμός.
νο μάς δίνει μια επίκινδυνη
λύση. — Το περιεχόμενο ενός
πνευματικού έργου. — Υποθετι-
κός σύνδεσμος. — Βυζαντινή
νότα.
- 22) Λάμπουν τη νύχτα. — Χω-
ριό της Αττικής. — Εσωτερικών
γνώρισμα. — Πήκος χαρακτήρ.
- 23) Περιφώνη βασίλισσα της
Γραφής. — Ημέρα της έδδομα-
δος. — Χαριτωτικό γυναικείο ό-
νομα.
- 24) Εξδήλωση εύτυχίας. —
Διάσημος Ρώσος συγγραφέας.
— Ομηρικός ήρωας.

2) Την έδημιούργησαν οι
Έλληνες της Αμερικής. — Νο-
μοθέτης των άρχ. Αθηνών. —
όλυσορ πουλί

3) Βυζαντινή νότα. — Ποσο-
τικό επίρρημα (δημοτ.). — Θα τό
βρήτε συνεχόμενα στο «ΕΣΕ.
ΝΑ». — Τουρκική έφημερίς. —
Διό σύμφωνα άπαραίτητα στο
«τάβλι».

4) Αρχαίος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

5) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

6) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

7) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

8) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

9) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

10) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

11) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

12) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

13) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

14) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

15) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

16) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

17) Αρκάιος Ιστορικός (κλντ.).
— Μέσα σ' αυτήν φυλάει τό βέ-
λαδος.

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ στον "Αρη!

Το πρώτο διαπλανητικό ταξίδι

Οι έφημερίδες του Λονδίνου και
αετίζουν μια καινούργια έφεύρεση.
προωρισμένη για την αναζήτηση κοι-
τασμάτων πετρελαίου. Προσθέτουν
δύε ότι με τον τρόπο αυτό βρέθηκε
πετρέλαιο στο υπέδαφος της Άγ-
γλίας, σε μια έκταση 5.000 τετρα-
γωνικών μιλίων...

Συμπεριέχεται ότι με την ίδια μέ-
θοδο, έχουν ανακαλυφθεί σε διάφο-
ρα μέρη της Γαλλίας πετρέλαιο, ά-
λάτι ποτάσσα, κάδουνο και σίδη-
ρος.

Πρόκειται για τους «τεχνητούς
σεισμούς», που προκαλούνται ως έ-
ξής: Σκάβεται στη γη ένα βαθύ
φουρνέλλο, γεμίζεται με δυναμίτιδα
και φράζεται καλά με γύψο και πέ-
τρες. Έπειτα τοποθετούνται κατα-
γής σε διάφορες θέσεις κι άπυστά-
σεις, μικρά φορητά «σεισμοσκόπια».
Όλ' αυτά συνδέονται με ηλεκτρικά
σύρματα μ' έναν κεντρικό σταθμό
ένγκεφαλο όλης της έγκαταστάσεως.

Με την πίεση ενός ηλεκτρικού
κουμπιού προκαλείται ή έκρηξη του
τεραστίου φουρνέλλου. Τό έδαφος
τρώει, άπ' τό πέρασμα ενός σει-
σμικού κύματος, που όνομάζεται
«κύμα έπιφανείας». Σε λίγο, ακολου-
θεί μια σειρά από ταυτάγματα,
που φτάνουν άπ' τό βάθος της γης.
Είναι ή ήχη της έκρήξεως, άποτέ-
λεσμα της αντανακλάσεως της στα
γεωλογικά στρώματα του υπεδα-
φους. Ένα κεντρικό υπήνευμα έφο-
δισμένο με μια λάμπα σαν της τη-
λεόρασεως, μεταφράζει όλες τις έν-
δείξεις που διαβιβάζουν τό σεισμο-
σκόπιο σε μια νοσημή άποτυπωμέ-
νη πάνω σε φωτογραφικό χαρτί. Έ-
ξετάζοντάς την, οι γεωλόγοι πει-
ράζονται με πεποίθηση τί σύστασι-
μο του υπεδαφους, γωρίς να τό ίδούν!

«Έδώ υπάρχουν — λένε — 10 μέ-
τρα λάσπη έπειτα 20 μέτρα άυ-
μος, έπειτα 30 μέτρα σιδηρούχου
όρυκτου κλπ.» Με τον ίδιο τρόπο
ανακαλύπτεται και τό πετρέλαιο
που άνοδεύει κατόπιν μ' ένα άπλό
τύμπημα.

Άπ' τό άλλο μέρος, οι Ρώσοι
έπιστήμονες στέφονται μακρύτερα
έξω άπ' τη Γη, για την αναζήτη-
ση κοιτασμάτων πετρελαίου. Κατά
τη γνώμη τους υπάρχουν και τό δυο
αυτά στον Άρη, σε τεράστιες πο-
σότητες. Μετά τις σκέψεις περί έ-
κμεταλέυσεως του όρυκτου πλούτου

★ Και ο θεός έπεχείρησε να
γράψει λογοτεχνήματα: Πεζο-
γραφία του είνε ο άνδρας και
ποίησις του ή γυναίκα.

★ Οι γυναίκες όπως και τό
κύματα του Ήκεανου είνε ό-
λες ίδιες καί... καμιά δεν μοιά-
ζει με την άλλη.

★ Η γυναίκα που δεν είνε ώ-
μορφη, δεν γνωρίζεται από την
ζωή παρά ένα μόνο μέρος της.

★ Δεν διαλέγεται μια γυναί-
κα με την ίδια εύκολία που δια-
λέγεται ένας λαμοδέτης γιατί
ή γυναίκα είνε τό περρωμένο
στην ζωή ενός άνδρος.

★ Όι άνδρες!... Όταν μια
γυναίκα είνε ντυμένη μπαλαρί-
να τούς φαίνεται εκατό φορές
πιο έπιθυμητή.

★ Μετά την πληγή εκείνου που
οι γυναίκες έπιτυγχάνουν καλύ-
τερο είνε ο έπίδεσμος.

★ Οι γυναίκες είνε χιμαίρικα
πλάσματα, πιστεύουν στο βασι-
λόπουλο του παρυσίου όστις
γεράδες στις φωνές των λου-
λουδιών και των άνέμων.

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Και ο θεός έπεχείρησε να
γράψει λογοτεχνήματα: Πεζο-
γραφία του είνε ο άνδρας και
ποίησις του ή γυναίκα.

★ Οι γυναίκες όπως και τό
κύματα του Ήκεανου είνε ό-
λες ίδιες καί... καμιά δεν μοιά-
ζει με την άλλη.

★ Η γυναίκα που δεν είνε ώ-
μορφη, δεν γνωρίζεται από την
ζωή παρά ένα μόνο μέρος της.

★ Δεν διαλέγεται μια γυναί-
κα με την ίδια εύκολία που δια-
λέγεται ένας λαμοδέτης γιατί
ή γυναίκα είνε τό περρωμένο
στην ζωή ενός άνδρος.

★ Όι άνδρες!... Όταν μια
γυναίκα είνε ντυμένη μπαλαρί-
να τούς φαίνεται εκατό φορές
πιο έπιθυμητή.

★ Μετά την πληγή εκείνου που
οι γυναίκες έπιτυγχάνουν καλύ-
τερο είνε ο έπίδεσμος.

★ Οι γυναίκες είνε χιμαίρικα
πλάσματα, πιστεύουν στο βασι-
λόπουλο του παρυσίου όστις
γεράδες στις φωνές των λου-
λουδιών και των άνέμων.

της Σελήνης να που έσχετα ή σει-
σά του Άρεως!...

Οι Ρώσοι άστρονόμοι κάνουν τις
έξής λογικές σκέψεις: Εφ' όσον ό
Άρης απέχει 228 εκατομμύρια χι-
λιόμετρα άπ' τον Ήλιο, ενώ ή Γη
απέχει μόνον 145 εκατομμύρια
χιλιόμετρα, είναι άναμφισβήτητον ό-
τι άποσπάρθηκε άπ' την ήλιακή
σφαίρα πριν άπ' τον πλανήτη μας.
Υπολογίζεται παράγωγα ότι είναι
γεροντώτερος άπ' τη Γη κατά 2 δι-
σεκατομμύρια χρόνια!

Έξέ άλλου, ό Άρης έχει άσφρη
«βλάστησι» αρκετά διαφορετική άπ'
τη δική μας, με γρώμα κόκκινο και
λίγο πράσινο. Όπως λοιπόν έχει
συμείη στη Γη, έτσι και στον Άρη
δάση όλόκληρα και κοπάδια ζώων
θα βούλιαζαν κάποτε στο έδαφος
και θα μετασχηματίζονταν σε κοι-
τάσματα κάδουνο και πετρελαίου
πολύ μεγαλύτερα άπ' τά νήνα.

Υπάρχει λοιπόν όρυκτός πλούτος
στον Άρη. Μένει μόνον να κανονι-
σθή τό πρόβλημα του διαπλανητικού
ταξιδιού. Ως γνωστόν, οι Άμερικα-
νοί στα πειράματα που έκαναν στον
σταθμό έρευνών του Ουάϊτ Σαντ
(στις έσχατες του Νέου Μεξικού)
κατάβησαν να στείλουν όρυκτες
τύπου «σούπερ - V - 2» στο μισο-
αστρονομικό ύψος των 165 χιλιομέ-
τρων. Αλλά κι οι Άγγλοι έγκατέ-
στησαν πάνω σ' ένα άυστοραλιανό
βουνό ένα μεγάλο «άστροδρόμιο».
Φαίνεται βέβαιον ότι, πούν άκούη έ-
σασμοσθή ή άτομική ενέργεια, θα
μπορή να γίνει τό ταξίδι ως τον
Άρη με ειδικούς «πυραύλους», που
θα καίνε ώριμένες όργανικές ού-
σιες.

Τα προβλήματα του άέρος για
την άναπνοή, του ένγκλιματισμού,
του έπισπτισμού, της «τεχνικής θα-
ρύττης» κλπ., έχουν ήδη λυθή τε-
λείως, έτσι που θα μπορέσει να ξε-
κινήσει ή πρώτη άποστολή υόλις έ-
τοιμασθούν οι «πυραύλοι».

Μένει τέλος τό πρόβλημα της
ζωής πάνω στον Άρη. Ο πλανήτης
αυτός είναι πολύ ψυχρός. Η θερμο-
κρασία του κυμαίνεται άπ' τους 10
βαθμούς υπό τό μηδέν ως τους
25 στις ήσημερινές περιοχές του.
Συγγράφως ή άτυσφαιρική πίεσις
είναι έλάχιστη, μικρότερη άπ' όσην
έσσεκε ή δική μας άτυσφαιρική στην
κορυφή των πανώλων. Έλασάται...
Θα χρειασθούν λοιπόν άπαραίτητες
για τους έξερευνητάς «θερμαινόμενα
σκάφανδρα».

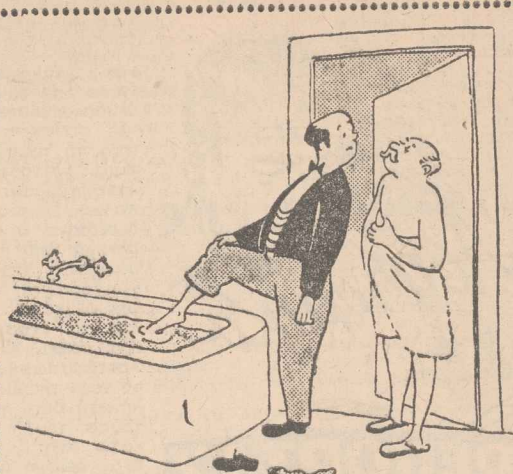
Έξέ άλλου, θα πια-
σθή άνάγκη να σπασθούν κτίρια τε-
λείως στεγανά, πιθανόν ύψοντα, ό-
που θα διατηρηθεί συνεχώς μια πίε-
σις ανάλογη με της γήινης άτυσ-
σφαιρας. Εκεί μέσα θα μπορούν οι
ταξιδιότα, του Άπείρου κι' οι ύ-
πάλληλοι των διαπλανητικών γαρι-
μών ν' αλλάζουν σκάφανδρα να φα-
νε να κοιμηθούν.

Φαίνεται δέ βέβαιον, ότι δεν θα
λείψουν οι έθελοντές για τό ταξίδι
αυτό των 80 εκατομμυρίων χιλιομέ-
τρων, παρ' όλοε τούς κινδύνους να
μη γυρίσουν πίσω οι πρώτοι που θα
τό έπιχειρήσουν!

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

Τό γάλλο δεν θά ξυγίση

Οι σημερινές μέθοδοι άποστείρω-
σεως του γάλακτος με παστερίωσι
είναι δαπανηρές άρνούται πολύ κι'
άπαιτούν ειδικά υπήνευμα. Έ-
νας χημικός όνομα του Μιάνου έ-
πέτυχε τό ίδιο αποτέλεσμα με μι-
κρές ποσότητες οξυγένης, χωρίς
ζεστόνη καθόλου τό γάλα. Τό όξυ-
ζενέ παράγει όξυγόνο, που σκατώ-
νει τό μικρόβιο κι' έτσι τό γάλα
δεν έχει φόβο να ξυγισθή έπί 3-4
ημέρες. Μόνο που ή άποστείρωσις
αυτή πρέπει να γίνεται από έπιπε-
ρους χημικούς και με καθαρώτατο
οξυζενέ. Γιατόσο ο Ιταλός χημικός
εργάζεται για να σπάσει μια πα-
στιλία με ούρια και όξυζενέ, που
θα έπιτρέπη σε κάθε παραγωγό να
κάνη μόνος του την άποστείρωσι.
μ' έντελώς όσημαντή δαπάνη.

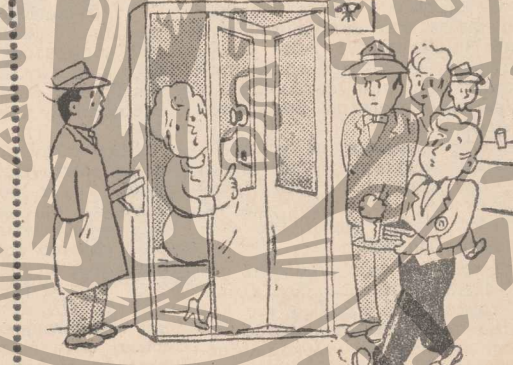
Ο ύπνρέρτης: Έν τάξει τό νερό, κύριε!

— Σας φέρνω αυτή την κολώνα πάνω. Έπεσε ά-
πό ένα καμινάκι...

— Επιμένετε ακόμη ότι δεν είνε νερές οι γραβά-
τες μου;

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΘΗΛΕΘΩΝΗΜΑ
— Εί' ψιτί τό παγωτό είνε για εδώ!

Κλέφτες στα ζύγια

Η Δικαιοσύνη παρουσιάζεται πάντα κρατώντας μια ζυγαριά. Μια πολύ εύαισθη ζυγαριά που μπορεί να την κινήσει να κλίνει προς το ένα ή προς το άλλο μέρος ακόμη και το βάρος μιας τριχιάς. Ωστόσο όλες οι ζυγαριές δεν ανήκουν στη Δικαιοσύνη. Έτσι έχουμε λογιών λογιών ζυγαριές στην αγορά πολύ υποτιμές.

Η αστυνομία κι' ιδιαίτερα το τμήμα της αγορονομίας κυνηγάει αγρία τους κακοζυγιστάς. Μα κι' αυτοί έχουν τα κόλπα τους. Και να μια σχετική ιστορία.

Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι μιας κεντρικής συνοικίας των Αθηνών, παρεμπονούν εναντίον ενός καταστηματούχου. Ότι και να έπαιναν από το μαγαζί του ποτέ δεν ήταν σωστό. Πάντα έλειπαν άκετα δρόμια. Οι αστυνομικοί της αγορονομίας έσπευσαν να τον επισκεφθούν και να του κάνουν το σχετικό έλεγχο. Μα τα ζύγια του ήταν σωστά και σφραγισμένα από την αστυνομία και η ζυγαριά του ήταν αλύττου ακρίβειας. Τι συνέβαινε λοιπόν; Επρόκειτο περί συκοφαντίας; Ο καταστηματάρχης διαμαρτυρήθηκε. Φώναξε, έδωσε και στο τέλος δήλωσε:

—Με ζηλεύουν γιατί κατάφερα με τις οικονομίες μου να χτίσω ένα δυο σπίτια!... Μα όριστε: Δεν έχω υπαλλήλους. Εργάζομαι με το γυιό μου και τη γυναίκα μου. Κι' οι τρεις δουλεύουμε σκληρά...

Μα τα σπίτια, ως γνωστόν, στη σημερινή μάλιστα εποχή, δεν χτίζονται εύκολα. Οι αστυνομικοί πουνηρεύτηκαν, μα δεν φανέρωσαν τίποτε. Έφυγαν χωρίς να πουν λέξη και εξέχασαν για μια βδομάδα αυτόν τον κύριο... Ένα μεσημέρι ωστόσο, επάνω στο φώτε της δουλειάς, μπήκε στο μαγαζί του, ένα ζευγάρι νεόνυμφων! Αυτοί φαινόταν από τον τρόπο που κρατιόντουσαν άγκαλι, κι' από τα τρυφερά λόγια και τις γλυκύτατες ματιές που ανταλλάσσαν.

Είπε δώλωσαν με χαμόγελο στον καταστηματάρχη, τα πρώτα ψώνια που κάνουμε... Καλή ήταν βέβαια η ζωή που έργενε, μα πιο καλό είνε να έχω κανείς ένα σύντροφο στη ζωή του.

Ο μπακάλης τους διηγήθηκε τότε κι' εκείνος, ενώ τους ζύγισε διάφορα τρόφιμα, το ειδύλλιο του και το γάμο του. Φαινόταν χρυσός άνθρωπος, αγαθός και γλυκομίλητος. Και τίμιος, υπερβολικά τίμιος στο ζύγι. Πρόσεξε να ζυγίσει καλά η ζυγαριά...

Ωστόσο ο «νεόνυμφος» είχε τα μάτια του δεκατέσσερα. Ήταν ένας αστυνομικός που έπαιζε θάνασιν

Είπε δώλωσαν με χαμόγελο στον καταστηματάρχη, τα πρώτα ψώνια που κάνουμε... Καλή ήταν βέβαια η ζωή που έργενε, μα πιο καλό είνε να έχω κανείς ένα σύντροφο στη ζωή του.

Ο μπακάλης τους διηγήθηκε τότε κι' εκείνος, ενώ τους ζύγισε διάφορα τρόφιμα, το ειδύλλιο του και το γάμο του. Φαινόταν χρυσός άνθρωπος, αγαθός και γλυκομίλητος. Και τίμιος, υπερβολικά τίμιος στο ζύγι. Πρόσεξε να ζυγίσει καλά η ζυγαριά...

Ωστόσο ο «νεόνυμφος» είχε τα μάτια του δεκατέσσερα. Ήταν ένας αστυνομικός που έπαιζε θάνασιν

το ρόλο του μαζί με μια νέα που την παρουσίαζε για γυναίκα του. Κατ' έγκλη του προϊσταμένου του. Παρατήρησε λοιπόν ότι η ζυγαριά ανέδοκατέβαινε κατά περίεργο τρόπο, σαν κάποιος να την τραβούσε από το μέρος που βάσανε τα τρόφιμα. Ωστόσο και τα δυο χέρια του καταστηματάρχη ήταν πάνω στον πάγκο. Περίεργος να εξακριβώσει τι συνέβαινε, ο αστυνομικός, σε μια στιγμή που ο έμπορος ζύγισε αβυσσισμένους στη δουλειά του, έκανε γρήγορα τη βόλτα του πάγκου κι' έσκυψε κάτω από αυτόν. Ο μπακάλης τα έχασε. Κατάλαβε ότι την είχε πάθει. Ο αστυνομικός είδε ένα λεπτό σπάγγο που ήταν κάτω από το τάσι της ζυγαριάς, κι' απ' τη σωληνωτή βάση της, περνούσε από μια τρύπα του πάγκου και κατέληγε κάτω στη βάση του πάγκου. Εκεί ήταν δεμένη η άλλη άκρη του. Ο καταστηματάρχης όταν ζύγισε πίεζε ελαφρά με την άκρη του ποδιού του το σπάγγο, ο οποίος τεντωνόταν, κατέβαινε το τάσι της ζυγαριάς κι' εκανόνιζε το βάρος του εμπορεύματος σύμφωνα με τα ζύγια. Έτσι φαινόταν ότι η ζυγαριά ήταν ακριβής και μπορούσε ο μπακάλης να κλέψει όσα δρόμια ήθελε. Πώς είχε γλυτώσει την πρώτη φορά από τους αστυνομικούς; Απλούστατα μ' ένα κοφτερό μαχαίρι που πάντα είχε κοντά του έκοψε γρήγορα το σπάγγο κι' έτσι δεν κατάλαβαν τίποτε. Άλλα με τους «νεόνυμφους» την είχε πάθει. Ο αστυνομικός τον «τασάκωσε στα πράσιν»! Τους είχε κλέψει με την ψυχή του, κάνοντας τη σκέψη ότι οι έρωτες του είναι τυφλοί κι' ότι δεν δίνουν σημασία στα πελάς πράγματα που γεμίζουν το στομάχι!... Σε κάθε είδος, στη μια όρα, ο αθεόφοβος τους είχε κλέψει σχεδόν εκατό δόραμα!...

Όταν έμαθε τέλος με ποιόν είχε να κάνει τα έχασε.

—Αυάν! Ικέτευε τον αστυνομικό, μη με καταστρέψει!... Μια που κάθεται στη γειτονιά, έλα να ζητήσεις ό,τι επιθυμείς η καρδιά σου δωρεάν!...

Ο αστυνομικός ωστόσο, αν και ατυχώς, όπως όλοι τους παρα την δειλαστική πρόταση του υπακάλη, τον... έκαψε. Τον έστειλε στο αστυνομικό κι' ο παρθένος έφευγε της ζυγαριάς με το σπάγγο. Έφαγε ένα μήνα φυλακή και πλήρωσε ένα εκατομμύριο πρόστιμο.

Άλλοι κλέβουν επίσης στα ζύγια με τη γνωστή μέθοδο της «τάσας». Το απόθεμα δηλαδή του δίσκου που τοποθετεί το εμπόρευμα για να το ζυγιστεί. Σου λέει ότι είναι μισή όρα ενώ ασφαλώς είναι πολύ περισσότερη.

Τρίτη τάξη «κλεπτών» στα ζύγια είναι εκείνοι που έχουν κάτω από το δίσκο της ζυγαριάς ένα βαρούδι, έλκοσι δρομίων ή περισσότερα, αναλόγως του είδους που πουλάνε.

Η αγορονομία που ξέρει ότι απωσθήποτε και παρ' όλες τις τιμωρίες, υπάρχουν άνθρωποι που κλέβουν στα ζύγια, έχει δικές της ζυγαριές στις οποίες μπορεί κανείς να βεβαιωθεί αν τον κλέψανε ή όχι στο ζύγι.

Γιατί αυτοί οι άνθρωποι είναι δαιμόνιοι. Μεταχειρίζονται χίλιους τρόπους. Ζύγια που είναι ελλιποβαρή. Ζυγαριές που σκαλώνουν και δεν λειτουργούν καλά. Μέτρα του κρασιού και του λαδιού που έχουν στη βάση τους μεγάλο κούλωμα. Παλάντες που τα βαρούδια τους δεν είναι σωστά. Όλα αυτά θα πήτε ελέγχονται από την αγορονομία. Στη περίπτωση αυτή όμως οι ζυγιατί-κλέφτες έχουν δυο ζυγαριές και μόλις φανούν οι αστυνομικοί εμφανίζουν την... τίμια ζυγαριά. Είναι άπιστοι και παμπνηροί. Γι' αυτό τα μάτια σας πάντα στα ζύγια!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΔΙΚΕΣ

Τί αξίζουν τρία μονόλεπτα!

Στα παλαιά δικαστήρια εξεδικάσθη τελευταία μια αρκετά περίεργη και πρωτότυπη υπόθεση.

Το 1918, ένας κτηματίας ονόματι Ζαν Λωράν, πήρε από το σταθμό του Μορέ ένα εισιτήριο για το Παρίσι. Μα δεν προφτάσε το τρένο που έφευγε εκείνη τη στιγμή και αναγκάστηκε να περιμένει το επόμενο. Στο μεταξύ, μη έχοντας τίποτε άλλο να κάνει, άρχισε να εξετάζει το τιμολόγιο των εισιτηρίων, που ήταν κρεμασμένο πάνω στη θυρίδα του ταμείου. Είδη τότε ότι η τιμή του εισιτηρίου από το Μορέ ως το Παρίσι ήταν 15 φράγκα και 42 λεπτά, ενώ αυτός είχε πληρώσει 15 φράγκα και 45 λεπτά.

Χωρίς να χάσει καιρό, έσκυψε άμέσως στη θυρίδα και ζήτησε τη διαφορά των 3 λεπτών. Ο ταμίας τον αγριοκύτταξε και του είπε να τον αφήσει ήσυχο. Άλλ' ο Λωράν δεν ήταν από τους ανθρώπους που υποχωρούν τόσο εύκολα. Έτρεξε άμέσως στο σταθμό και ζήτησε την επεμβάση του. Άλλ' ο σταθμαρχός γέλασε και τον κύτταξε όπως θα κύτταξε έναν τρελλό.

Τού κάκου ο Λωράν χάλασε τον κόσμο με τις φωνές του. Δεν κατόρθωσε να πάρει πίσω τα 3 λεπτά, για τον απλούστατο λόγο ότι τα μονόλεπτα είχαν αποσυρθεί της κυκλοφορίας από πολλά χρόνια.

Δεν απελπίσθηκε όμως. Άρχισε να βουβαρίζει την 'Εταιρία με αιτήσεις, φυσικά, δεν έπαιρνε καμία απάντηση. Ούτε γιατί οι υπάλληλοι είχαν σχηματίσει την εντύπωση πως επρόκειτο για τρελλό. Την ίδια τύχη είχαν κι' οι αναφορές που έκαμε στο νομάρχη των Παριίων και σε διάφορα ύπουρ-γεία.

Ο Λωράν κατέφυγε στο τέλος στα δικαστήρια. Άλλ' οι δικαστές είχαν ν' ασχοληθούν με σοβαρότερες υποθέσεις και δεν έδιναν καμιά προσοχή στις αιτήσεις του.

Τέλος, το 1931, ένας δικαστής θέλοντας ν' απαντήσει από τις συχνές ενστάσεις του, έγραψε μια απόφαση, με την οποία του επέδιδε το ποσό των 3 λεπτών.

Άλλ' ο Λωράν δεν έμεινε ικανοποιημένος. Ήθελε και τους τόκους αυτού του ποσού. Άρχισε τότε καινούργιο δικαστικό αγώνα, που είχε τις πιο περίεργες εξελίξεις. Γιατί, όταν αναμεταξύ, είχε συγκινήσει και η 'Εταιρία που προσπαθούσε να υποστηρίξει τα συμφέροντά της.

Η περίπτωση αυτή υποθέσεις τερματίσθηκε μόλις πριν από λίγον καιρό. Και η απόφαση του δικαστηρίου καθορίζει ένα ποσό 47 περίπου χιλιάδων φράγκων υπέρ του Μορέ για τη ζημία των 3 λεπτών που υπέστη πριν από 19 χρόνια!

★

Αλλά το πρόνιο των περιέργων δικών του έχει πάντοτε η Αμερική.

Η μίς Έδιθ Μόρροου, από το Κινγκνάντι, ζήτησε τελευταία μια αποζημίωση 25.000 δολларίων από τον πλούσιο επιχειρηματία Ουίλλιαμ Φαρρόου, γιατί όπως ισχυριζόταν, κατά την διάρκεια μιας κομικής συγκέντρωσης, της έφαγε με τόση δύναμη το χέρι, που δεν μπόρεσε να το κινήσει επί τρεις ώρες. Κληρονομήθηκε και κατόντησε στο τέλος νευρασθενική.

★

Πολύ περίεργη ήταν επίσης η αγωγή ενός βιομηχανού εναντίον μιας ήθοποιου.

Η Ντόλλυ Ράου είχε υποσχεθεί στον Χένρυ Χόμς ότι θα τον φιλούσε στο στόμα αν έκοβε το μουστάκι του, για το οποίο ήταν πολύ περήφανος. Στο τέλος, ο Χόμς το αποφάσισε. Όταν όμως παρουσιάσθηκε στην ήθοποιο ζητώντας να εκπληρώσει την υπόσχεση που του είχε δώσει εκείνη του απάντησε ότι της ήταν αδύνατον, γιατί στο ανάμεταξύ είχαν άρραδωνιστεί.

Ο Χόμς κατέφυγε τότε στα δικαστήρια ζητώντας μια αποζημίωση 1875 δολларίων. Άλλ' η Ντόλλυ απάντησε με μια άλλη αγωγή ζητώντας αποζημίωση 30.000 δολларίων, με τον ισχυρισμό ότι ο βιομηχανός εξέθετε την υπόληψή της. Ο Αμερικανός δικαστής που δίκασε αυτές τις υποθέσεις απέρριψε και τις δυο αιτήσεις.

Στο Ντάμουντ, εξ' άλλου, ένας αγαθός πάστορ είδε να του ζητούν μια μέρα μια αποζημίωση πολλών δεκάδων χιλιάδων δολларίων.

Επρόκειτο για το εξής: Ένας επιχειρηματίας είχαν αποφασίσει ν' ανοίξουν ένα καμπαρέ ο' αυτή την πόλη. Ο αιδεσιμώτατος φόρλεϋ τον κάλεσε ο' ένα κήρυγμα του λέγοντας ότι με το άνοιγμα του καμπαρέ, η ανηθική της και η διαφθορά θα έφταναν και στο Ντάμουντ.

Λίγον καιρό αργότερα, επρόκειτο να γίνουν τα εγκαίνια του καμπαρέ. Την προηγουμένη όμως, ζήτησε μια αγρία θύελλα κι' ένας κεραυνός κατέστρεψε το κτίριο όπου είχε στεγασθεί το κέντρον.

Ο επιχειρηματίας ενόγγεγε τότε στα δικαστήρια τον φόρλεϋ, ισχυριζόμενος ότι με τις παρακλήσεις του και τις δίκαιες κατηγόριες του είχε... περθεί το θεό να τον καταστρέψει! Ο δικαστής, όπως ήταν επόμενο, απέρριψε την αίτησή του και τον καταδίκασε ο' ένα σοβαρότατο πρόστιμο, βολώνοντας πως αποτέλεσμα ασεδεια ή ανήμιξης της θρησκείας στις υποθέσεις του.

Ο Πέτερ Σόου και η Τζόαν Κράουφορντ.

Ο ΝΑΣ καινούργιος έρωτας, πίο φλογερός και πιο τρελλός απ' όλους τους άλλους, έφερε εσχάτως την ευτυχία και τη χαρά στη μονότονη και μελαγχολική ζωή της Τζόαν Κράουφορντ. Η μεγάλη «βεντέτα», ύστερ' από το τρίτο διαζύγιό της, είχε δηλώσει ότι δεν θα ζαναπαύοις πια κι' ούτε θα παντρευόταν για τέταρτη φορά... Και όμως η ζωή είχε γεμάτη από απρόοπτα και εκπλήξεις! Ένας ωραίος νέος, ο Πέτερ Σόου είχε σήμερα ο' ανδρας που ανασώτασε ακόμη μια φορά την καρδιά της.

Σ' ένα δημοσιονόμο που τη ρώτησε εδω και λίγες ημέρες για τα μελλοντικά σχέδιά της, η δημοφιλής Τζόαν απάντησε χαμογελώντας:

—Ο Πέτερ Σόου είναι ένας εξαιρετικός άνθρωπος, τελείως διαφορετικός από κάθε άλλον! Έναν τέτοιο άνδρα περιμένα στη ζωή μου, όπως τα ρωμάντικα κορίτσια το βασίλειο του παραμυθιού. Είμαι βέβαιη πως θα ευτυχίσω μαζί του!...

Κι' έπειτα, η γοητευτική Τζόαν, ακύβοντας τα κεφάλι και ξεφυλλίζοντας ένα πολυτελές λευκόμα με παλές φωτογραφίες, εξοκλούσθηκε με κάποια μελαγχολία:

—Βλέπω την προσημείωση μου ζωηρά ένα πεντάπρακτο θεατρικό έργο, που έχουν παιχθεί μέχρι σήμερα μόνο οι τέσσερες πράξεις του...

Η πρώτη πράξη άρχισε στις 23 Απριλίου 1908. Η Τζόαν γεννήθηκε στο Σάν Αντάνιο, όπου ζούσε μόνη η μητέρα της. Ο πατέρας της ήταν ένα αίνιγμα γι' αυτήν και δεν τόν γνώρισε ποτέ μεγάλη πιά και «άστερας» του Χόλλυγουντ.

Τα παιδικά μου χρόνια, τα πέρασα ο' ένα μοναστήρι, όπου πλήρωνα τα διδάκτρα δουλεύοντας σκληρά, σαν τις μικρές υπηρέτριες, απεκάλυψε με πικρία η μεγάλη «βεντέτα». Έπειτα, μπήκα ο' ένα ιδιωτικό εκπαιδευτήριο με τους ίδιους όρους. Επί τέσσερα χρόνια σκούπιζα και σφουγγαρίζα τα δεκατέσσερα δωμάτια του οικοτροφείου έστρωνα τα κρεβάτια και βοηθούσα στην κουζίνα. Έπλενα τα πιάνο τριάντα αγοριών και κοριτσιών. Τα αγοράκια μου έδειχναν κάποια συμπάθεια, ενώ τα κορίτσια μ' εκθρευόντουσαν όλα! Όταν τελείωνα τη δουλειά μου μου επέτρεπαν να παρακολουθώ τα μαθήματα. Μα ήμουν τόσο κουρασμένη που δεν καταλάβαινα τίποτα!...

Μια ημέρα, το έσκασα από το οικοτροφείο κι' έπιασα δουλειά στο βρεσιάριο ενός ντάνιινγκ, κερδίζοντας δώδεκα δολларία την εβδομάδα. Εκεί λοιπόν στο ντάνιινγκ έμαθα να χορεύω με την άποψη να γίνω μεγάλη χορεύτρια.

Αναγκάσθηκε όμως να φύγω κι' από την καινούργια μου δουλειά, γιατί μ' ενοχλούσαν κάπως υπερβολικά οι θουίνες του ντάνιινγκ. Γύρισα τότε κοντά στη μητέρα μου, στο Κάνον Σίφτ.

Άλλα δεν έμεινα πολύ καιρό μαζί της, οίονει κήσασε μια ημέρα για γι' η υπτέρα μου είχε ζαναπαντρευτεί κι' ο πατριός μου δεν με χώνευε. Έφυγα λοιπόν και πάλι, με τέσσερα

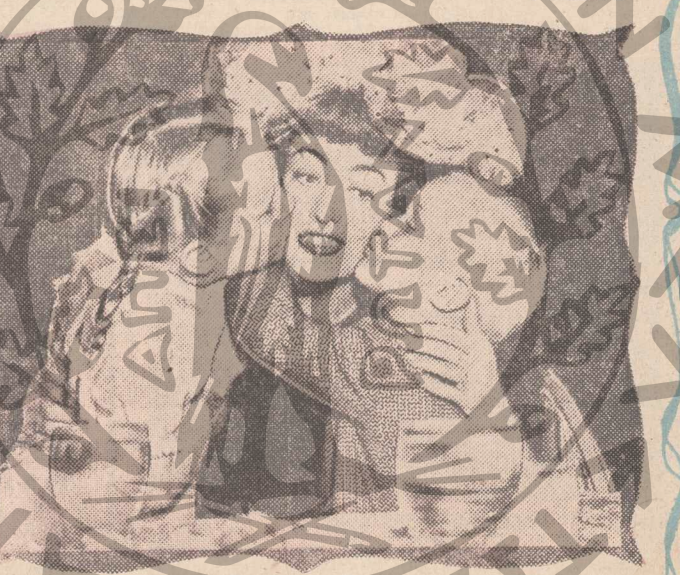

408
της
Τζόαν Κράουφορντ

Το ειδύλλιο της με τον Πέτρο Σόου

έχει γράψει τα ωραιότερα ερωτικά γράμματα που ενόρασαν ποτέ. Είναι πολύ ευαίσθητος και λατρεύει τη μουσική και το χορό. Αποτελούμε ένα ταίριαστο ζευγάρι, αλλά, προς το παρόν δεν κάνουμε σχέδια για το μέλλον. Ποιος ξέρει!... Ίσως είμαστε πλάσμενοι ο ένας για τον άλλον. Κι' αν παντρευθούμε, ο γάμος αυτός θα είναι ο τελευταίος της ζωής μου!...

Ε. ΚΟΝΓΚ

Η δημοφιλής Τζόαν με τα θετά παιδιά της.

δολларία στην τσέπη και πλ. να να εργασθώ στο Σικάγο.

Η Τζόαν Κράουφορντ αποφεύγει να μιλάει για τη δύσκολη ζωή που πέρασε στην αρχή της σταδιοδρομίας της. Αυτές όλες οι λεπτομέρειες γίνονται γνωστές για πρώτη φορά. Στο Σικάγο λοιπόν βρήκε δουλειά η χορεύτρια και τραγουδίστρια ο' ένα μικρό νυχτερινό κέντρο κερδίζοντας 25 δολларία την εβδομάδα. Ένα βράδυ, αναποδογύρισε από απροσεξία της το ποτήρι ενός πελάτη. Έσπευσε να του ζητήσει συγγνώμη κι' έτσι γνωρίσθηκε μαζί του. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Τζων Σούμπερτ, διοάρχης του Μπροντγουάιν. Η Τζόαν του άρεσε και την προσέλαβε για την καινούργια επιθεώρηση που ετοίμαζε για ν' ανεβάσει. Ύστερ' από δέκα ημέρες η τυχερή Τζόαν έκανε τον ντεμπούτο της στη Νέα Υόρκη.

—Είσι άρχισα την καλλιτεχνική καριέρα μου, είπε στον Αμερικανό δημοσιονόμο η περίφημη «στάρ». Κι' εδω τελειώνω η πρώτη πράξη του θεατρικού έργου της ζωής μου!...

Η δεύτερη πράξη άρχιζει με την πρόσκληση της στο Χόλλυγουντ. Εκεί γνώρισε και παντρεύτηκε τον Ντουνκλας Φάιρμπακς υιόν. Άλλά ο πρώτος γάμος της στάθηκε άτυχος. Ο Ντουνκλας ήταν πάντα δυσθυμικός, καχύποπτος και τρομερός νλεντζής. Κι' η Τζόαν, στις 12 Μαΐου 1933, πήρε διαζύγιο.

Ερχόμαστε τώρα στην τρίτη πράξη. Η Τζόαν ύστερ' από δυο χρόνια παντρευθηκε τον Φρανσώτ Τόν γυιο ενός πολυεκατομμυριούχου που ήταν κι' αυτός ήθοποιος του κινηματογράφου. Άλλά κι' ο γάμος αυτός της μεγάλη «βεντέτα» δεν κράτησε πολύ. Στις 11 Απριλίου 1939 ο Φρανσώτ Τόν πήρε διαζύγιο δηλώνοντας ότι ήταν έχθρος του γάμου κι' ότι ήθελε την ελευθερία του!

—Η τέταρτη πράξη του έργου της ζωής μου, έσκα λούθηκε η Τζόαν, είναι ο γάμος μου με τον Φίλιπ Τόου και το διαζύγιό μας στις 25 Απριλίου 1946. Έχω τη νύμφη δη για να ζήσουν ευτυχισμένοι δυο σύζυγοι, δεν πρέπει να εξασκούν το ίδιο επάγγελμα. Ο Φίλιπ κι' ενώ είμαστε κι' ο' δυο ήθοποιοι και η συζυγική ζωή μας ήταν διορκώς άνω... κάτω... Για να καταπιασώ μισώ τη μοναξιά μου, υιοθετώ δυο παιδιά, ένα αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι, αλλά και πάλι έννοιωθα ένα κενό στην ψυχή μου...

Ήμουν μελαγχολική και δεν είχα όρεξη για τίποτα ως την ημέρα που γνώρισα τον Πέτερ Σόου... Τα μάτια της Τζόαν έλασψαν τώρα από τη χαρά και η σωνή της πήρε ένα κορυμμένο τόνο.

—Με τον Πέτερ είπα άρχισω την πέμπτη πράξη του έργου της ζωής μου. Είμαι βέβαιη τώρα πως θα ευτυχίσω, γιατί όπως σας είπα ο Πέτερ είναι πολύ διαφορετικός από όλους τους άλλους. Γνωρίσθηκε μια φενναρόλουστη νύχτα στη Φλωρίδα και νινήκαλε άμέσως καλοί φίλοι. Ο Πέτερ μου

Ο ούρανοξύστης ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Για την καταπολέμηση της
τρομερής αρρώστειας

Στην εποχή μας τα επιστημονικά
φώτα προέρχονται απ' τις 'Ηνωμέ-
νες Πολιτείες, όπου υπάρχουν άλλο-
στε τα περισσότερα οικονομικά και
τεχνικά μέσα. Έτσι λοιπόν, οι 'Α-
μερικανοί έχουν καταστρώσει τώρα
ένα 'αντικαρκινικό σχέδιο', που θα
πραγματοποιηθεί μέσα σε 10 χρό-
νια. Στο τέλος του δεκάτου έτους,
θ' αποδειχθεί αν τα τεράστια μέσα
που θα χρησιμοποιηθούν θα φέρουν
τά προβλεπόμενα αποτελέσματα.
Ο αγώνας αυτός θάχει ένα βασικό
που αξίζει αληθινά τον κόπο: Δεδο-
μένου ότι πεθαίνουν κάθε χρόνο α-
πό καρκίνο 160.000 'Αμερικανοί,
στα 10 χρόνια είναι καταδικασμένοι
στο μαρτυρικό αυτό θάνατο ένα έ-
κατομμύριο εξακόσιες χιλιάδες άτο-
μα! Θα μπορούσε να τα σώσει η
'Επιστήμη;

Είμε ενδιαφέροντες ή γνώμη των
διευθυντών των μεγαλύτερων ασφα-
λιστικών εταιρειών που βλέπουν τα
ποσώνια πραγματικά, χωρίς γίσι-
μες και 'δνειροπολίες, και που
προβλέπουν ωστόσο τεράστιες προ-
όδους στον πόλεμο κατά του καρ-
κίνου.

Η Νέα 'Υόρκη έχει ήδη τo με-
γαλύτερο αντικαρκινικό νοσοκομείο
του κόσμου, το «Μεμόριαλ 'Όσπι-
ταλ». Σημειωτέον ότι, το 1883 δ-
ταν ένας καρκινοπαθής Νεοϋρκέζος
θέλησε να μπη σε νοσοκομείο, δεν
εύρισκε κανένα που να τον δεχθή,
γιατί οι γιατροί θεωρούσαν τον
καρκίνο τρομερή αορώστεια και δεν
τολμούσαν να τον αντιμετωπίσουν!
Το περιστατικό αυτό έγινε άσφαλ-
η 'αοχήση μιά έκστρατεία για τη
δημιουργία ενός ειδικού νοσοκο-
μείου. Με τα χρήματα που προσέ-
φεραν διάφοροι διακεκομμένοι, γ-
στρίστηκε τέλος το νοσοκομείο καρ-
κινωπαθών. Κανείς όμως αοώ-
στος δεν ήθελε να μπη σ' αυτό στην
αοχή! Τό θεωρούσαν όλοι σαν προ-
βάλλιο του νεκροταφείου! Και γοει-
άστηκε να περάσουν 30 χρόνια,
για ν' αποφασίσουν να νοσηλεύον-
ται εκεί οι αορώστοι.

Σήμερα, το «Μεμόριαλ 'Όσπι-
ταλ», ανασημειωμένο χάρις σε
μιά δωρεά του Ροκφέλλερ, έχει 900
γιατρούς νοσοκόμους κι' άλλους υ-
παλλήλους, από 3 πρόσωπα δηλα-
δή, κατά μέσον όρο για κάθε αο-
ώστο.

Τό 1940, ιδρύθηκε στη Νέα 'Υ-
δοκη η πρώτη κλινική για την πρό-
ληψη του καρκίνου, όπου η εξέταση
αποκαλύπτει την αορώστεια αυτή
πριν ακόμη εκδηλωθεί. Τό πρώτο έ-
τος, επέλασαν απ' την κλινική 311
άτομα. Πέρσι, 6 άρρωστοι τους έ-
φτασε τις 15.000. Σιγά-σιγά, έ-
λειψε η δυσπιστία του κόσμου. Κι'
αυτό εινε ένας απ' τους σπουδαιο-
τέρους παράγοντες στον άγώνα
κατά του καρκίνου, γιατί η Ιατρική
εξέτασε απέδειξε ότι τα 2% των
αορώστων που εξέτασθηκαν προλη-
πτικά, παρουσίασαν άογες καρκί-
νου, είτε άνομαστικό έρεθισμό σε
μέση έπικίνδυνη.

Έξέ άλλου, από μερικών έδδομά-
δων, έγιναν τα έγκρίνια μιάς παι-
δικής αντικαρκινικής λινικής όπου
θα εξέτασονται οι υαθητά Δυστυ-
γός, ο καρκίνος δεν εινε αορώστεια
μόνο των ηλικιωμένων, όπως πα-
στεύει ο πολύς κόσμος. Κι' η πα-
ρακτηριοστικότερη απόδειξη εινε η
περίπτωσης μιάς μικρούλης Νεοϋ-
ρκέζας ηλικίας 2½ έτών, που ένει

γύσει τελείως τό ένα της μάτι κι'
έχει στη θέσι του μιά μάζα μελα-
νής σάοκας! Ο καρκίνος της έθαγε
τό μάτι, μαζί με τό βλέφαρο! Για
νά προσλαμβάνονται λοιπόν τέτοιες
τραγωδίες διδάσκονται στα σολ-
λεία οι στοιχειώδεις γνώσεις κατά
του καρκίνου.

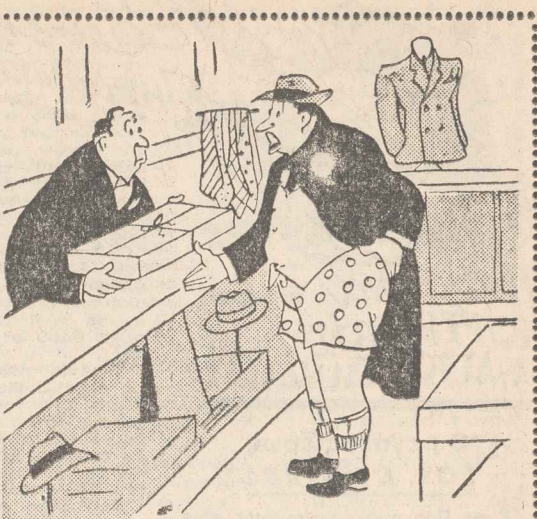
'Αξίζει ν' αναφέρουμε και την πε-
ρίπτωση ενός απ' τους καλύτερους
ήθοποιους του Μπροντγουάι, του
Τζέιμς Σάβο. Από μινών, τό έκο-
ψαν τό πόδι, γιατί είχε πάθει καρ-
κίνο. Πέντε μέρες αογότερα, οι Νε-
οϋρκέζοι άκουσαν στο ραδιοφω-
νο τη γνώσηση φωνή του να διηγεί-
ται την έγγειση του και να δια-
δεβαίγει τους αναπήρους του πο-
λέμου ότι δεν εινε απόκληρος της
ζωής όποιος έχασε τό ένα του πό-
δι. Σήμερα, αποδεικνύει έμπράκτως
την τελευταία αυτή διαδεβαίση
του: Παίζει και μάλι στο θέατρο,
σαν άλλοτε, και μάλισα έκτελεί έ-
να χορευτικό νούμερο!

Τό «θαύμα» αυτό δείχνει πόσο έ-
χει προοδεύει η χειρουργική τεχνι-
κή και η όρθοπεδική στις 'Ηνωμέ-
νες Πολιτείες. Ο αορώστος τονώνεται
όσο τό δυνατόν περισσότερο πριν
απ' την έγγειση, στην όποια έ-
φαρμόζονται οι τελευταίες και τε-
λειότερες μέθοδοι αναισθησίας. Κα-
τόπιν, ο αορώστος σπώνεται απ' τό
κρεβάτι όσο μπορεί πιά γρήγορα.
'Ετσι αποφεύγεται τό «έγγεισητικό
σοκ», που πάθαιναν ως τώρα οι έγ-
χειριζόμενοι.

Τό κοσφωμα δως της αντικα-
ρκινικής προσπάθειας των 'Αμερικ-
νών θα εινε ο ούρανοξύστης με τό
15 πατώματα, που θα χτιστεί προ-
σεχώς στη Ν. 'Υόρκη και θα προσ-
ρίζεται μόνον για έπιστημονικές έ-
ρευνες κατά του καρκίνου. Κανείς
αορώστος δεν θα νοσηλεύεται σ' α-
υτό τό έπιστημονικό ίδρυμα. Τ' έ-
ξοδα της λειτουργίας του έχουν κα-
θορισθεί σε 500.000 δολάρια τό
έτος.

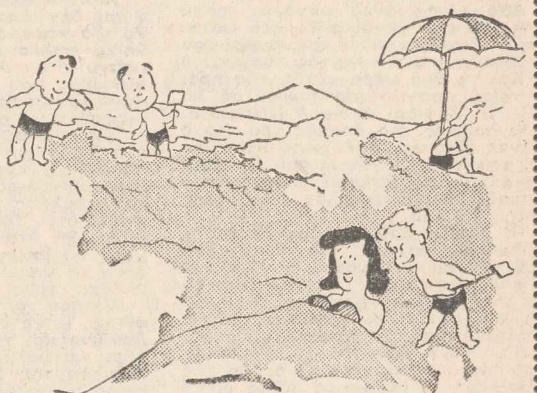
Στό Ισάγειο του κτιρίου αυτού θα
βρίσκονται τα γραφεία της διευ-
θύνσεως και μιά μεγάλη αίθουσα
διαλέξεων. Στό δεύτερο και τρίτο
πάτωμα θα συγκεντρωνούν τα ένογα-
στήρια παθολογικών και κλινικών
μελετών, όπου θα εξετάζονται Ιστοί
προερχόμενοι απ' τους αορώστους
των νοσοκομείων μετά τις έγγειή-
σεις. Τό τέτατο πάτωμα θα δια-
τεθί για τό μικροσκοπία, όλα τέ-
λεια και Ισχυρότατα. Στό πέμπτο
θα υπάρχουν οι απόθηκες υλικού,
ένοαλείων όργάνων, κλπ. 'Αλλά
δύο πατώματα θα προορίζονται για
τις έρευνες επί των όρμονών, τό δ-
γδοο και τό ένατο για τα χημικά
φάρμακα κατά του καρκίνου, τό δέ-
κατο για την εξέταση των ούσων,
που παράγουν τα φυσιολογικά και
τα καρκινώδη κύτταρα. Τό ένδεκά-
το θα στεγάσει τα ένοαστήρια όρ-
γανικής χημείας. Στό δωδέκατο θα
γίνεται καλλιέργεια καρκινωδών Ι-
στών για να προμηνεύονται οι για-
τροί υλικό για τις έρευνές τους.
Στό δέκατο τρίτο θ' αναζητούνται
βιολογικά φάρμακα κατά του καρ-
κίνου, ανάλογα προς την πενικιλλί-
νη. Σ' ένα μικρό ζωολογικό κήπο
του δέκατου τετάρτου πατώματος
θ' ανατρέφονται ζώα ποωοισμένα
να μολυνθούν με καρκίνο για τό
πειράματα των έπιστημών. Τέλος,
στό δέκατο πέμπτο, θα βόισκεται ο
«ένκέφαλος» του Ιδρύματος δηλα-
δή οι μεγαλύτεροι ειδικοί, που θα συν-
δυάζουν τό αποτέλεσμα των δια-
φόρων έρευνών και θα βγάζουν τό
συντεσάσμα.

Θά βνη άραγε απ' τον έπιστημ-
νικό αυτό πύργο τό αποτέλεσμα α-
κό φάρμακο που πεινώνουν έναγ-
νίως έκατομμύρια βασανισμένοι ά-
θωοποι σ' όλο τον κόσμο; Τό εινε
μεθα δλοψύως

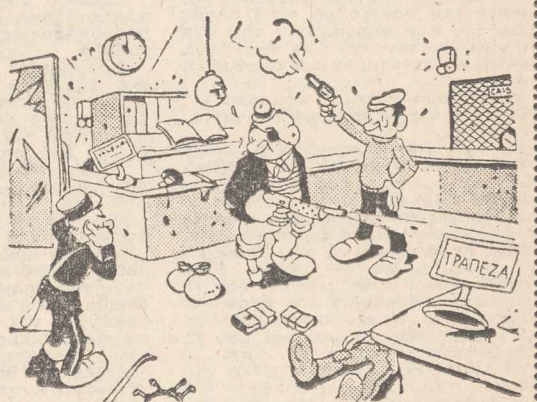

ΑΥΤΟ ΜΟΝΟ;

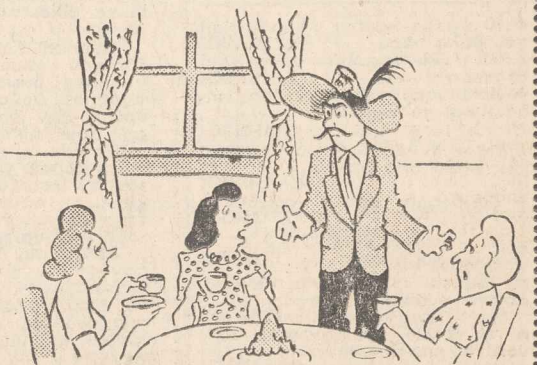
—Τι βλάκας που είμαι! Ξέχασα τό πορτοφόλι μου!

—Παιδιά! 'Ο Τότης βρήκε.... κρυμμένους θη-
σαυρούς!

Ο άστυφύλακας: 'Ησυχάστε, μωρέ, γιατί θα
σας πάρω μέσα επί διαταράζει της κοινής ηουκίας!

Ο σύζυγος: 'Η γυναίκα μου σάς ζητάει συν-
γνώμη που δεν μπορεί νάρθ, μα ήθελε όπωσδη-
ποτε να σάς δείξη τό καινούριο της κοπέλλο!

Ένα παράπονο

Τό παράπονο που έχουν άρ-
κετές όμορφες γυναίκες, δια-
τυπώνει σήμερα η ΜΑΡΙΑΝΝΑ:
Γιατί δεν μπορεί ν' αγαπηθεί;
«Είμαι — γράφει — μιά κοπέ-
λα 20 χρόνων. Τό έξωτερικό
μου εινε τέτοιο, που να τρα-
βάη πολλοί κάθε άνδρα. 'Εν
τούτοις, παρ' όλο που νιώθω,
ζέρω και υαθαίνω τό θαυμα-
σό τους για μένα, έλάχιστες
σχετικές έκδηλώσεις τους προ-
φορικές έχω. Μη νομίζετε ότι
τις ζητώ από φιλαρέσκεια. 'Ο-
χι. 'Εκείνο που επιθυμώ τόσο
πολύ εινε ν' αγαπηθώ. 'Όλοι
όσοι μ' έχουν γνωρίσει, ανα-
γνωρίζουν σε μένα χαρισμα-
τα σωματικά και ψυχικά. Πθα-
νόν να τα έχω. 'Αλλά ένώ δεν
πιστεύω να είμαι πραγματικά
τόσο έλκυστική γιατί αν ήμουν
θα τραβούσα έναν άνδρα για
πάντα κοντά μου. Πιστεύω
με, εινε τρομερό, δεν ζέρω
πώς να φερθώ μαζί τους. Εί-
μαι εκ φύσεως πολύ λιγούι-
λητη και φαίνομαι πολύ σοβα-
ρή και, γιατί όχι, λιγάκι κρύα;
'Αλλά τότε τί θα πρέπει να κά-
νω για να είμαι ευχάριστη;
Εινε τρομερά απογοητευτικό,
να είσαι μιά νέα κοπέλλα δι-
ψασμένη για άγάπη πρηνή, και
να βλέπεις τ' άνδρικά
βλέμματα να σε κυττάζουν με
πόθο, αλλά τίποτ' άλλο πιά
σοβαρό και πιά ώραιο να μη
γίνεται!» Αυτό τό παράπονο,
λοιπόν, όπως είπαμε και στην
αρχή τό έχουν άρκετές ό-
μορφες γυναίκες. Τραβάν,
στην αρχή την προσοχή των
άνδρων και ύστερα τους βλέ-
πουν ν' απομακρύνονται. Τι
εινε εκείνο όμως που τραβεί
πραγματικά τον άντρα; 'Η ό-
μορφιά εινε η πρώτη έντύπω-
σι. Από εκεί και πέρα, άλλα
εινε τα χαρίσματα εκείνα που
θα κρατήσουν τον άντρα, θα
του κινήσουν τό αληθινό έν-
διαφέρον που θα εξαελιχθή σε
έρωτικό σίσημα. Εινε τα ψυ-
χικά και πνευματικά χαρίσμα-
τα. Εινε μιά θερμότητα που
δημιουργεί γύρω της η νυναι-
κα με τη γλυκεριά και χαριτω-
μένη κουβέντα της, με τό
πρόσχαρο ύφος της που όλα
μαζί λέγονται προσωπική νοη-
τεία. 'Η «Μαριάννα» όμολογεί
ότι εινε πολύ σοβαρή και κρύα.
'Ακριβώς ό,τι χρειάζεται για
ν' απομακρυνθώ ο άντρας, ά-
πογοητευμένος και παγωμέ-
νος. Οι όμορφες γυναίκες, έ-
χουν συνήθως αυτό τό έλάτ-
τωμα 'Εκοντας μεγάλη πεποι-
θησι στην όμορφιά τους κρα-
τούν μιά στάσι άνωτερότητας
άπέναντι στους άνδρες και με
τή σοβαρότητα και τό πανερό
τους ύφος τους απωθούν. 'Ε-
κείνο που ζητούν οι άνδρες ό-
μως, εινε η θερμή ή φιλική
κουβέντα εινε ένα ενδιαφέ-
ρον γι αυτούς, για τις σκέ-
ψεις τους για τη δουλειά τους
και τις άσυχολίες τους. Θέλουν
ν' άναπνεύσουν μιά άτιμωφαί-
ρα φίλια και σπορνή κοντά
στη γυναίκα που προσεζαν.
'Εοεία, Μαριάννα έδειξατε
ποτέ τέτοιο ένδιαφέρον; 'Α-
νολέατε μιά κουβέντα με κά-
ποιον που σάς άρεσε; Τόν ρω-
τήσατε για τη δουλειά του, για
κάποιο διήλιο που διάβασε, για
τις ιδέες του άπάνω σ' ένα σω-

ρό άπλό θέμα της ζωής; Τού
είπατε ένα φτηνό κομπλιμέντο
— άρεσουν κι' αυτά στους άν-
δρες — π.χ. ότι φοράει ώραιο
γραβάτο ή ότι εινε καλός χο-
ρευτής; 'Οχι. Καθόσατε σε
μιά άκρη, άψώνη, άμίλητη και
ακατάδεχτη και περιμένετε τό
θύμα, που δεν έρχεται. Να τι
εινε εκείνο που απομακρύνει
τους άνδρες από σάς; Τό ύφος
σας. Γίνετε όμιλητική, κατα-
δεκτική, πρόσχαρη, γίνετε φι-
λη με την άβωα σημασία της
λέξεως, δείξτε κέφι στις συν-
τροφίες που οριοκόσατε, χω-
νίς να επιδιώκετε τίποτα τό
συγκεκριμένο και τότε θα έ-
δωτε πως όλα θ' αλλάζουν νύ-
ως σας.

Α. Ρ.: 'Αγαπήσατε μιά νέα,
ή όποια, αντί έρωτος, όσα προ-
σέφερε τη φίλιά της. Την έκε-
τεύσατε, την τρομοκρατήσατε,
αποτέλεσμα υπήεν. Τώρα παν-
τρεύτηκε με άλλον, που της
εξασφαλίζει και μιά σοβαρή
κοινωνική θέσι. «Δεν, θα θελή-
σω όμως ποτέ — γράφει — ν'
αποτελέσω τό τρίτον σκέλος
του Ιθηνικού τριγώνου, εκτός
έν μου δοθώ ευχαρία. Πολύ
φθάρμαι ότι αυτή η ευχαρία
δεν θα σάς δοθώ. Κι' άφού
μου δίνετε τό λόγο σας πως
όσο άδύνηρα κι' αν εινε η ά-
πάντησι μου, θα την πρην-
ματοποιήσατε, σάς λέω πως τό
μόνο που έχετε να κάνετε εί-
νε να την αφήσετε κοντά στον
άντρα της και να την ξεχα-
σατε. Θα ιδώτε πως δεν εινε
και τόσο δύσκολο. Αυτό άπαι-
τεί η ήθικη.

ΑΛΚΗΣΤΙΝ: 'Απ' όσα μου
γράφετε φαίνεται πως ο άν-
θρωπος αυτός ένοιωσε κάποιο
ένδιαφέρον στην αρχή, που έ-
ξατμήθηκε κατόπιν. Δεν άπο-
κλείεται καθόλου να επανέλ-
θω. Νομίζω όμως ότι τό σωμα-
τικό σας αυτό ελάττωμα, που
τό θεωρώ μάλλον άόμωστο, ά-
φού, μάλιστα δεν φαίνεται εκ
πρώτης όψεως, σάς έχει δημι-
ουργήσει ένα αίσθημα κατω-
ρότητας, που σάς βασανίζει
και σάς κάνει να πιστεύετε
ότι γι' αυτό και μόνο δεν μπο-
ρείτε ν' αγαπήσατε. 'Επιτρέ-
ψτε μου να σάς πω ότι αυτή
ή σκέψη εινε άνόητη, που δεν

συνχωρείται σε μιά νέα μορ-
φή, μιν και σάς. Για μιά
μικρή σωματική ζημιά, δεν
δνάζει κανείς τον έαυτό του
έξω από τον κύκλο της κανο-
νικής ζωής, θεωρευθίτε, λοι-
πόν, από τό ψυχικό σας έ-
λάττωμα πιστέψτε στα δικαιώ-
ματά σας στη ζωή και στη
κορη και θα ιδώτε ότι θα σάς
προσεζουν. Δεν έχει καμιά
σημασία τό ότι δεν σάς άνα-
πνεύσε ο πρώτος, που δεν έλ-
πει να τον έχετε αγαπήσει και
σείς. 'Απλώς έχετε πειραχθεί.
'Ετσι δεν εινε;

ΦΥΚΡΟ ΔΕΙΛΙΝΟ: Οι έπιπολαί-
ότητες πάντοτε πληρώνονται.
Βλέπω όμως ότι κι' εκείνος δεν
ήταν λιγώτερο έπιπολαίος. Κι'
άφού έναμνισ χρόνο τώρα δεν
έννοει να 'εανανυσίση, αυτό
σημαίνει πως δεν σάς άναπα-
μήν επικήρυσσε. Λοιπόν, ό-
τε να ταπεινωθήτε, ούτε να
επαναλάβετε την άποπειρα αυ-
τοκτονίας. 'Αλλά να πάρετε
την άπόφασι ότι αυτή η Ιστο-
ρία έλχησε όριστική και θα βοή-
θει την ηουκία σας, τό κέφι σας
και θα κρατήσετε και τις όκά-
δες που χάσατε.

ΖΟΖΕΦΙΝΑ: Σας έχει έρω-
τευθεί ένας κύριος που έχει τό
διπλό χρόνια σκεδόν, πρόκει-
ται να σάς ζητήσει από τους
γονείς σας έσοεί δεν αισθά-
νεσθε τίποτα γι' αυτόν, ούτε
για κανέναν άλλον, ούτε του
δίνετε έλπίδες ούτε τον άπο-
νοητεύετε και με ρωτάτε τί να
κάνετε. 'Αλλά γι' αυτό θα πρέ-
πη να ρωτήσατε μάλλον τον
εαυτό σας.

ΑΛΚ. 119: 'Αφού τον έκτιμώ-
τε, τον ζέρετε χρόνια και θαυ-
μάζετε τό ψυχικό του χαρί-
σμα κι' αισθάνεσθε πως θα
ζήσατε μαζί του ευτυχισμένη,
γιατί να διατάσατε; 'Η διαφο-
ρά της ηλικίας δεν εινε τέτοια
που να σάς τρομάξη, θάπρεπε
όμως να ζητήσατε μιά μικρή
προθεσμία για να συνηθίσατε
στην ιδέα αυτού του νέμου,
ώστε να γίνετε άπόλυτα βέ-
βαιη ότι θα είσθε ευτυχισμένη
μαζί του.

ΚΛΟ-ΚΛΟ: Τόν αγαπήσατε,
σας, ζήτησε από τους γονείς
σας, έλειψε άραβωνιάστηκε
μιάν άλλη διέλυσε τό, θεύτε,
ρο άρροβώνα, εαν αγαπηθήκα-
τε. Ώνα όμως, έλειπε καιρό
και δεν σάς νομίζει κι' έσοεί
βασανίζόσατε. Αυτό τό μυστή-
ριο δείχνουν χαρακτήρα επί-
πολαίο και καθόλου σοβαρό. Τι
πρέπει να κάνετε; Πιστεύετε
πως θα εινε ο σύζυγος που
θα σάς κάνει ευτυχισμένη, αν

Η ΕΣΥΡΙΝΗ ('ΕΚΡΕΤΧΕΝ)

Μιά 'Αμερικανίδα, η κ. Κεράνισ, έχει την πιο έξυπνη σκυ-
λίτσα του Νέου Κόσμου! 'Ακούει ότ όνομα 'Εκρέτχεν και πε-
ρίμενει σε λίγο ένα... ευχάριστο γεγονός. Γι' αυτό βοι-
θάει την κυρία της στο ζετύλιγμα μιάς «κουκλάς» μαλλισ-
μέ τό όποιο θα της πλέξη ένα ζεστό σκέπασμα για τό σκυ-
λάκι της.

τόν παντρεύτηκε; 'Εγώ δεν τό
πιστεύω. 'Αν έπιμένετε όμως,
ζητήστε του μιά όριστική ά-
πάντησι, που πρέπει να την
πραγματοποιήσει πολύ γρήγο-
ρα. 'Αν δεν σάς τη δώση, ή
δεν άπάντησε στο γράμμα σας,
τότε βάλετε τελεία και παύλα.

Π.ΕΙ.2. Β. Ν. (Ψευδώνυμο)
που μοιάζει με κρυπτογράφη-
μα): Γιατί έσας σάς έχουν τό-
σο περιωρισμένη οι γονείς σας
ένω την αδελφή σας που εινε
μικρότερη, όχι; Μήπως τους έ-
χετε δώσει καμιά άφορη για
να σάς προσέχουν τόσο; Πάν-
τως, έχετε υπ' όψει σας ότι
άπειρα εινε τα κορίτσια που
περιωρίζουν οι γονείς τους ό-
χι γιατί δεν τ' αγαπούν, αλλά
γιατί θέλουν να τα προσφύ-
λουν από ένα σωρό κινδύνους
που τα περιμένουν σε κάθε
βήμα. Δεν άποτελείτε, λοιπόν,
έξαιρσι. Κι' αντί να σκεπτε-
σθε ν' αυτοεπιδιώκατε πρην-
μα που δεν θα σάς δώση θε-
λαία, να έλευθερία που ζή-
τάτε — πρέπει ν' άφοσιωθήτε
στα μαθήματα σας ως που να
τελειώσατε τις σπουδές σας,
και με τη σοβίδη σας οτάσι
να πείσατε τους γονείς σας
ότι δεν πρόκειται να καταχω-
σάτε μερικές έλευθερίες που
θα σάς δώσουν. 'Εξ άλλου εί-
σατε πολύ νέα ακόμη.

Ι. Λ. ΦΟΙΤΗΤΗΝ ΠΟΛΥ.
ΤΕ ΧΝΕΙΟ: Δεν της μιλή-
σατε ποτέ, περνά πλίστον σας
και γυρίζε τό πρόσωπό της
άλλου πληροφωρηθήκατε ότι
αγαπάει άλλον και ρωτάτε αν
σας άσπασή ή όχι; Μα και βέ-
βαια δεν σάς άναπα. Για τό
πως θα την ξεχάσατε, δεν υ-
πάρχει κανένας ιδιαίτερος
τρόπος. Πάρτε την άπόφασι
πως δεν σάς άναπα μιν ά-
ποσολοίσατε πιά μ' αυτή την
υπόθεσι και θα την ξεχάσατε.

ΡΟΖΑΝΑ: Είλικρινά σας λυ-
πάμαι, για τη δραματική θέσι
που βρισκόσαστε ύστερα από
μιά σύντομη ευτυχία. 'Ο άν-
θρωπος αυτός δεν εινε μονα-
χα έπιπολαίος, — γι' αυτό δεν
φταίει ο ίδιος, καθενας έχει
τό χαρακτήρα του — αλλά δεν
έχει και τη στοιχειώδη λεπτό-
τητα να κρύβει τις έμφύρες
κατακτήσεις του. 'Αντίθετος
μάλιστα, σας τις εξιστορεί με
κουρασμό, χωρίς να σκεπτεται
ίσως, πόσο σας πληγώνει. 'Ο-
πωσδήποτε ο ρόλος της «συμ-
βούλου» που διαλέξατε και
σας κάνει να υποφέρετε πε-
ρισσότερο δεν πάει σ' ένα
χαρακτήρα («ένδοξο») όπως
χαρακτηρίζετε τό δικό σας.
Σταματήσατε λοιπόν, να τό
γράφετε. Ίσως αυτό τον συνε-
φέρει κάπως, και τον κάνει να
εξεκθαρίσει όριστικά τό αίσθη-
μά του. 'Οπωσδήποτε όμως
διακόψτε τον άνόητο ρόλο που
παίζετε.

ΠΑΡΕΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ: Σας ά-
πέκλεισε με εύχρημο τρόπο,
τό ναμώ σας άφες έλευθε-
ρη να παντρευθήτε αν σας τύ-
χαινε, έφυγε, έπαψε να σας
γνώση, και όνι έζέρετε τί να
υποθεσατε. 'Εγώ θα σάς ρω-
τήσω! Τι περιμένετε από έ-
να τέτοιο συνδεσμο κι' αν α-
κόμα συνεχισθή; Ούτε σας εί-
σατε καμιά μικρή κοπέλλισα,
αυτε έκείνος τόσο νέος, ώστε
ν' αλλάξη ιδέες αογότερα.
Σκεψίστε τα χρόνια που περ-
γούν, και μη ευραίζετε τη ζωή
σας σ' ένα δεσμό χωρίς σκοπό.

ΕΟΗ: Νομίζω πως πρέπει να
περιμένετε από τό δικό του
μέρος.

Ζ. ΒΑΓΓΕΛ. Πειραδιά: Τό
συμπέρασμα εινε ότι δεν εινε
αδιάφορη. Χρειάζεται όμως
θάρρος υπομονή και όχι άπελ-
πίσι.

Ο. ΚΟΚΚΙΝΗΝ: Καταλαβαίνω
την έπιθυμία σας και θα ήθε-
λα πολύ να σας εξηγήσω
άλλα δυστυχώς εινε άδύνατον.
ΣΕΝΗ Χ.: 'Όταν μιά νυναι-
κα αγαπά αληθινά κάποιον,
δεν ζητά ό δεύτερο, όταν
μάλιστα ο δεύτερος άφίνει τό
ζήτημα του νέμου πολύ
«φλού». Και σάς αυτό εινε που
σας ενδιαφέρει και τό βόισκω
πολύ σωστό. Νομίζω πως σ' αυ-

Η κυμωδίσια μας

Τόν άχάριστο!...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΣ ΣΠΑΓΓΟΣ
Η Κ. ΕΥΤΕΡΠΗ σύζυγός του.

(Ο κύριος και η κυρία Σπάγγου συζητούν. Από το παράθυρο μπαίνουν οι εφίδες της άνοιξης).

Η ΚΥΡΙΑ: Μπήκε το καλοκαίρι, αγάπη μου. Τι ώραιες καιδέ!... Και όμως ενώ είμαι τόσο μελαγχολική... τόσο μελογολική!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έχεις δίκιο. Κι' εγώ μελαγχολώ αυτή την εποχή. Σκέπτομαι τα έσοδα. Θέλουμε τόσα πράγματα. Κι' ο μισθός μου είναι τόσο λίγος, τόσο ίσχνος!...

Η ΚΥΡΙΑ: Μη στενοχωριέσαι. 'Αναστασό μου. Θα κάνουμε οικονομίες. Θα κάνουμε αίματηρες οικονομίες. Τα περυσινά λινά σου σου τα κρατούν ακόμα μιά γασά. Θα τα φορέσεις κι' έφέτος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κι' εσύ αγάπη μου; **Η ΚΥΡΙΑ:** Με ωτάς σαν να μη με ξε-σες. Ένώ θα θυσιασθώ πάλι έφέτος. 'Αναστασό μου. Θα θυσιασθώ πάλι έφέτος. 'Αναστασό μου. Θα θυσιασθώ πάλι έφέτος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κατάλληλτος. Καί θα τό φορέσεις; **Η ΚΥΡΙΑ:** Δεν είπα αυτό. Θα τό φορέ-σκάω λιγάκι. Θα τό δώσω στη υοδίστρα να μου κάνει μιά μικρή έπισκευή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τι καλή πού είσαι. Εύ-τέρπη μου! Τι οικονομία!...

Η ΚΥΡΙΑ: Ξέρω να θυσιάζωμαι εγώ. Μάλιστα. Θα το κάνω μιά μικρή έπι-σκευή. Τα ύφασμα βέβαια με τό παληή κόψιμο δεν μπορεί να γρησιμοποιηθί άλλα ή ναρνιτούρα του λαίμου ξαναφορέ-ται. 'Η υοδίστρα μου υο έδειξε ένα ωραίο ύφασμα υκού. 'Ετσι με... λίγες δεκάδες θα έχω ένα καινούργιο παλτό.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τι έξυπνη γυναικούλα πού έχω και τί οικονομία! **Η ΚΥΡΙΑ:** Πρέπει να βολέψουμε την προίστασι 'Αναστασό μου. Δεν είμαι ε-γώ από κείνες πού ξετινάζουν τό ποροτό-λι του συζύγου τους.

(Υστερ) από λίγες μέρες τό παλτό εί-νε έτοιμο. 'Η Εύτερπη κυττάζεται στον κα-θόφτη της υτουλάπας κι' αναστενάζει).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τι σου συμβαίνει αγά-πη μου; **Η ΚΥΡΙΑ:** Νά. αυτό τό αναθεματισμέ-νο τό παλτό 'Η ναρνιτούρα του λαίμου δεν ταιριάζει καθόλου με τό καινούργιο ύ-φασμα. 'Αν βλώ έξω μ' αυτό θα νελούν όλοι μαζί μου. Είναι κοίμα να θυσιάσω ένα τόσο γαριτωμένο παλτό για μιά παληή ναρνιτούρα. Τι λες κι' εσύ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κάμε όπως νομίζεις σω-στό, αγάπη μου. **Η ΚΥΡΙΑ:** Δεν πρόκειται για κανένα υεγάλο έξοδο. 'Αναστασό μου. Τι σται-νίζει μιά ναρνιτούρα; Σχεδόν τίποτε. Τι λες λοιπόν να κάνω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σού είπα. Εύτερπη μου, κάνε όπως σου αρέσει.

(Μετά μιά βδομάδα ή κ. Εύτερπη φο-ράει τό καινούργιο παλτό. κυττάζεται στον καθόφτη κι' αναστενάζει).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τι σου συμβαίνει πάλι;

(Μετά τρεις ήμέρες ή κ. Εύτερπη κυτ-τάζεται πάλι στον καθόφτη κι' αναστενάζει).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τι έχεις πάλι; **Η ΚΥΡΙΑ:** Είμαι δυστυχισμένη. Είμαι πολύ δυστυχισμένη!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κατάλαβα, κατάλαβα... Χρειάζεσαι ένα καπέλο. 'Αγόρασε το λοι-πόν να ήσυχάσωμε. **Η ΚΥΡΙΑ:** Είμαι δυστυχισμένη σου λέω...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κατάπληκτος): Γιατί; **Η ΚΥΡΙΑ:** Πώς θα βλώ έξω μ' ένα καινούργιο παλτό χωρίς γάντια;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Γεννηθήτω τό θέλημά σου. 'Αγόρασε τα κι' αυτά. **Η ΚΥΡΙΑ:** Τα έχω παραγγείλει μαζί με ένα ζευγάρι κάλτσες υούλον. 'Ηξερα πως δεν θα φερνες αντίστροφι, αντρούλη μου. Είσαι λογικός άνθρωπος εσύ. 'Αλλά κι' ε-γώ είμαι πολύ οικονομία.

(Μετά μιά εβδομάδα ή κ. 'Αναστασος και ή κ. Εύτερπη έτοιμάζονται να βγούν περίπατο. 'Η κ. Εύτερπη είναι ντυμένη στην τοίγα. 'Ο 'Αναστασος φοράει τό παλτο του λινό κοστούμι, τριμμένο στους αγκώ-νες, ξεθωριασμένο, αείδοσκούτο. 'Η κ. Εύ-τέρπη οίγει μιά τελευταία ματιά στον κα-θόφτη κι' αναστενάζει βαθυτάτα).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τι έπαθες; **Η ΚΥΡΙΑ:** Τι έπαθα; Τόν κουτό κά-νει; 'Εσύ φοράς τό περσινό σου κοστούμι. 'Ενώ όμως τα κατάφερα να χρησιμοποίη-σω ένα παλτό τριών ετών. Μάλιστα τριών ετών!... Και δεν αείδωθα ν' ακούσω από σένα ούτε ένα υπάβα... 'Αχάριστε!... ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

Αντί της μορφίνης

'Η μορφίνη είναι τό καλλίτερο άπ' τό γνωστό φάρμακο κατά του πόνου. 'Εχει όμως σοβαρά ελαττώματα κυρίως δε τό ότι ο οργανισμός συνηθίζει σ' αυτήν και χρειάζεται διαρκώς υεγαλύτερες δόσεις πού τον καταστρέφουν σιγά-σιγά. Τώρα λοιπόν δοκιμάζεται στίς 'Ηνωμένες Πολι-τείες ένα νέο φάρμακο, ή 'αμιδόνη' πού φαίνεται ότι ναρκώνει τον πόνο όπως κι' ή μορφίνη χωρίς όμως να δημιουργή το-εικουανείς. 'Εφευρέθηκε από Γερμανούς υημικούς τό 1941 Μπορεί να χρησιμοποιη-θή σε μικρότερες δόσεις άπ' τη μορφίνη και τ' αποτελέσματά του διαρκούν 8-10 ώρες. 'Ανακουφίζει άκούη και τους φοβε-ρούς πόνους του τελευταίου σταδίου του καρκίνου. Οι Γερμανοί τό υοσιμολογήσαν σε ένδοξα έδρες ενέσεις για ένχειρήσεις στα πόδια, στα χέρια, και στο κεφάλι άκούη. Σημειώτερον ότι ο άρρωστος διατηρεί τις αισθήσεις του και υπορεί να κουδεντιάση με τό υειρούργιο!

- Δεν υπορείς να σπας τόν πάγο, αγάπη μου, πριν τόν βάλεις στη φού-σκά;

ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

'Η μαμά: Για να γίνη αυτή ή ναύ-να λοιπόν Γιαννάκη, χρειάστηκε να νδαρθί ένα ζώο...

'Ο Γιαννάκης (σιγά): 'Α! Τό ξέρω μαμά... Είναι ο μπαμπάς!...

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ

- Κι' έδω είναι ή αυλή όπου παίζουν οι μαθηταί!...

Η ΔΙΑΙΤΑ κι' οίκινδυνού της

Τι συμβουλεύουν οι έπιστήμονες

Μολοντί δεν είναι πιά της μόδας οι... στανιόειδεις σιλουέττες υ-πάρχουν άκόμη πολλές γυναίκες πού κάνουν δίαιτα για ν' αδυνατί-σουν. Τό αποτέλεσμα δε είναι να χάσουν συνήθως την υγεία τους, και τη ζωή τους κάποτε. Είναι ή αλήθεια ότι σε καμιά περίπτωση θανάτου, τό πιστοποιητικό τού υιατρού δεν αναφέρει ως αίτια τη δίαιτα. 'Οταν όμως ή άρρώστεια σκότωσε ένα ο-ργανισμό έξαντλημένο άπ' την άνε-πακή διατροφή, ποιος είναι ο πραγ-ματικός ένοχος, τό μικρόδιο της άρ-ρώστειας ή ή δίαιτα πού έξασθένησε τό σώμα;

Στό Χόλλυγουντ, είναι έπαγγελ-ματική ανάγκη για τους 'αστέρες' τό να διατηρήσουν λεπτή σιλουέ-τα, δεδομένου μάλιστα ότι ο κινε-ματογραφικός φακός τους δείχνει παχύτερους άπ' ό,τι πράγματι είναι. Κάνουν όμως δίαιτα συστηματική, με δλους τους κανόνες της 'Επιστή-μης, κι' έπομένως χωρίς άσχημες συνέπειες. 'Ωστόσο κάποτε τό πα-ρακάνουν... 'Ετσι, ο Λέοντ Γκρέν-κω νήστεψε τόσο πού έχασε 50 κι-λά μέσα σε λίγους υήνες. Σε μιά ένχειρήσι πού υοιτάσθηκε να κάνει κατόπιν, ο οργανισμός του βοήθηκε αδύνατος και πλήρωσε τη δίαιτα με τη ζωή του. Τό ίδιο τραγικό τέλος είχε κι' ο Λούις Βολχάιμ, πρώην κα-θηγητής των μαθηματικών και κα-τόπιν άστρο της δδδνης.

'Αλλά κι' αμέτοπτοι άλλοι, κοι-νοί θνητοί, πού νηστεύουν για ν' α-δυνατίσουν, παθαίνουν υνφλουέντζα, πνευμονία, τρέλλα, διάφορες άναπ-νοίες ή έπιπλοκές της έγκυμοσύ-νης, κλπ.

Στην άμερικανική κλινική Μάνιο, μιά όιας έθελοντών υπεβλήθη σε δί-αιτα με κανονικές 'θερμίδες', αλλά με άνεπαρκείς βιταμίνες του τύπου πού υοιτάζεται για τό νευρικό σύ-στημα. Σε λίγους υήνες λοιπόν πα-ρουσίαζαν όλοι άύπνια, άπώλεια της μνήμης παθολογική άπάθεια κι' ένα συναίσθημα ότι τους περίμενε κάποια συμφορά.

Ο 'αναστέρας άκούη τη γα-ρακτιστική περίπτωση μιάς νέας 'Α-μερικανίδας, πού περιώρισε επί 2 υήνες τη διατροφή της σε πατάτες βοαστές και ζουμύ φρούτων. Κατώ-θωσε πράγματι ν' αδυνατίσει έτσι, αλλά συγχρόνως τό πρόσωπό της γένισε σπυρία, οι άστροάγαλοι της

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

- Τι είναι ουκοφαντία;
- 'Η δύναμις των ανάνδρων.

- Πότε βλέπει κανείς τό καλό και δεν τό θαυμάζει;
- 'Όταν τό φθονή.

- Ποιά είναι ή άριθμητική του αίσθηματος;
- 'Ενα κι' ένα κάνουν... ένα!

- Τι πρέπει να είναι μιά γυ-ναίκα για ν' αγαπηθί;
- Πρό πάντων γυναικα.

- Ποιος είναι ο τάφος της κα-ράς;
- 'Η σκέψις.

- Πώς καταλήγει ο έρωας;
- Πάντα μ' ένα θύμα.

- Τι είναι ή φιλία;
- Μιά γεροντοκορία.

- Ποιά είναι ή δουλειά της γυ-ναίκας;
- Ν' ανάθη φωτιές!

πρόσθηκαν, τό νύχια της έγιναν ξε-ρά και εύθραυστα τό μαλλιά της έπεφταν σε τούφφες. Διέκοψε τη δί-αιτα, αλλά τό παθολογικό συμπτώ-ματά συνεχίσθηκαν. Κατατορυαμέ-νη τότε, γλωμύ κι' άναμική, κατέ-δυσε στο γιατρό της, κι' έκείνος υπόρεσε να τη υιατρούση σιγά-σι-γά με μιά δίαιτα πλούσια σε 'θερ-μίδες', λευκώματα βιταμίνες και άλλα. 'Από τότε, όταν της μιλούν για δίαιτες, ή νέα αυτή έχει έτοιμη την άπάντησι:

«Τά στενά φέρετρα κ'στίζουν τό ίδιο με τό πλατύ!»

'Ηταν τυχερή δε ή κοπέλλα αυ-τή, πού δεν είχε γίνει άνεπαυρόθω-το τό κακό. Γιατί, πολλές φορές, τό κύτταρα του οργανισμού πού στε-ροούνται επί μακρό χρονικό διάστη-μα τις βασικές θρεπτικές ουσίες, γάνουν πιά την ίκανότητα να τις ά-φομοιώνουν, κι' άν άκόμη άρχίσουν να τους παρέχονται σε άφθονία.

Πολλές γυναίκες, πού κάνουν δί-αιτα, αντικαθίστουν τό λάδι και τό βούτυρο μ' ένα είδος δοικτού λα-διού. Αυτό όμως είναι καταστροφτι-κό για την υγεία, γιατί διαλύει τις βιταμίνες του οργανισμού και συγ-χρόνως έμποδίζει την άπορρόφηση νέων άπ' τό πεπτικό σύστημα.

'Ωστόσο υπορεί καθένας να κά-νη μιά δίαιτα άκίνδυνη κι' έπιτυχη-μένη, άρκεί ν' άκολουθί μερικούς ά-πλους κανόνες.

Πρώτα άπ' όλα, πρέπει ν' άνα-καλύψη την αίτια του υπερβολικού πάχους του, άν δηλαδή όφείλεται σε πολυφαγία ή σε ελαττωματική λει-τουργία των άδένων. Σημειώτεον ό-τι ή δεύτερη περίπτωση είναι σπα-νία. Συναντάται σε άναλογία 1 τοίς 1.000. Πάντως όταν τό πάχος προ-έχεται από άνεπαρκή λειτουργία του θυρεοειδούς άδένου ο υιατρού συνιστούν άδενικό έκκύλισμα ή βι-ταμίνες Β1.

Σε άλλα άτομα τό πάχος είναι συ-νέπεια της ύπόρεσης υπερβολικής ποσότητας υερου στους ιστούς του σώματος. Μπορεί δε να καταπολε-μηθί, άν άποφεύγεται τό άλάτι και τό πολλά υγρά.

'Όταν τό πάχος είναι αποτέλεσμα της πολυφαγίας, υπορεί να κάνε-τε μιά δίαιτα, αλλά καθωρισμένη λεπτομερώς άπ' τό υιατρό σας, ώ-στε να μη κινδυνεύει ή υγεία σας. Συγχρόνως, θα παίρνετε βιταμίνες, για να τονώσετε τον οργανισμό σας. Οι βιταμίνες δεν παχαίνουν. 'Αντι-σταβίζουν μόνο την έλάττωσι των θρεπτικών ουσιών.

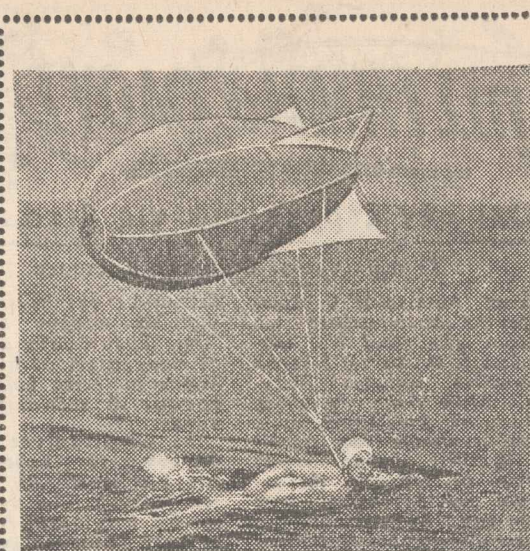
'Αποφεύγετε τα διάφορα φάρμα-κα πού διαφημίζονται, γι' αυτή την περίπτωση. Πολλά άπ' αυτά είναι έ-νώσεις φαινικού όξος και προκά-λούν καταστροφή στα ματιά. 'Αλ-λα πάλι είναι άπώες καθοστικά, μίν-ματα αλάτων και ουτικών ουσιών, πού κάνουν τις τροφές να περνούν άπ' τό πεπτικό σύστημα τόσο γρή-γορα, ώστε δεν υοορθάνουν ν' ά-πορροφηθούν. Προκειμένου όμως να μεταχειρισθήτε αυτό τό μέσον της άγορηστέυσε των τροφών δεν είναι εύκολώτερο, κι' άπλούστερο... να μίν τώτε καθόλου.

'Η γυμναστική δεν προσφέρει ση-μαντική βοήθεια στην καταπολέμηση του πάχους. Πρέπει να προπαήσετε πολλά, πάρα πολλά υιλόμετρα για να καταναλώσετε τις θερμίδες πού σας παρέχει ένα κομμάτι κρέας κι' ένα υήλο.

'Όσο για τό μασάζ, όφελει μό-νον... την τσέπη του υασέρ!

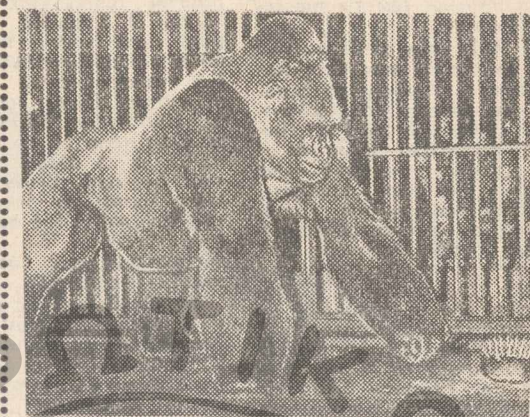
Συμπερασμα: Προκειμένου να κάνετε δίαιτα, για ν' αδυνατίσετε, θα ληψήτε λεπτομερείς οδηγίες άπ' τό υιατρό σας, ο όποιος θα πα-ρακολουθήσει κατόπιν τα αποτελέ-σματα της έφαρμογής τους, γιατί κάθε οργανισμός άντιδρά διαφορετι-κά σε μιά ώρισμένη δίαιτα.

Κ. ΦΡΕΝΤΕΡΙΚΣ

ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ!

Στην 'Αμερική έγιναν εσκάτως της μόδας τό υι-κρά αυτά αερόστατα, πού γεμίζουν με πεπιεσμέ-νο άέρα και επιτρέπουν στις κολυθτρίες να δια-λύουν πολλά υιλόμετρα ξεκούραστε! Τα αερό-στατα αυτά (της τσέπης) είχαν υρησιμοποιηθί σε μεγάλη κλίμακα, κατά τη διάρκεια του πολέ-μου, από τους αεροπόρους πού έπεφταν στη θά-λασσα.

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑ

'Ο Μπεύμαν, ο δημοφιλής γοριλλάς του Ζωολο-γικού Κήπου του Σικάγου, πού είναι ο υεγαλύτε-ρος του κόσμου, έφωσσε εδώς και λίγες ήμέρες την 19η επέτειο των γενεθλίων του. Οι υύλακες του Ζωολογικού Κήπου, με την εύκαιρία αυτή, του προσέφεραν μιά τούρτα από χόρτα πού αντί για κηρία, όπως είναι τό έθιμο, είχε 19 κομμάτια σέλινο!

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Στην 'Ιαπωνία, κατά την ήμέρα της 'Εορτής των παιδιών», επικρατεί ένα παράενο αλλά και πολύ γραφικό έθιμο. Μπροστά σε κάθε σπίτι οι γονείς κρεμούν τόσα πολύχρωμα φάρια από χαρτί, όσα παιδιά έχουν! Στην εικόνα μας βλέπετε τό σπίτι μιάς οικογένειας πού έχει έπτά παιδιά.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΟΛΟΓΟΣ

Ότι δεν ξέρετε για τις βιταμίνες

Τι συμβουλεύει ο δόκτωρ Κρέτμερ

Ένας Άμερικανός υπολόγισε ότι οι συμπατριώτες του ξεδεύουν κάθε χρόνο 250 εκατομμύρια δολάρια για διάφορα βιταμινώδη φάρμακα! Πράγματι, έχουν γίνει της μόδας οι βιταμίνες, στην εποχή μας... Ο πολυς κόσμος διαποδίδει ιδιότητες θαυματουργές: Πιστεύει ότι αυξάνουν την αντίσταση του οργανισμού στις αρρώστιες, ότι προλαμβάνουν το κρυολόγημα, ότι ξαναδίνουν στα άσπρα μαλλιά το φυσικό γούνα τους, ότι τονώνουν τα νεύρα και το σώμα, ότι δεν αφήνουν τα δόντια να γαλάσουν, κλπ.

Θέλοντας λοιπόν να διαλύσει όλες αυτές τις πλάνες, ο ειδικός δόκτωρ Χέρμαν Κρέτμερ δημοσίευσε σ' ένα επιστημονικό περιοδικό διάφορες σχετικές έρωταποκρίσεις, απ' τις οποίες θα πάρουμε εδώ τις πιο ενδιαφέρουσες:

1) **Αυξάνουν οι βιταμίνες την αντίστασή μας στις αρρώστιες;** Απεναντίας, υποφέρει να κάμουν τον οργανισμό επιδεικτικότερο σε μερικές αρρώστιες, ιδίως δε σ' όσες προκαλούνται από ιούς (παιδική παράλυση, παρωτίτιδα, ινφλουέντζα, ιλαρά, κλπ.). Ένιναν συγκριτικά πειράματα σε δυο ομάδες ποντικών στη μία απ' τις οποίες χορηγείτο μεγάλη δόση βιταμίνης Β. Μολύνθηκαν όλα αυτά τα ζώα με ίδιους παιδικές παραλύσεις και παρατηρήθηκε τότε ότι έπαθαν την αρρώστια τα 3/4 των ποντικών που έπαισαν βιταμίνες, ενώ απ' τους άλλους προσβεβλήθηκαν μόνον τα 13%. Φαίνεται λοιπόν ότι οι βιταμίνες προσφέρουν στους ιούς θεοπηκτικά συστατικά για την ανάπτυξή τους.

2) **Είστε τελείως άδολοχες οι συνθετικές βιταμίνες σε μεγάλες δόσεις;** Πιστεύεται συνήθως ότι η ποσότητα αυτή δεν βλάπτει, γιατί αποβάλλεται άμεσως απ' τον οργανισμό. Αυτό όμως δεν συμβαίνει πάντοτε. Πολλές φορές ισχυρές δόσεις βιταμίνης D που χορηγούνται κατά της οστεοπόρωσης και άλλων ασθενειών, προκαλούν φαινόμενα δηλητηρίασης ή και το θάνατο ακόμη. Φαίνεται λοιπόν ότι η βιταμίνη D είναι ισχυρό δηλητήριο όταν βρίσκεται σε μεγάλη ποσότητα.

3) **Όλες οι βιταμίνες που χρειάζονται στον οργανισμό, εισάγονται με την τροφή ή με τα φάρμακα;** Όχι. Πολλοί απ' αυτές προάγονται μέσα στα έντερα μας, υπό ώριμους συνθήκες κι' απορροφώνται κατόπιν απ' το αίμα. Έτσι εξηγείται πως σε ώριμα άτομα, αποβάλλονται απ' τον οργανισμό τους πέντε ή έξη φορές περισσότερες βιταμίνες Β απ' όσες πήσαν με την τροφή τους ή με τα φάρμακα.

4) **Πρέπει να παίρνουμε**

βιταμίνες επί πολύ καιρό, για να φέρουμε ωφέλεια; Όχι. Συμπύματα οφειλόμενα σε πραγματική άδυναμια, έλειψαν σε λίγες ημέρες, όταν άρχισαν να χορηγούνται βιταμίνες.

5) **Οι βιταμίνες προκαλούν το κρυολόγημα;** Δεν έχει αποδειχθεί ποτέ τέτοιο πράγμα. Είναι γνωστό μόνον ότι η βιταμίνη Α διατηρεί σε καλή κατάσταση τους βλεννογόνους των αναπνευστικών οργάνων.

6) **Οι βιταμίνες ξαναδίνουν στις άσπρες τρίχες το φυσικό χρώμα τους;** Ποτέ δεν παρατηρήθηκε ένα τέτοιο πράγμα.

7) **Καταπολεμούν την νευρική κατάσταση, την άπνιξη, την κατάπνιξη;** Εκείνοι που υποφέρουν απ' όλα αυτά, είναι συνήθως νευροπαθείς κι' ευπεπνέστοι τύποι. Τους ωφελούν λοιπόν οι βιταμίνες, μόνο και μόνο γιατί έχουν πεποίθησι σ' αυτές και αυθυποβάλλονται. Σ' ένα χαρακτηριστικό πείραμα, οι γιατροί έδιναν καθημερινώς σε 100 άτομα βιταμίνες, και σ' άλλα τόσα έδιναν χάπια από... απλό άλευρο, λέγοντάς τους ότι ήσαν βιταμίνες. Στο τέλος λοιπόν της δοκιμαστικής περιόδου, κι' οι δυο ομάδες παρουσίαζαν την ίδια βελτίωση της όρεξης, της γενικής υγείας, κλπ.

8) **Οι βιταμίνες μπορούν ν' αντικαταστήσουν τις άλλες θρεπτικές ουσίες;** Όχι. Ο οργανισμός νοιιάζεται απαραίτητως και λίπη, σάκχαλα και λευκώματα.

9) **Προλαμβάνουν οι βιταμίνες το γάλασμα των δοντιών;** Υπάρχουν βέβαια μέσα στα δόντια ποσότητες από βιταμίνες Α και D. Δεν φαίνεται όμως πιθανόν να οφείλεται το γάλασμα των δοντιών στην έλλειψη αυτών των βιταμινών. Πιθανότερο είναι ότι το προκαλεί η έλλειψη φωσφορικού ασβεστίου και φωσφορικού.

Η ταχύτης του ήχου

Όλοι γνωρίζουμε από τη φυσική ότι ο ήχος διατρέχει σ' ευθεία γραμμή 340 μέτρα κατά δευτερόλεπτον, δηλαδή 1224 χιλιόμετρα την ώρα.

Αλλά τα νεώτερα πειράματα απέδειξαν ότι οι άνθρωποι αυτοί έχουν σχετική αξία.

Η ταχύτης του ήχου εξαρτάται π. χ. από την πυκνότητα του αερίου που διασπείρει. Έτσι, προκειμένου για το ήλιο που είναι το ελαφρότερο από τα γνωστά αέρια, η ταχύτης του φτάνει τα 3090 μέτρα κατά 1'. Αντίθετα, η ταχύτης του γίνεται μικρότερη όταν διασπείρει αέρια που είναι βαρύτερα από τον συνήθη ατμοσφαιρικό αέρα. Έτσι, κατέγραψαν στα 980 μέτρα για το ανθρώπινο όξύ στα 677 για το «κρυπτόν» και στα 642 για το «ξέον».

Η ταχύτης του ήχου εξαρτάται επίσης από τη θερμοκρασία του αερίου που διασπείρει. Έτσι, στη θερμοκρασία του μηδενός κατέγραψαν στα 2935 μέτρα για το ήλιο, στα 1190 μέτρα για τον ατμοσφαιρικό αέρα στα 930 μέτρα για το ανθρώπινο όξύ, στα 677 μέτρα για το «κρυπτόν» και στα 542 μέτρα για το «ξέον».

Όταν τέλος φτάσαμε στο απόλυτο μηδέν, δηλαδή σε 273 βαθμούς κάτω του μηδενός, η ταχύτης του ήχου εκμηδενίζεται και αυτή.

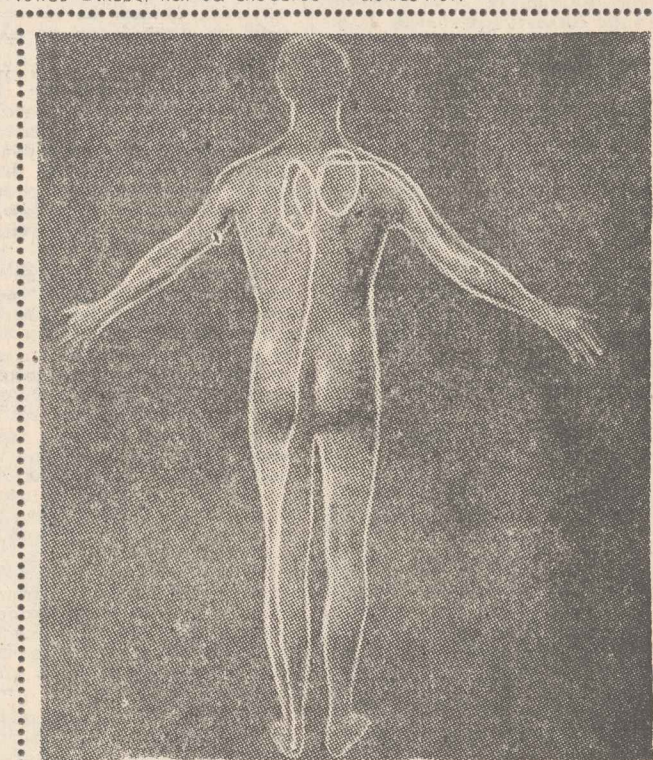
Ο καλύτερος ύπνος

Το ένα τρίτο περίπου της ζωής μας το αφιερώνουμε στον ύπνο. Αλλά, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των επιστημόνων, τα ευεργετικά αποτελέσματα του ύπνου δεν εξαστώνται από τη διάρκεια του, αλλά από την βαθύτητά του. Από δύο ανθρώπους που ο ένας κοιμάται βαθιά και λίγο και ο άλλος ελαφρά και πολύ, ο πρώτος είναι υγιέστερος και νοιώθει πιο άκριας τις δυνάμεις του. Σύμφωνα με την άποψη του καθηγητού Θεόδωρου Στόκμαν, ένας βαθύς ύπνος τεσσάρων μόνον ωρών είναι υπερασπόμενος για έναν άνθρωπο μέσης ηλικίας. Οι καλύτερες ώρες γι' αυτόν τον ύπνο είναι από τις 7 έως τις 11 το βράδυ.

Νέα αεροπλάνα - ρεμπότ

Στην Αγγλία ποδοκίται να γίνουν τον προσεχή μήνα πειράματα πτήσεως «ένων» αεροπλάνων, που η ταχύτης τους θα είναι μεγαλύτερη από την ταχύτητα του ήχου.

Τα αεροπλάνα αυτά θα είναι μεγάλοι πτερωτοί πυραύλοι, τύπου Βίκερς, και θα εκσφενδονίζονται από τα αεροπλάνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΛΕΥΧΑΙΜΙΑΣ

Στην Εθνική Ακαδημία των Επιστημών της Ουάσιγκτων έγιναν εσχάτως ενδιαφέρουσες ανακαλύψεις για διάφορα πειράματα με ραδιενεργόν φωσφόρον που εισάγεται στο αίμα και επιτρέπει τη διάγνωση και τη θεραπεία διαφόρων ασθενειών των αιμοσφαιρίων και ιδιαίτερα της λευχαιμίας. Στην εικόνα μας βλέπετε το ραδιενεργό φωσφόρο στο αίμα ενός ασθενούς όπως φαίνεται στη φωτογραφική πλάκα.

νισθούν από αεροπλάνα «Μοσκότο». Πρόκειται για αεροπλάνα - ρεμπότ, ποδοκίται να παρύν, δεν αντιμετωπίζεται η περίπτωσης παρουσίας πιλότων σ' αυτά.

Ειδικά μηχανήματα θα επιτρέπουν στα αεροπλάνα αυτά να μεταδίδουν σε διάφορους σταθμούς κάθε πληροφορία σχετικά με την πτήση, την ταχύτητά των, την αντίστασι των στωμάτων του αέρος, κλπ.

Παρόμοια πειράματα έγιναν επίσης στην Αμερική με πτηνικές συσκευές του γεωμετρικού τύπου της Ιπταμένης Βούδας V2, που είχαν μήκος 14 μέτρων. Η ωριαία ταχύτης των, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έδωσαν από το αμερικανικό υπουργείο της Αεροπορίας, ξεπεράσε τα 5.500 χιλιόμετρα. Ήταν δηλαδή πενταπλάσια περίπου από την ταχύτητα του ήχου.

Χημικές τροφές

Ο καθηγητής Σέρμαν υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος θα κατορθώσει να κατακτήσει πραγματικά το γήρας και να παρατείνει τη ζωή του κατά 50 τουλάχιστον χρόνια, όταν η επιστήμη θα είναι σε θέση να του προσφέρει χημικές τροφές εις αντικατάστασιν των φυσικών.

Την ύπεροχη των χημικών τροφών ο καθηγητής Σέρμαν την αποδίδει στο ότι θα είναι απόλυτα άγνεις και απαλλαγμένες από μικρόβια και βλαβερές ουσίες και στο ότι η θρεπτική αξία της κάθε μιάς απ' αυτές θα είναι υπολογισμένη με μεγάλη ακρίβεια. Κατά την γνώμη του, οι τροφές αυτές πρέπει να περιέχουν κυρίως βιταμίνες, πρωτεΐνες και ασβεστόν.

ΔΥΟ ΝΕΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΑΝΩΤΕΡΗΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

Η τοματίνη και η βακίτρασίνη

Η σύγχρονη θεραπευτική διέρχεται μιαν αληθινή περίοδο επαναστάσεως. Έπειτα από την πενικιλίνη και τη στρεπτομυκίνη, δυο νέα θαυματουργά φάρμακα έκομαν την εμφάνισή τους κατά τους πρώτους μήνες του 1947, η τοματίνη και η βακίτρασίνη.

Η πρώτη απ' αυτές τις ουσίες, η τοματίνη, βρίσκεται κυρίως στα φύλλα της κοινής τομάτας. Ο σόλος της είναι να εμποδίζει το «μυχλιασμά» του εδάφους γύρω από το φυτό και να το προστατεύει από διάφορες νοσηρές επιδρομές.

Οι επιστήμονες χαρακτηρισίζουν σήμερα σαν ένα είδος «μυχλιασμάτος» διάφορες δερματικές παθήσεις που εμφανίζονται και στους ανθρώπους. Τα μέσα που διαθέτε ως σήμερα η επιστήμη εναντίον αυτών των παθήσεων ήταν ελάχιστα αποτελεσματικά. Και η αθώοτερη ανάμεσα σ' αυτές, ο κοινός έρωτης, πολύ δύσκολα υποχωρούσε και μπορεί μάλιστα να ειπωθεί ότι εξαφανιζόταν μόνον αφού διέγραφε ολόκληρο τον κύκλο του, χωρίς να επηρεάζεται καθόλου σχεδόν από τα θεραπευτικά μέσα που χρησιμοποιούντο για την καταπολέμησή του. Το ίδιο συνέβαινε με την ακμή του προσώπου, το έκζεμα κτλ.

Τα νεώτερα φάρμακα, οι σουλφαμίδες, ή πενικιλίνη, ή στρεπτομυκίνη κτλ, είχαν αποδειχθεί επίσης ανίσχυρα εναντίον των δερματικών παθήσεων.

Τούναντιον η τοματίνη απέδωκε άριστα και άμεσα αποτελέσματα εναντίον όλων αυτών των παθήσεων και πολλών άλλων μολύνσεων του οργανισμού που το παθογονικό τους αίτιο δεν έχει καθορισθεί ακόμη με ακρίβεια.

Ένα άλλο πλεονέκτημα της τοματίνης είναι ότι δεν έχει καμιά σχεδόν τοξικότητα και γι' αυτό η χρήση της δεν προκαλεί καμιά αντίδραση εκ μέρους του οργανισμού.

Η τοματίνη, εκτός από τα φύλλα της τομάτας, βρίσκεται επίσης μέσα στο χυμό της πατάτας, της πιπεριάς και του κορυμβόλαχνου.

Φαίνεται ότι πρόκειται για μιαν πολύτιμη ουσία, που χρησιμοποιεί η φύσις για να προστατεύσει τα φυτά από διάφορες νοσηρές επιδρομές του εδάφους.

Η παρασκευή της τοματίνης είναι εύκολη. Στις Ηνωμένες Πολιτείες συλλέγονται ακόμη και πειράματα, για να εξακριβωθεί ποιά είναι η έκταση των θεραπευτικών ιδιοτήτων της και ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος της χρησιμοποίησής της. Προκειμένου, όμως, να τις δερματικές παθήσεις, ή νέα αυτή ουσία θεωρείται πολύ ανώτερη και από την πενικιλίνη.

Όχι λιγώτερο σημαντικό φαίνεται ότι είναι η βακίτρασίνη.

Κατά το 1943, ο Αμερικανός γιατρός Μελιού, έβεταζοντας ένα μικρό κομμάτι Ιστού, που προήρχετο από ένα άνοι-

γχο κατάγμα, είχαν ανακαλύψει σ' αυτό την παρουσία ενός βακτηριδίου, που παρήγαγε μιαν εξαιρετικά δραστήρια αντιβακτηριόγνο ουσία. Στην ουσία αυτή δόθηκε το όνομα της βακίτρασίνης.

Η τοξικότης της, όπως και της τοματίνης, είναι ελάχιστη.

Τα πειράματα που έγιναν ως σήμερα απέδειξαν ότι έχει άριστα και μάλιστα κατασταλτικά αποτελέσματα στη θεραπεία του άνθρακος και της βαρυτέρως ακόμη μορφής, της γαγγραινής, ώρισμένων μορφών περιτονίτιδας και διαφόρων έντερικών παθήσεων. Η ένεργεία της είναι επίσης εξαιρετικά δραστήρια στην επώλωση των τραυμάτων είτε προέρχονται από χειρουργική επέμβαση, είτε από άλλη αιτία.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, βαθύτατα και μεγάλης έκτασεως τραύματα επουλώθηκαν τελείως μέσα σε τρεις ημέρες με τη χρήση της βακίτρασίνης. Σε μιαν περίπτωση επρόκειτο για μιαν σοβαροτάτη μόλυνση του βλεφάρου, που απειλούσε να μετασβή στον εγκέφαλο. Η θεραπεία της επήλθε μέσα σε 24 μόνον ώρες με την βακίτρασίνη. Σε μιαν άλλη περίπτωση, επρόκειτο για έναν όγκο του προσώπου, διαμέτρου τεσσάρων εκατοστών του μέτρου. Η χρήση βακίτρασίνης τον εξαφάνισε μέσα σε 48 ώρες.

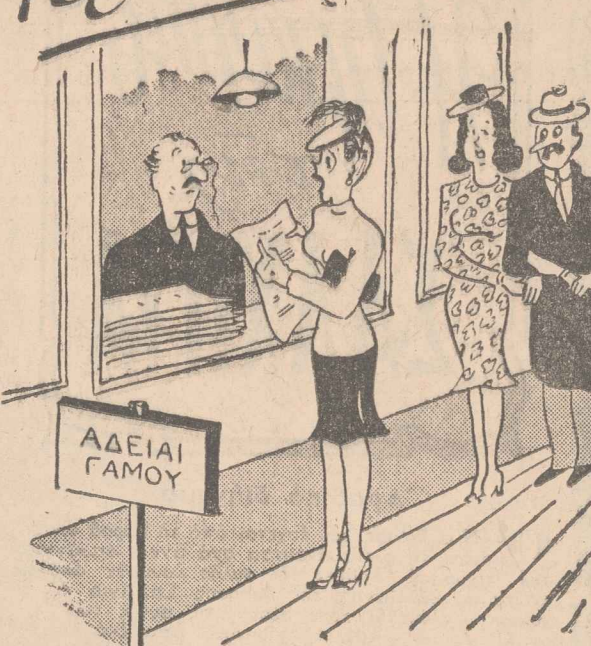
Γενικά, η βακίτρασίνη αποδεικνύεται εξαιρετικά αποτελεσματική σε περιπτώσεις που η πενικιλίνη ή οι σουλφαμίδες δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα.

Η παρασκευή της, όμως, αντίθετα με την τοματίνη, είναι εξαιρετικά δύσκολη και πολύπλοκη. Ως σήμερα χρησιμοποιήθηκαν μόνον άριστοι διαλύσεις. Γι' αυτό, η προσοχή των ερευνητών έχει στραφεί αποκλειστικά σχεδόν στο ζήτημα της εξασφάλισης μιας διαλύσεως εξαιρετικά πυκνής και απηλαγμένης από άλλες ουσίες. Όταν αυτό κατορθωθεί, πιστεύεται ότι τα αποτελέσματα της βακίτρασίνης θα είναι αληθινά καταπληκτικά και ότι θα μεταβάλουν τη θεραπεία των τραυματικών παθήσεων, των μολύνσεων διαφόρων οργάνων κτλ, σε μιαν απλή χειρουργική, περιορίζοντας έτσι στο ελάχιστο τις χειρουργικές επεμβάσεις.

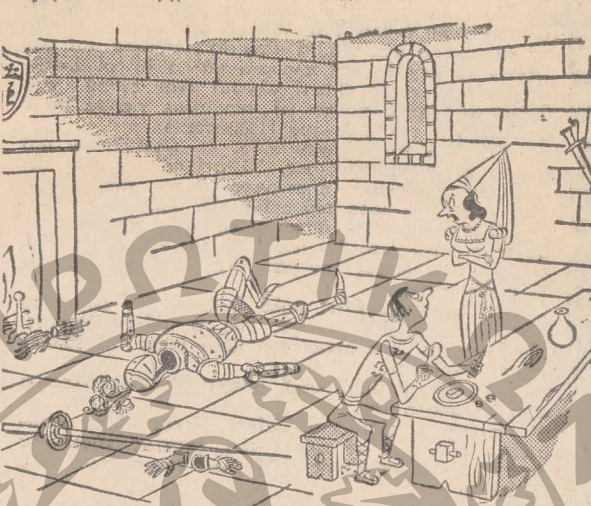
Τα πρωτόζωα έχουν μυαλά

Ο καθηγητής Άλβανος, διευθυντής του ζωολογικού ντιστιτούτου του Μάρμπουργκ, απέδειξε με μιαν σειρά πειραμάτων ότι τα πρωτόζωα έχουν ένα είδος νοημοσύνης, και ότι δεν εγκαταλείπονται τυφλά στην τύχη, όπως έπαισνετο ως σήμερα. Σ' ένα απ' αυτά τα πειράματα συγκεντρώσε μερικά πρωτόζωα μέσα σε μιαν σταγόνα νερού. Ένα μέρος αυτής της σταγόνας φωτίσταν από μιαν δέσμη ακτίνων και το υπόλοιπο ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι. Τα πρωτόζωα άρχισαν τότε να μετακινούνται προς το μέρος της σταγόνας που ήταν φωτισμένο. Ο καθηγητής Άλβανος μετακινούσε συνεχώς τη δέσμη των ακτίνων πάνω στη σταγόνα του νερού και κάθε φορά τα πρωτόζωα συγκεντρώνονταν στο μέρος που έπεφτε το φως.

Τελωτοθεραπεία

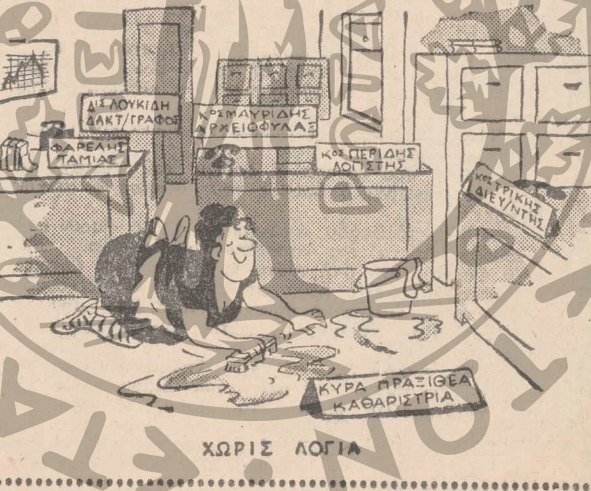

Μπορώ ν' αφήσω ασυμπληρωτό το όνομα του σπύ, ζύγου; Υπάρχουν πέντε υποψήφιοι...

ΟΙ ΔΙΩΝΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥΝ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Η σφύρα: Χίλιες φορές σου είπα να μην πετάς τα ρούχα σου εδώ κι' εκεί όταν κυρίζεις στο σπίτι!

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Η Τιμωρία της ΣΑΛΧΙΓΙΑ

Αραβικό διήγημα

ΟΤΑΝ ο άνεμος που έρχεται από το βορρά φυσομανάει τη νύχτα ανάμεσα στα άγρια φαράγγια του Ταχόρ οι Άραβες της φυλής Ζουμπέχ ακούει πάντα το ουλούγιαμα της δυσωφης Σαλχίγια κι' ο τούμος απλώνεται τότε μέσα στις ψυχές τους...

Οί Ζουμπέχ και οί Σκιουκούρ ήταν δυο φυλές, που ζούσαν ή μιά κοντά στην άλλη στους πρόποδες του όρους Μπασιάν. Μιά θανάσιμη έχθρα τους χώριζε κι' ο πόλεμος δεν τελείωνε ποτέ μεταξύ τους. Μά, μιά μέρα, οί Ζουμπέχ σκέφθηκαν: «Γιατί νάνουμε έναν έχθρο στο δρόμο από όπου περνούν τα καραβάνια μας για να πάνε τα προϊόντα μας στο Άκκο, τη μεγάλη και πλούσια πόλη;» Κι' οί Σκιουκούρ είπαν πάλι: «Γιατί νάνουμε έναν έχθρο στο δρόμο από όπου πρέπει να περάσουμε για να πάμε στη Μέκκα, την πόλη του Προφήτου;»

Κι' από τότε έγιναν φίλοι κι' ωρίστηκαν μιά αιδώσια φιλία μεταξύ τους. Ο σείνης μάλιστα των Ζουμπέχ, ο Μεχμέτ πήρε γυναίκα του την ώραία Σαλχίγια την κόρη του σείνη των Σκιουκούρ.

Ο πατέρας της κόρης, ο Ίνδραμ την αγαπούσε τόσο πολύ που δεν ήθελε να την χωρίσει. Πήρε, λοιπόν, τους δικούς του και πήγε να ζήσει μαζί με τους Ζουμπέχ.

Η Σαλχίγια ήταν πολύ όμορφη σαν ούρι του πασάδισου. Κι' ο άντρας της, ο σείνης Μεχμέτ, την ελάτρευε στενοχωριόταν μόνο γιατί την έδλεπε πάντα περιλυπη.

Ωστόσο, καμιά κακή σκέψις δεν είχε περάσει από το μυαλό του.

Εκείνο το βράδυ, ο σείνης Μεχμέτ ήταν καθισμένος έξω από τη σκηνή του, έχοντας γύρω του τους νεονότερους της φυλής και τον πεθερό του Ίνδραμ.

Ξαφνικά, άκουσαν ένα ποδοβολητό αλόγου κι' άναμεσο στις σκιές της νύχτας διέκριναν έναν ιππέα να πλησιάζει.

Ο άνθρωπος αυτός σταμάτησε το αλόγο του μερικά βήματα πιο πέρα, πήδησε άμέσως κάτω και προκύνησε προς το μέρος του σείνη.

Είσηνε κι' εύτυχια σε σένα και σ' όλους τους δικούς σου, σείνη των Ζουμπέχ, είπε πεζεύοντας.

Είσηνε κι' εύτυχια σε σένα, ξένη, απάντησε ο Μεχμέτ και τον προσκάλεσε να καθήσει κοντά του.

Ήταν ένας νέος με ψηλόλιγνο σώμα και ζωηρά χαρακτηριστικά.

Από πού έρχεται ο δούλος του; Άλλω και πού τον πηγαίνει ο δρόμος του; ρώτησε ο σείνης Μεχμέτ.

Χθές το βράδυ, απάντησε ο ξένος, ήμουν στο Στουράν μαζί με ένα καραβάνι καυλιέρηδων. Μά τους έβασα μέσα στη νύχτα κι' άδικα τους ζήτησα ως τώρα. Γι' αυτό ήρθα σε σένα... Θα ξεκουρασθώ λίγο κι' έπειτα θα συνεχίσω το δρόμο μου...

Εκείνη τη στιγμή, τα μάτια του έπεσαν στο Ίνδραμ.

Ο Άλλω άς σε έχη κάτω από τη σκέπη του, έδωσε άδελφές του σείνη των Σκιουκούρ είπε. Δεν άναγνωρίζεις, λοιπόν, τον Ναζίζ, το γιοιό του παλπού φίλου σου Μανσούρ;

Ο Άλλω άς σε έχη κάτω από τη σκέπη του, Ναζίζ, γιοιό του παλπού μου φίλου Μανσούρ απάντησε ο γέρος.

Το πρόσωπο του Ίνδραμ είχε σκυθρωπάσει

ξαφνικά. Γιατί είχαν άναγνωρίσει τον Ναζίζ και ζητούσε να βοηθήσει στην επίσκεψή του.

Ο Ναζίζ του είχε ζητήσει άλλοτε τη Σαλχίγια για σύζυγο. Κι' ο Ίνδραμ του είχαν απαντήσει πως έπρεπε να περιμένη γιατί ήταν πολύ νέος και οί δύο. Ο γιοιός του Μανσούρ είχε φύγει τότε για ένα μακρινό ταξίδι και λίγο καιρό άγονότερα ο σείνης Μεχμέτ είχε παντρευτεί την κόρη του.

Τί έσημαινε τώρα η ξαφνική εμφάνισις του Ναζίζ και ποιοί ήταν οί σκοποί του;

Ο Άλλω άς σε προστατεύει από τους πειρασμούς της νύχτας, είπε ο Ίνδραμ, όταν, λίγη ώρα άγονότερα, σηκώθηκε για να πάει στη σκηνή του.

Ο Άλλω άς σου δώσει έναν ήρεμο κι' εύτυχισμένο ύπνο απάντησε ο γιοιός του Μανσούρ.

Μά, κείνη τη νύχτα, ο γέρος Ίνδραμ δεν πήγε στη σκηνή του. Ένα κακό προαίσθημα βασάνιζε την ψυχή του. Κι' οί φόβοι του άποδείχθηκαν άληθινοί.

Λίγη ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, είδε δυο σκιές να γλιστρούν ανάμεσα στις σκηνές και να προχωρούν κάτω από τα πυκνά δέντρα της κοιλάδας του Νιζερέντ. Ήσαν ο Ναζίζ και η Σαλχίγια. Είχαν σταματήσει τώρα κάτω από μιά συκομοριά κι' ο Ίνδραμ κρυμμένος εκεί κοντά, άκουσε όλη τη συνομιλία τους.

Τί ήθελες να κάμης; ρώτησε η νεαρή γυναίκα.

Με ρωτάς τί ήθα να κάμω; απάντησε ο Ναζίζ. Ήθα να σε πάρω για να φύγωμα μαζί.

Και γιατί δεν ήθελες όταν σε κάλεσα, Ναζίζ;

Ήμουν πολύ μακρούς, Σαλχίγια. Από τότε που έλαβα το μήνυμά σου, τρέχω μέρα και νύχτα, άναπημένω μου. Τώρα ήθα και δεν πρόκειται να ξαναφύγω μόνος μου.

Έχνας ότι μπήκα κάτω από τη σκιά της σκηνής ενός άλλου ανθρώπου;

Έχνας ότι σ' αγαπώ κι' ότι δεν μπορείς ν' άνήκης σε κανένα άλλον, Σαλχίγια;

Αγαπημένε μου...

Ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και κύλησαν στο μαλακό γάμα...

Μιά σκιά προνωρούσε τώρα άθόρυβα προς το μέρος τους και πλησίαζε όλοένα. Ο Ναζίζ και η Σαλχίγια, δοσμένοι στην άγάπη τους, δεν κατάλαβαν τη προσέγγισή της.

Άς είσαστε καταραμένοι και οί δύο! βρυχήθηκε μιά φωνή πάνω από τα κεφάλια τους.

Ο Ναζίζ έκαμε ν' άνασηκωθεί. Άλλά δεν πρόφθασε. Το βαρύ γιαταγάνι του Ίνδραμ έπεσε ξαφνικά πάνω στο λαιμό του. Το κεφάλι του νέου άποχωρίστηκε από το σώμα του και τινάχθηκε μερικά μέτρα πιο πέρα.

Το άλλο ποιά, όλοι οί άνδρες της φυλής των Ζουμπέχ είχαν συγκεντρωθεί έξω από τη σκηνή του Μεχμέτ για την καθιερωμένη προσευχή.

Ο γέρος Ίνδραμ ήταν λυγισμένος στα δύο, σαν ένα πελώριο βάρος να πίεζε τους ώμους του.

Ξαφνικά, ύψωσε το κορμί του κι' άνασήκωσε το κεφάλι του.

Γιοιέ μου, είπε στο σείνη, την περασμένη νύχτα ένας κακός άνεμος μπήκε κάτω από τη σκηνή σου...

Μίλησε άγαπημένε και σεβαστέ πατέρα της γυναίκας μου, απάντησε ο σείνης, κάνοντας ένα νεύμα σ' όλους γύρω να προσέξουν.

Ο γέρος Ίνδραμ συνέχισε:

Γιοιέ μου και ένδοξε σείνη μου, στην κοιλάδα του Νιζερέντ, κάτω από τη μεγάλη συκομοριά, βρίσκεται ένας άνθρωπος με κοιμένο το κεφάλι. Είναι ο ένας από τους δυο ένόχους της μεγάλης προσβολής που έγινε στη σκηνή σου, στη φυλή των Ζουμπέχ και στα νηρατιά μου... Θα σκότωνα και τον άλλον... Μά σύ μόνον έχεις δικαίωμα να το κάμης...

Και ποιος είναι ο άλλος; ρώτησε ο σείνης.

Η γυναίκα σου Σαλχίγια!

Το βλέμμα του Μεχμέτ άστράψε.

Πατέρα, αγαπώ τη Σαλχίγια είπε. Γιατί συκοφαντείς την κόρη σου;

Δεν συκοφαντώ την κόρη μου, παιδί μου. Τα μάτια του Ίνδραμ συνήθισαν να βλέπουν μέσα στο σκοτάδι. Και κείνο που είδα μ' έκανε να καταρασθώ την ήμερα που έφερα τη Σαλχίγια στον κόσμο!

Δεν σε πιστεύω, πατέρα! φώναξε ο Μεχμέτ.

Τότε κράτησε την άτιμία για λογαριασμό μου! απάντησε ο Ίνδραμ. Οί Ζουμπέχ είναι δίωκοι πιο περήφανοι από σένα και δεν θ' άνεχθούν την προσβολή που έγινε στη φυλή τους.

Και ποιος λοιπόν, θα θελήσει ν' άντιταχθεί στη θέλησή μου; ρώτησε ο Μεχμέτ.

Εγώ πρώτος αν δεν είσαι άξιος να ύπερομισθής την τιμή σου απάντησε ο Ίνδραμ.

Κατάπτε τη γλώσσα σου, πατέρα.

Ανάξιε γιοιέ, το φτύσιμό μου κυλάει πάνω στο πρόσωπό σου.

Γέροντα Ίνδραμ, το σανδάλι μου βρίσκεται πάνω στα μάτια σου και το αίμα σου θα τρέξει πάνω στο πρόσωπό σου.

Το άδωξαν άμέσως και οί δύο τα γιαταγάνια τους. Κανείς δεν τόλμησε να τους χωρίσει.

Έπειτα από λίγη ώρα, δυο άψυχα πτώματα ήσαν ξαπλωμένα έξω από τη σκηνή του σείνη Μεχμέτ.

Οί γεροντότεροι της φυλής των Ζουμπέχ άρχισαν τότε να σέρνουν βαρεία τα βήματά τους προς την κοιλάδα του Νιζερέντ. Κάτω από τη μεγάλη συκομοριά, η Σαλχίγια έκλαιγε άπαρηγόρητη πλάϊ στο άποκεφαλισμένο πτώμα του άγαπημένου της.

Ο γέρος Άμπτουλλάχ άπλωσε τότε τα χέρια προς το μέρος της και είπε:

—Ήταν καταραμένη η μέρα που ο μεγάλος Άλλω σ' έφερε στον κόσμο. Ή κατάρσα βρισκόταν μέσα σου και την έφερε και στους ανθρώπους. Καταραμένη έξήντα φορές άς είναι η ήμερα που πάτησες το πόδι σου άνάμεσα στις σκηνές μας. Ο θάνατος τώρα σε περιμένει! Και το τέλος σου θα είναι τόσο φοικτό, που οί άνθρωποι θα το θυμούνται για πολλές γενεές!

Έδεσαν τότε τη Σαλχίγια στον κορμό της συκομοριάς και την άφησαν εκεί. Μπροστά στα πόδια της βρισκόταν το πτώμα του Ναζίζ...

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες άκούγονταν οί φωνές και τα ούρλιασματα της Σαλχίγια. Μά έπειτα έσβυσαν ξαφνικά. Κι' όλοι κατάλαβαν πως είχε πεθάνει...

Μερικοί τσουπάνηδες που πέσαν από την κοιλάδα του Νιζερέντ είδαν ένα σωρό κορράκια να έσυχίζουν τα πτώματα των δυο άγαπημένων.

Ο Άλλω είναι ο μόνος Θεός και προσήτης του είναι ο Μωάμεθ!

Έδώ τελειώνει η ιστορία του Ναζίζ και της Σαλχίγια. Μά οί Άραβες της φυλής Ζουμπέχ άκούει πάντα τα ούρλιασματα της άτυχης νεας, όταν ο άνεμος φυσομανάει άνάμεσα στα άγρια φαράγγια του Ταχόρ...

ΜΠΕΝ ΤΟΓΚΑ-Ι

«Ετσι λοιπόν η Ξανθή έφτασε στο Σε-
λενακ, μερικά μερες πριν δοχίον η δική.
Ήπιασε στο σπίτι των Μπερτελάν αν καλή
μενεία. Πρόσφερε τις περιποιήσεις της
στη δύστυχη Λουκία τη υπαρκτή παρα-
σία της στη Σουλδά. ενώ στο Ροζέ έδει-
χνε μόνο μια διακριτική συμπάθεια. Ως
τοσο, όταν περνούσε κοντά της εκείνος,
σιωπηλά, απομονωμένος περφόνα στον
όμο του, κούβοντας το ακρωτηριασμένο
χειρί του η ανέρωχη αυτή βασίλισσα έ-
κνιωσε την επιθυμία να ταπεινωθεί, να νο-

.....

— Εν τούτοις διευτιλῶσατε μὴ προσωπι.

Στα πρώτα καθίσματα έχασε η ωρ
φιά της Ζανίν. Τα μάτια της ήσαν θο
δακρυσιμένα. Ήταν η πρώτη φορά π
της άπναινε την καρδιά για τέτοια συν

• ξαιρετικά φιλόρεσκη γυναίκα που
• να δέ τέτοιο ρόλο υποδύεται ή γ
• Τò φόρεμά της είχε ένα άπογευμα

υνεται με μεγάλη έκκεντρικότητα. Ε-
τευτική στορ στο τελευταίο της φίλμ.
ο μοντέλο με πολυτελή κεντήματα.

Η διάσημος «βεντέττα» της αθήνας Παλέρ Γκοντάρ, που βρίσκεται αυτές τις ημέρες στο Λονδίνο παίρνει τόσες μέρες της ιδιαίτερης κομωτιάς της την περιφημή Χέντινγκ Μιλόντνα. Το χτένισμα της Παλέρ Γκοντάρ, που βλέπετε στη φωτογραφία, μελετήθηκε με προσοχή και ταιριάζει σε μια ε-ξαιρετικά φιλόδοξη γυναίκα που ντυνεται με μεγάλη εκκεντρικότητα. Έ-να δε τέτοιο ρόλο υποδύεται η νουπεστή σταρ στο τελευταίο της φίλμ. Το φερέα της είναι ένα απογειωμένο μοντέλο με πολυτελή κεντημένα.

λικία της τη θέσι της στο σπίτι των Μπερ-
τελέν.

— Γνωρίζετε τον καθηγουμένο; τη
ρώτησε ο πρόεδρος. Έχετε καμιά συν-
γένεια ή άλλο δεσμό μαζί του;

— Είμαι αρραβωνιαστική του.
Οι τρεις αυτές λέξεις, που πρόφερε η
Συλβαίν με καθαρή και σταθερή φωνή,
προκάλεσαν τη γενική έκπληξη και το έν-
διαφέρον. Τώρα προσετίθετο κι' ένα ελ-
δύλλιο στο δράμα...

Ο Μαρσιέν είχε φέρει αθέλητα το χέρι
στην καρδιά του. Τα μάτια του υγράνθη-
καν. Χαμόγελοσε μ' ευδαιμονία.

— Μά δεσποινίς, πώς δεν αποκαλύφθη-
κε αυτό το γεγονός στην ανάκριση; πα-
ρετήρησε ο πρόεδρος.

— Γιατί δεν το ήξερε κανείς, εκτός απ'
το Μαρσιέν κι' εμένα. Είχαμε τους λόγους
μας να το κρατήσουμε άκρυπο μυστικό επί
μερικές ημέρες.

— Δεν υπάρχουν πιά αυτοί οι λόγοι;
— Όχι, κύριε! Τίποτε στον κόσμο δεν
μπορεί πια να μ' εμποδίσει να διακηρύξω
ότι αρραβωνιάστηκα με τον Μαρσιέν. Ή-
ρθε κι' εγώ να περπατήσω γι' αυτό, γιατί
ξέρω πως είναι άδικο!

Η φωνή της Συλβαίν έτρεψε έλαφρά
απ' τη συνήθεια. Ο Μαρσιέν δεν υπο-
νούσε πια να κρατηθεί... 'Επί τέλους ζυ-
γνύσεται το φρικτό έφιάλη!... Θα μι-
λούσε η αγαπημένη του Συλβαίν!... Πώς
είχε υποφέρει ν' αμφιβάλλει γι' αυτήν!...

— Έκλαιγε πνιγμένος από χαρά κι' ευ-
γνωσμένη.

— Πώς είπατε, δεσποινίς, τόσο θεαία για
την άθωπία του καθηγουμένου; ρώ-
τησε ο πρόεδρος μ' ένα χαμόγελο δυσπι-
στίας.

— Όλοι περιμεναν ν' ακούσουν την α-
πάντη... 'Αλλά η Συλβαίν έμεινε σιω-
πηλή.

— Μίλησε, δεσποινίς. Το δικαστήριο πε-
ριμένει! πρόθεσε ο πρόεδρος με κάποια
αυστηρότητα.

— Δεν μπορώ να σας πω τίποτε. Ένα
ίερο καθήκον με αναγκάζει να σιωπώ.
'Ορκίζομαι όμως ότι ο Μαρσιέν όρελό δεν
έκαμε το έγκλημα που του αποδίδουν!...

Τώρα ο τόνος της Συλβαίν δεν ήταν
πια το ίδιο πεστικός. Γιατί καταλάβαινε
η δυστυχισμένη πόσο άβυσσος θα φανόταν
τουςαν τ' αότις της... Είχε βασισθεί σ'
αυτή την κραυγή που ο' ανέβαινε απ' τα
βάθη της ψυχής της, για να πειρή τους
δικαστές, ή τουλάχιστον να τους κλονί-
σει. Τώρα όμως συναισθανόταν ότι δεν ά-
ζιζε τίποτε έω' όσον μιά άνωτερη υπο-
χρέωση δεν την άφινε να την έξηγήσει...

Το καταλάβαινε απ' την έκφραση των δι-
καστών, απ' τα ειρωνικά μουρμουρητά του
πλήθους.

— Έκείνο όμως που την τάρασε πιο πολύ
απ' όλα ήταν μιά φωνή πνευμένη, που
ακούσθηκε απ' το μέρος όπου ήξερε πως
καθόταν ο Μαρσιέν. Δεν μπόρεσε πια να
κρατηθεί γύρισε και τον κύτταξε παρ' ό-
λο τον κίνδυνο να κλονισθεί ή άπόφασι-
ς της και ν' άφισσε να της έξωφυν το τρούε-
ο μυστικό της!...

— Ό, τι έκφορασι είχε το πρόσωπό του!...
'Υπήρχαν ακόμη στα μάτια του τα δάκρυα
της χαράς, τα στέγνωσε όμως τώρα μιά
αόλωνα άναγκαστική...

— Η Συλβαίν είδε
να τρέμουν τα χείλη του. Της φάνηκε πως
τόν άκουσε να προσφέρει τη λέξη: "Αναν-
δρον!..." Γιατί δεν ήταν δυνατόν βέβαια
να πιστέψει τίποτε άλλο, παρ' ό τι ή μνη-
στή του από δειλία κι' άδυναμία τον θυ-
σίαζε για να σώσει την υπόληψή της, τόν
έστελνε στα κάτεργα για ν' άποφύνη τις
κακολογίες!...

Του όπλωσε τα χέρια της με άπελπισία
και τσαύλισε πνιγμένη από λυμνούς:

— Μαρσιέν!... Μαρσιέν!...

Η φωνή του προέδρου την ξανάφερε
στην πραγματικότητα:

— Βρίσκεσθε στο δικαστήριο δεσποινίς.
Συγκρατήστε ή συνήθειά σας... 'Αφού
δεν μπορείτε ν' άποδείξετε τον ίσχυρισμό
σας, δεν έπρεπε να τόν έπιβεβαιώσετε έ-
νόρκως. Αυτό είναι αντίθετο προς το σε-
βασμό που όφείλετε στη δικαιοσύνη.

— Ο πρόεδρος γύρισε κατόπιν στο Μα-
ριέν και τόν ρώτησε:

— Έχετε να κάμετε καμιά παρατήρηση
επί της καταθέσεως της μάρτυρος;

— Μάλιστα κύριε πρόεδρε άπάντησε έ-
κείνος. Η δεσποινίς Ραυερί μού έκαμε
την τιμή να με άνομοισε αρραβωνιαστικό
της. 'Ισως την έσπρωξε σ' αυτό ένα αι-
σθημα συμμόνοιας, το όποιο όμως δεν δε-
χομαι. Δεν έχει κανένο δεσμό μαζί μου.
Και δεν ποέκειται να κρίνω ενώ το μυστι-
κό που την έμποδίζει, καθώς λέει ν' ά-
ποδείξη την άθωπιά μου. Άγνοώ το μυσ-
τικό αυτό... Δεν έχω τίποτε άλλο να πω!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Το δράμα της ΟΠΕΡΑΣ

Η άτυχη άγάπη της Μαριέττας
Νταρού

Η Μαριέττα Νταρού ή περίφημη «ντί-
δα» της παρισινής όπερας, τελείωσε έκει-
νο το πρωί την τουαλέττα της, όταν ή κα-
μαριέρα της υπήκε ξαφνικά για να της ά-
ναγγείλη την έπίσκεψη του κυρίου ντε Ζι-
ραντέν, που συνανδευόταν από έναν άλλον
κύριο.

Ο 'Ιούλιος ντε Ζιραντέν ήταν ο διευ-
θυντής της όπερας.

— Αγαπημένη μου μικρούλα, είπτε στην
ήθοποιό, σπίνγγοντάς της τα χέρια σου
παρουσιάζω το κύριο Ζωρζ Ντεπρέ, το
συνθέτη της μουσικής της «Ζενίτας», της
καινούργιας όπερας, που θ' άνεβάσουμε σε
λίγο.

Ο Ντεπρέ ήταν ένας άνδρας ως σαράν-
τα χρόνων, μελαγχρόνιος με κανονικά χα-
ρακτηριστικά και έκδοσαστικά μάτια.

Η Μαριέττα ένοιωσε μιά άόριστη συγ-
κίνησι καθώς έσφιγγε το χέρι αυτού του
άνδρα που, που έδλετε για πρώτη φορά.

Στην περιπετειώδη και πολυκύματη
ζωή της είχε γνωρίσει πολλές φορές τόν έ-
ρωτα. 'Αλλ' ήταν τώρα κουρασμένη από
όλους και όλα.

Να όμως που ο άνθρωπος αυτός ξανα-
ζωνάνευε ξαφνικά τις σβυσμένες έλπίδες,
τα όνειρα και την άγάπη της για τη ζωή...

Η συνάντησις αυτή ήταν μοιραία για τη
Μαριέττα. Της φαινόταν πως ποτέ άλλοτε
δεν είχαν άναστήσει και πως ή ζωή της εί-
χεν άγορίσει μόνον απ' αυτή τη στιγμή.

Οι δοκιμές συνεχίζονταν τώρα με με-
γάλη έπιτυχία. Η Μαριέττα ήταν υπέροχη
στο ρόλο της Ζενίτας, της μικρής τσιγγά-
νας που θυσίαζε τα πάντα στον έρωτά της
και πέθαινε χωρίς άγάπη.

— Άλλοίμονο! Η άγάπη της Μαριέττας
ήταν κι' αυτή το ίδιο χωρίς έλπίδα.

Δεν ζούσε παρ' όνομό για τόν Ντεπρέ.
'Αλλ' ο συνθέτης δεικνύονταν πάντα πολύ έ-
πιφουλακτικός και την απέφευγε.

Μιά μέρα, τέλος της παρουσίασε τη γυ-
ναίκα του. Ήταν μιά γυναίκα ως τριάντα
χρόνων, άρκετά άραιά άκούη, αλλά χωρίς
τη λαύση εκείνη που προκαλεί άμέσως την
προσοχή και συγκεντρώνει τα άνδρικά βλέ-
ματα. Το πρόσωπό της ήταν γαλήνιο και
το βλέμμα της γλυκό και τρυφερό.

Γιατί ο Ζωρζ Ντεπρέ είχε παρουσιά-
σει τη γυναίκα του στην ήθοποιό; Δεν ύ-
πηρε έρωτικό έλπίδα, ή ήθελε να της δείξη
πως υπήρχε εκείνη ανάμεσά τους.

Η Μαριέττα δεν βασάνισε το μυαλό της
μ' αυτά τα έρωτήματα. Δουμένη δόλοτα
στο αίσθημά της, δεν είδε τίποτε άλλο πα-
ρά μόνον την άναμφισβήτητη ύπεροχή της
άπέναντι της κυρίας Ντεπρέ. Η σύγκρισις
μεταξύ τους ήταν πολύ πλεονεκτική για
την καλλιτέχνίδα.

Οι σκέψεις αυτές της έδωσαν μεγαλύτε-
ρο θάρρος. 'Αφού ο συνθέτης δεικνύονταν δι-
στακτικός, γιατί δεν θάρρεπε να του μιλή-
σει αυτή καθαρά για το αίσθημά της;

Το άποφάσισε τέλος και διάλεξε την
παραμονή της πρεμιέρας γι' αυτή την έ-
ξουλόγησι.

Κι' όταν ήθε ή κρίσιμη στιγμή, το λό-
γισ της ήταν θεομά, οι έκφράσεις της ζω-
ηρές και τα μάτια της έλαμπαν από συγ-
κίνησι. Μίλησε στο συνθέτη για την περα-
σμένη ζωή της, για τις χαρές και τις πί-
κρες της, για το άπέραντο κενό που είχε
νοιώσει ποσούτ' τον γνωρίσει, για το
φερούγισμα της ψυχής της τώρα που βρι-
σκόταν κοντά του και για τη μεγάλη άγά-
πη που είχε αισθανθεί γι' αυτόν.

— Η ζωή μου άρχισε από τη στιγμή
που σ' άγνώρισα, του είπτε. Όλο το πα-
ρελθόν μου δεν άξίζει τίποτε. Ήταν σάν
ένα από τα υπερδεμένα εκείνα όνειρα, που
βλέπουμε πολλές φορές στον ύπνο μας και
που, όταν ξυπνούμε, μάταια άναζητούμε
κάποιο νόημα σ' αυτά. Η ψυχή μου άφω-
πνίσθηκε από τη στιγμή που σ' άγνώρισα.

Ο Ντεπρέ την είχε άκούσει με προσοχή
και, καθώς εκείνη προχωρούσε στην έπι-
λόγησι της μιά σκιά μελαγχολίας και πό-
νου άπλωνόταν στο πρόσωπό του.

— Έπειτα, όταν τελείωσε, της πήρε τα
χέρια της μέσα στα δικά του και της μι-
λήσε για άρεκτα ώρα με την ήρεμη και ύ-
ποβλητική φωνή του.

Θα ήθελε, της είπτε, να την είχε γνωρί-
σει από καιρό. Θα της άφιέρωνε τότε τα
όνειρα, τις σκέψεις, όλη τη ζωή του, γιατί
το άξιζε πραγματικά. Μά τώρα ήταν άρ-
γά πια... 'Αγαπούσε τη γυναίκα του, που
είχε σταθεί ο πιστός σύντροφος στις δύ-
σκολες στιγμές της ζωής του. Ήταν άλλοτε
φτωχός και δυστυχισμένος. Κι' είχε βασα-
νισθεί πολύ για να βγεί από την άνάγκη
και να ξεφύγει από τη ζωή του σκληρού και
κακοπληρωμένου μόχθου και τών στερή-
σεων. Η Ζερμαίν — αυτό ήταν το όνομα
της γυναίκας του — είχε σταθεί σ' όλο
αυτό το διάστημα κοντά του γεμάτη άγάπη,
στοργή και άφοσίωσι. Και οι ψυχές τους
έμαθαν να έπικοινωνούν μεταξύ τους...

Ο δεσμός που τους ένωσε ήταν άνώτερος
κι' από την άγάπη. Ήταν κάτι το ολοκλη-
ρωτικό, το άκατάλυτο και το αιώνιο...

— Αγαπητή μου Μαριέττα, της είπτε στο
τέλος άς μείνουμε δυο καλοί φίλοι. Είπε
το καλύτερο που ένομε να κάνουμε. Μην
άφή-
νωμε το πάθος να μ' άσ παρασύρει...

Η ήθοποιός χαμόγελοσε μ' ένα πικρό
χαμόγελο. 'Αλλ' ούτε έκλαψε, ούτε παρα-
πονέθηκε. Είπε καταλάβει.

Η πρεμιέρα της «Ζενίτας», που δόθηκε
την άλλη μέρα ήταν ένας μεγάλος θρίαυ-
βος. Η μουσική του έργου ήταν υπέροχη
και η Μαριέττα, στο ρόλο της μικρής τσιγ-
γάνας, είχε ξεπεράσει τόν εαυτό της. 'Ε-
νόμιζε πως ζούσε πραγματικά αυτό το
ρόλο και όχι πως τόν υποδύσταν.

Στο τέλος της παραστάσεως, το κοινό
ζήτησε την πρωταγωνίστρια και το συν-
θέτη.

Ο Ζωρζ Ντεπρέ και η Μαριέττα Ντα-
ρού προχώρησαν στο μέσον της σκηνής,
πισμύνοι από το χέρι.

Το κοινό παραληρούσε από ένθουσια-
σμό κι' ενώ ο συνθέτης και ή καλλιτέχνις
υπόκλινόνταν, ή αούλεια άρχισε να κατε-
βαίνει άργά...

— Ένείνη τη στιγμή, ή Μαριέττα έφερε
το χέρι στη ζώνη της και τραβήξε το μαχαί-
ρι της τσιγγάνας που κρεδύονταν εκεί.

Κανείς δεν είδε τίποτε το παρόξενό σ'
αυτή την κίνησι...

— Άλλ' ένα δευτερόλεπτο άργότερα, ή ή-
θοποιός είχε βυθίσει αυτό το μαχαίρι μέ-
σα στο στήθος της!

Η Μαριέττα Νταρού ξαπλώθηκε νεκρή
στα πόδια του άνδρα που είχε τόσο ά-
γαπήσει. Τα μάτια της είχαν σπληνώθι πά-
νω του, πλημμυρισμένα από άγάπη κι' έ-
να χαμόγελο πλανόταν στο χείλι της...

Για πολλά χρόνια κατόπιν, οι φίλακες
του νεκροταφείου Μονμάρτρης έδλεπαν συ-
χνά έναν άνδρα και μιά γυναίκα να φέρουν
ένα μπουκέτο από λευκά τριαντάφυλλα και
να τ' άποθέτουν μ' ευλάβεια πάνω σ' ένα
ταπεινό μνήμα.

Ήταν ο Ζωρζ Ντεπρέ και ή γυναίκα
του, που πήγαιναν να προσευχηθούν πάνω
στον τάφο της Μαριέττας Νταρού...

Οι φίλες των Γκάνγκστερς

Το ρομάντζο της Λάουρας Βίντερ

Η Λάουρα Βίντερ άντικε σε μιά
από τις πλουσιότερες οικογένειες
του Σικάγου. Ήταν νέα πολύ ό-
μορφη κι' όλοι μακάριζαν τόν άν-
θρωπο που θα γινόταν σύζυγός της.
'Αλλ' ή τύχη είχε άποφασίσει
διαφορετικά.

Μιά μέρα, μερικοί γκάνγκστερς
που άνηκαν στη συμμορία του Κά-
ρζον την άπάντησαν από μιά έπαυλι
όπου έμενε μαζί με τόν πατέρα
της.

Δεν είχαν κανένο κακό σκοπό
για τη Λάουρα. Ήθελαν μόνο ν'
άποσπάσουν άθρονα λύτρα από το
γόρνο Βίντερ.

Ένα αυτοκίνητο μετέφερε τη
νέα σ' ένα έρμηκό σπίτι. 'Εκει, οι
γκάνγκστερς έμπιστευθηκαν τη Λά-
ουρα στις φροντίδες μιάς ήλικιω-
μένης γυναίκας κι' έφυγαν.

Σε λίγο έτασε ο Κάρζον. Είχε
μαζί του δυο νεαρούς γκάνγκστερς,
τόν Τέλκ Μπόλντιν και τόν Κο-
στέλλο.

Ο Κάρζον έδωκε μερικές διατά-
ξεις για την άνετη διαμονή της
Λάουρας την υποχρέωσε να γράψη
μια έπιστολή στον πατέρα της κι'
έφυγε κι' αυτός κατόπιν. Ο Τέλκ
κι' ο Κοστέλλο έμειναν για φρου-
ροί.

Ο Τέλκ ήταν πρωτότερος. Η
όμορφη της Λάουρας τόν είχε συγ-
κινήσει. Κι' είχε άρchieσει να νιώσει
τύψεις μέσα στην ψυχή του για τόν
αόκητο δρόμο που είχε πάρει.

Ένα βράδυ την ώρα που συν-
τρώφει τη νέα σ' ένα περπάτο
μέσα στο μικρό κήπο του σπιτιού,
στάθηκε ξαφνικά μπροστά της και
της είπτε:

— Αν θέλετε, μπορείτε να φύνε-
τε άπόψε. Ο Κοστέλλο έχει πιη τό-
σο κρασί, που είναι ζήτημα αν θα
ζυγνήσει και αύριο από το βαθύ
ύπνο στον όποιο βρίσκεται. Όσο
για τη γρή Ντόροθυ, δεν θα μπο-
ρέση να σας έμποδίσω.

— Την άγάπη σας!

Ο Τέλκ άμυνήθηκε όσο μπορούσε.
'Αλλά, στο τέλος υποχώρησε. Γιατί
δεν είχε πάψει ν' αγαπήσει τη Λάου-
ρα.

Το ειδύλλιο τους συνεχίσθηκε
αρεκτους μήνες. Στο τέλος άποφά-
σισαν να φύγουν. Θα πήγαιναν στις
νέσους Μπαχάμα, όπου θα ζούσαν
ευτυχισμένοι.

Η άναχώρησις τους θα γινόταν
κρυφά χωρίς ούτε οι σύντροφοί του
Τέλκ να ζέρουν το παραμύθιο.

— Άλλ' ή άστυνομία παρακολού-
θούσε τώρα τα ίχνη του. Και, μιά
νύχτα, οι άστυνομικοί παλοάκρησαν
τόν Τέλκ μέσα σ' ένα μικρό σπίτι, κι'
όπου έμενε μαζί με την Λάουρα.

Δεν υπήρχε πια καμιά έλπίς σω-
τηρίας. Ο Τέλκ από το ένα μέρος
φοβόταν μήπως ή Λάουρα χτυπηθή
από τις σφαίρες που έμπαιναν μέ-
σα από τα παράθυρα κι' από τ' άλ-
λο δεν ήθελε να τόν πιάσουν ζων-
τανό.

— Άνοίξε μιά πόρτα και ώρμησε
έξω. Ένα λεπτό άργότερα, έπεσε
νεκρός, με το σώμα διάτρητο από
σφαίρες.

Η Λάουρα δεν παρανορήθηκε πο-
τέ για το θάνατό του. Τρελλάθηκε
σε λίγο κι' ο πατέρας της θρέθηκε
στην άνάγκη να την κλείσει σ' ένα
φρενοκομείο.

— Και σεις, ρώτησε ή Λάουρα. Δεν
θα κινδυνεύετε αν φύγω;

— Και ναι και όχι, άπάντησε ο
Τέλκ. Όποσδήποτε δεν έχετε και-
ρό να χάνουμε Νομίζω ότι ο πατέ-
ρας σας δεν έδωκε τα χρήματα
που ζήτησε ο Κάρζον. Και σήμερα
ή αύριο θα έρθουν να σας πάρουν
απ' αυτό το σπίτι.

— Τι πρέπει να κάμω για να σω-
θώ; ρώτησε ή Λάουρα.

— Πάρτε αυτό το κλειδί, άπάντη-
σε ο Τέλκ. Θα βγείτε από τη μικρή
πόρτα που βλέπετε έκει κάτω...
Τρέχω να βγάλω το αυτοκίνητό ά-
πό το γκαράζ... Θα σας περιμένω
έξω από την πόρτα...

Λίγη ώρα άργότερα, ή Λάουρα
και ο Τέλκ έφευγαν για το Σικάγο.

Η νέα ήταν γεμάτη ευγνωμοσύ-
νη. Κι' όταν έφτασαν έξω από την
πόρτα του σπιτιού της, έδωσε τα
κομμάτια που στάλιζαν τα χέρια
και το λαιμό της και έθλασε να τα
δώρη στον Τέλκ.

— Όχι, άπάντησε αυτός. Θάδω-
να πρόσωμα και τη ζωή μου για σας,
αλλά δεν θα δεχόμουν ποτέ τί-
ποτα έκ μέρους σας.

— Πώς μπορώ να σας ευχαριστή-
σω; ρώτησε ή Λάουρα.

— Ξαχνώντας άμέσως τα λόγια
που πρόκειται να σας πώ.
Και, σκύβοντας προς το μέρος
της, ψιθύρισε:

— Σας άγαπώ!

Μιά στιγμή άργότερα, το αυτοκί-
νητο είχε εξαφανισθεί.

— Έπειτα από μερικούς μήνες, ό-
λο το Σικάγο μιλούσε για τόν Τέλκ.
'Η άνάγκη ν' άμυνθή έναντίον του
Κάρζον, που δεν του συγχωρούσε
την πρόδοσία του, τόν είχε κάμει
να γίνη και ο ίδιος άρχηγος συμ-
μορίας. Κι' άτρόμητος όπως ήταν,
είχεν έπιβληθεί πολύ γρήγορα κι'
είχεν εξολοθρεύσει ή είχε παρα-
ρίσει όλους τους αντίπαλους του.

— Ένα βράδυ, μιά νέα παρουσιά-
σθηκε στο ξενοδοχείο που του χρη-
σίμευε για στρατηγείο και ζήτησε
έπιμονα να τόν ιδεί.

— Όταν την ώδήγησαν μπροστά
του, ο Τέλκ έγινε κατακίτρινος.

— Τι ζητάτε από μένα; ρώτησε.

— Δεν μπορώ να ξεχώσω τα λόγια
που μου είπατε ένα βράδυ, άπάν-
τησε ή νέα. Και θάδω και τη ζωή
μου για να τα ξανακούσω.

— Ήταν ή Λάουρα Βίντερ. Με δά-
κρυα στα μάτια έκλαιγανούσε τώρα
την άγάπη του.

— Αν ζέρατε πόσα έχω κάμει για
να σας βρω, ψιθύρισε. Όλοι σας
τρέμουν. Κανείς δεν ήθελε να μου
πή τίποτε για σας... Λυπηθήτε με.

— Θα ήταν καλύτερα να μ' όσε
είχα μιλήσει ποτέ είνε ο Τέλκ.
Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι εί-
μαι ένας άνθρωπος χαμένος; Τι
μπορώ να σας δώσω;

— Την άγάπη σας!

Ο Τέλκ άμυνήθηκε όσο μπορούσε.
'Αλλά, στο τέλος υποχώρησε. Γιατί
δεν είχε πάψει ν' αγαπήσει τη Λάου-
ρα.

Το ειδύλλιο τους συνεχίσθηκε
αρεκτους μήνες. Στο τέλος άποφά-
σισαν να φύγουν. Θα πήγαιναν στις
νέσους Μπαχάμα, όπου θα ζούσαν
ευτυχισμένοι.

Η άναχώρησις τους θα γινόταν
κρυφά χωρίς ούτε οι σύντροφοί του
Τέλκ να ζέρουν το παραμύθιο.

— Άλλ' ή άστυνομία παρακολού-
θούσε τώρα τα ίχνη του. Και, μιά
νύχτα, οι άστυνομικοί παλοάκρησαν
τόν Τέλκ μέσα σ' ένα μικρό σπίτι, κι'
όπου έμενε μαζί με την Λάουρα.

Δεν υπήρχε πια καμιά έλπίς σω-
τηρίας. Ο Τέλκ από το ένα μέρος
φοβόταν μήπως ή Λάουρα χτυπηθή
από τις σφαίρες που έμπαιναν μέ-
σα από τα παράθυρα κι' από τ' άλ-
λο δεν ήθελε να τόν πιάσουν ζων-
τανό.

— Άνοίξε μιά πόρτα και ώρμησε
έξω. Ένα λεπτό άργότερα, έπεσε
νεκρός, με το σώμα διάτρητο από
σφαίρες.

Η Λάουρα δεν παρανορήθηκε πο-
τέ για το θάνατό του. Τρελλάθηκε
σε λίγο κι' ο πατέρας της θρέθηκε
στην άνάγκη να την κλείσει σ' ένα
φρενοκομείο.

— Και σεις, ρώτησε ή Λάουρα. Δεν
θα κινδυνεύετε αν φύγω;

— Και ναι και όχι, άπάντησε ο
Τέλκ. Όποσδήποτε δεν έχετε και-
ρό να χάνουμε Νομίζω ότι ο πατέ-
ρας σας δεν έδωκε τα χρήματα
που ζήτησε ο Κάρζον. Και σήμερα
ή αύριο θα έρθουν να σας πάρουν
απ' αυτό το σπίτι.

— Τι πρέπει να κάμω για να σω-
θώ; ρώτησε ή Λάουρα.

— Πάρτε αυτό το κλειδί, άπάντη-
σε ο Τέλκ. Θα βγείτε από τη μικρή
πόρτα που βλέπετε έκει κάτω...
Τρέχω να βγάλω το αυτοκίνητό ά-
πό το γκαράζ... Θα σας περιμένω
έξω από την πόρτα...

Λίγη ώρα άργότερα, ή Λάουρα
και ο Τέλκ έφευγαν για το Σικάγο.

Η νέα ήταν γεμάτη ευγνωμοσύ-
νη. Κι' όταν έφτασαν έξω από την
πόρτα του σπιτιού της, έδωσε τα
κομμάτια που στάλιζαν τα χέρια
και το λαιμό της και έθλασε να τα
δώρη στον Τέλκ.

— Όχι, άπάντησε αυτός. Θάδω-
να πρόσωμα και τη ζωή μου για σας,
αλλά δεν θα δεχόμουν ποτέ τί-
ποτα έκ μέρους σας.

— Πώς μπορώ να σας ευχαριστή-
σω; ρώτησε ή Λάουρα.

— Ξαχνώντας άμέσως τα λόγια
που πρόκειται να σας πώ.
Και, σκύβοντας προς το μέρος
της, ψιθύρισε:

— Σας άγαπώ!

Μιά στιγμή άργότερα, το αυτοκί-
νητο είχε εξαφανισθεί.

— Έπειτα από μερικούς μήνες, ό-
λο το Σικάγο μιλούσε για τόν Τέλκ.
'Η άνάγκη ν' άμυνθή έναντίον του
Κάρζον, που δεν του συγχωρούσε
την πρόδοσία του, τόν είχε κάμει
να γίνη και ο ίδιος άρχηγος συμ-
μορίας. Κι' άτρόμητος όπως ήταν,
είχεν έπιβληθεί πολύ γρήγορα κι'
είχεν εξολοθρεύσει ή είχε παρα-
ρίσει όλους τους αντίπαλους του.

— Ένα βράδυ, μιά νέα παρουσιά-
σθηκε στο ξενοδοχείο που του χρη-
σίμευε για στρατηγείο και ζήτησε
έπιμονα να τόν ιδεί.

— Όταν την ώδήγησαν μπροστά
του, ο Τέλκ έγινε κατακίτρινος.

— Τι ζητάτε από μένα; ρώτησε.

— Δεν μπορώ να ξεχώσω τα λόγια
που μου είπατε ένα βράδυ, άπάν-
τησε ή νέα. Και θάδω και τη ζωή
μου για να τα ξανακούσω.

— Ήταν ή Λάουρα Βίντερ. Με δά-
κρυα στα μάτια έκλαιγανούσε τώρα
την άγάπη του.

— Αν ζέρατε πόσα έχω κάμει για
να σας βρω, ψιθύρισε. Όλοι σας
τρέμουν. Κανείς δεν ήθελε να μου
πή τίποτε για σας... Λυπηθήτε με.

— Θα ήταν καλύτερα να μ' όσε
είχα μιλήσει ποτέ είνε ο Τέλκ.
Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι εί-
μαι ένας άνθρωπος χαμένος; Τι
μπορώ να σας δώσω;

— Την άγάπη σας!

Ο Τέλκ άμυνήθηκε όσο μπορούσε.
'Αλλά, στο τέλος υποχώρησε. Γιατί
δεν είχε πάψει ν' αγαπήσει τη Λάου-
ρα.

21ον — Πού είναι το μοναστήρι σας;
— Είναι μακριά, αδελφέ μου,
ακριβώς αυτό συλλογίζομαι προ
όλγου. Είναι όσα να φύγω μάλι-
στα, γιατί άσπασα.

— Τότε, πάτερο μου, θα μου επιτρέψετε
να σας συνοδεύσω.

— Ο καπουτσίνας ξερόβηξε κι' απάντησε:
— Αδελφέ μου, ο κανονισμός της μονής
μου, απαγορεύει τις συντροφίες. Είναι τό-
σο γέρος άλλωστε, τόσο άσημαντο ύ-
ποκειμενο.

— Μα ποό όλίγου σας είδα να πετάτε
τη μαγκούρα σας στον αέρα με άκοητή δύ-
ναμι, παρό την ηλικία σας!

— Αδελφέ μου, η μονή μάς επιτρέπει,
έξοτε προκειμένου να υπερασπιστούμε τον
εαυτό μας να χρησιμοποιούμε κάποτε - κά-
ποτε και τα έγκόσμια όπλα.

— Και έναντιόν τίναν έχρησιμοποιήσα-
τε τα έγκόσμια όπλα σας; Έναντίον συα-
δελφών σας; Κι' αυτοί, όπως κι' έγω ή-
σαν μοναχοί.

— Ναι, αδελφέ μου, προσέθεσε ο κα-
πουτσίνας αλλά καιμιά φορά το όρσο δεν
κάνει τον καλόγερο όπως λέει και η πα-
ροιμία

Συγγρόνος έκανε να σηκωθεί και *ο υ-
γαίρι του έπεσε από τα νύχια του κάτω.

— Βλέπω, αδελφέ μου κι' άλλο έγκό-
σμιο όπλο! φώναξε ο φραγκισκανός. Μα
τί είδους μοναστήρι είναι το δικό σας που
τάς όπλιζει σαν άσπασους;

— Το μοναστήρι μου υιοάζει, είπε εί-
ρωνικά ο καπουτσίνας, σαν το δικό σας, ...
που οι μοναχοί φορούν σπουδούνια σαν ά-
ξιωματικούς.

Ο φραγκισκανός γέλασε

— Οι απαντήσεις σας αδελφέ μου, έ-
χουν τόσην έτοιμότητα *ση και τα πόδια
σας ταχύτητα. Γιατί μά την αλήθεια έγω
πού είμαι τοιάνα χοντρός σας με
πολύ κόπο κατώρθωσα να σας παρακα-
λουθώ για να μάθω αν ζή η πέθανε η
Μαγδαληνή!

Ο καπουτσίνας άρχισε να τ' άγνη.
Σκέφθηκε λίγο κι' ύστερα ούτως γαϊδεύ-
ντας τ' άνεμό του:

— Ποιά Μαγδαληνή;

— Εκείνη που άσπάδατε!

— Έγω... Μα φαντάζεστε ότι στην η-
λικία μου μπορώ να

— Δεν τ' άσπνετε τ' άσπνε Βοινδινέ;
τόν έκοψε με άπειλητική φωνή ο φραγκι-
σκάνος γτυπώντας στο πάτωμα υ όρνθ
το πόδι του. Ένα μόνον σε συμβουλεύω:
Ν' άσπνετε αδελφέ μου τις έξυμνάδες σου
κατά μέσο.

Ο Βοινδινός - γιατί αυτός ήταν - ά-
κούγοντας τ' όνομά του κατάλαβε με κα-
τάπληξη, ότι ο φραγκισκανός έννοήζε τα
πάντα. Κι' άσπνετας κατά μέρος το προ-
σχήματα άνοιξε την κουκούλα του και φα-

νώσε το πονηρό μούτρο του. Συγγρόνος
έσκυψε και πήρε το μαχαίρι του.

— Τώρα αιδεσιμώτατε, είπε ο Βοινδι-
νός με τόνο σταθερό, καιρός είναι να μου
πείτε και σεις ποιος είναι ο υιο πόδι δι-
καίωμα με ρωτάτε;

— Παλάνθρωπε! φώναξε ο φραγκισκα-
νός περιφρονητικά, οίγοντας πίσω την κου-
κούλα του.

Ο Βοινδινός προσπάθησε να διακρίνη
ποιός κρυβόταν πίσω απ' την κουκούλα.
Δυστυχώς δεν το κατώρθωσε, γιατί ο ά-
γνωστος φορούσε μυσή προσώπιδα!

— Και τώρα, αδελφέ, θέλεις να σου ά-
ποκαλύψω την ταυτότητά μου; του είπε ο
προσώπιδοφόρος. Είμαι ο Κόκκινος Διά-
βολος.

Ο Βοινδινός στο άκουσμα αυτό μυρί-
στηκε άμέσως *ισοά *Εξέτασε.

— Κύριε Βοινδινέ, είπε ο άγνωστος, ο
σκοπός της παρακολουθήσεώς μου δεν εί-
νε να σας σκοτώσω, ούτε να σας τιμωρή-
σω. Άπλάς, θέλω να μάθω τί άπέννε η
Μαγδαληνή.

— Σας είπα και προηγουμένως ότι δεν
έξω τίποτε.

— Άρνείσαι λοιπόν ότι έκλεψες μαζί με
τον φίλο σου το Στραβογέρος τη Μαγδα-
ληνή;

— Έξοχώτατε, ο Στραβογέρος δεν ήταν
ποτέ φίλος μου. Άν έκλεψε την κοπέλλα,
ένώ δεν έλαβα μέρος στην άπαγωγή, όπως
φαντάζεστε.

— Δεν ξέρεis, ότι ο Στραβογέρος πέ-
θανε;

— Πέθανε;... φώναξε κατάπληκτος ο
Βοινδινός άναπνεύοντας με άνση. Τότε
ποιός με κατηγορεί ότι ήμουν συνενόχός
του;

— Σε κατηγορώ έγω. Έγω βεβαιώνω
ότι η Μαγδαληνή βρίσκεται φυλακισμένη
στο σπίτι σου από τη νύχτα της 22ας Αύ-
γούστου.

— Δεν φτάνει αυτό, κύριε...

— Μείνε ήσυχος και θα σου το άποδεί-
ξω. Οι άποδείξεις μου είναι τέτοιες που θα
σου κόψουν την ήσυχία σου και την όρεξί
σου.

— Το σύστημα αυτό το ξέρω πολύ κα-
λά. Κυττάζετε με τον τρόπο αυτό να ξεκά-
νετε έναν άθώο!

— Ένας άθώος!... Χμ!... Οι άθώοι
ούτε κρύβονται, ούτε μεταμοιούνται.

— Όταν τούς ύποπτεύονται, κύριε, τα
κάνουν όλα.

— Α, ώστε συμφωνείς ότι σε σένο
στοάφκααν όλες οι ύποψεις.

— Βέβαια. Έλπειται από το σπίτι μου
και πήγαν τρεις φορές οι στοατίωτες κι
έκαναν έρευνα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ

Τα πρακτικά αυτό δεκανίκιο για
τους άπαθους είναι νεωτάτου άμε-
ρικανικού τύπου. Κατασκευάζονται
από άλουμινιο είναι μεγάλος όντο.
χρησ. διπλώνουν στη ίση σε τρέ.
που μπορούν να χρησιμοποιηθούν
κι' ως υποστήριξη από τους άναπη-
ρους.

— Ζητούσαν τη Μαγδαληνή.
— Την Βοήκαν; Όχι.

— Πώς και πού θα την εύρισκαν; Στην
κρυψώνα που την έχετε κρύψει έσύ κι' η υ-
τέρα σου;...

Ο Βοινδινός έοριξε στον άγνωστο ένα
άγωνιώδες βλέμμα.

— Όστε άνακαλύψατε και κρυψώνας στο
σπίτι μου; ούτως, Δεν πάμε να τις έπι-
σκεψθούμε μαζί για να δω κι' ένώ τι εί-
δους κρυψώνας είναι αυτές;

— Έξακολουθείς ν' άρνείσαι, είπε ο
Κόκκινος Διάβολος και θα μ' άναγκάσει
να μεταχειριστώ διαφορετικά μέσα έναν-
τίον σου.

— Κύριέ μου, μεταχειρισθήτε ό,τι μέσα
θέλετε έναντιόν μου. Φωνάξτε τους Βασανι-
στάς σας, κομματιάστε τις σάρκες μου και
θα όπτε άν όυολόγω!...

— Έγω δεν καταφεύγω στα άνδρα μέ-
σα που χρησιμοποιήσατε έσύ... Όχι, δεν
θα κάνω αυτό που φαντάζεσαι. Έγω θα
σου διηγηθώ μόνον για πολύ παλιά ίστο-
ρία.

Ο Βοινδινός άρχισε να πέφτη από έκ-
πληξη σ' έκπληξη. Το παρελθόν του δεν ή-
ταν βέβαια λαμπρό, αλλά είχε την περιό-
γεια να μάθη τι διεδίδετο εις βάρος του.
Και με ύφος ειρωνικό είπε:

— Σας άκούω... Ποιά είναι αυτή η πα-
λιά ιστορία;

Ο Κόκκινος Διάβολος άρχισε:

— Πάνε τριακόσια χρόνια τώρα πού...

— Πώς! διέκωψε ο Βοινδινός.

— Σε παρακαλώ, να πάψης να με δια-
κόπτης. Έτσι δεν θα τελειώσουμε ποτέ.
Πάνε, πού λές τριακόσια χρόνια τώρα που
στην Κολωνία ζούσε ένας δομικανός μο-
ναχός γνωστός στην ιστορία με το όνομα
Άλδέρτος ο Μέγας. Αυτός ήταν κάτοχος
όλων των ένιστημών της εποχής του. Είχε
κατασκευάσει λοιπόν, έκτός των άλλων,
και μια κουκλα, που είχε άνάστημα και
μορφή ανθρώπου και την είχε τοποθετήσει
στην πόρτα του σπιτιού του. Όταν γτυ-
πούσε κανείς την πόρτα, το αυτόματο αυ-
τό, χάρις στα μυστικά και σοφά έλατριά
του άνοιγε την πόρτα και προφέροντας με-
ρικές λέξεις γαιρετούσε έκείνους που έμ-
παιναν μέσα.

— Μα γιατί μου τα λέτε ό; αυτά; ού-
τως κάπως έπίμονα ο Βοινδινός.

— Μιά μέρα, συνέχισε ο Κόκκινος Διά-
βολος, χωρίς να δώση σημασία στην έρώ-
τησι του Βοινδινού, ένας μαθητής του Άλ-
δέρτου υπαινόχτας στίτι του, είδε το άν-
δρείκρο και το πέρασε για έργο του Σα-
τανά. Γι' αυτό το έπιασε και το έκανε γί-
λια κομμάτι. Βλέποντας την καταστροφή
του έργου του που του στοίχιζε δεκαπέντε
χρόνια δουλειάς, ο Άλδέρτος δεν άπογοη-
τεύθηκε. Δούλεψε άλλα είκοσι χρόνια και
έφτιαξε ένα αυτόματο πιο φοβερό και πιο
βαρυστό από το πρώτο. Μέσα σ' αυτό
ο Άλδέρτος είχε βάλει όλη τη βαθεία περι-
φρόνησι που έννοιωθε για τη ζωή. Το αυ-
τόματο αυτό ήταν άπομνησις πτώματος,
ένος πτώματος που έχει άνοιξει πιά να
σαπίζη. Οι σάρκες του, τις όποιες έτω-
γαν τα σκουλήκια ήταν σκαμμένες σε πολ-
λά σημεία... Το πρόσωπό του ήταν κά-
τωχο, όπως και το δικό σου αυτή τη
στιγμή κύριε Βοινδινέ...

Κι' αλήθεια το πρόσωπό του Βοινδινού
ήταν νεκρικά χλωμό. Και τα μάτια του εί-
χαν καρωθρή γυρολωμένα στη μυσή προ-
σωπίδα του Κόκκινου Διαβόλου.

— Βλέπω ότι αυτά που σου διηγουμαι,
έξακολουθώ ο Δόν Διάξ, σου κάνουν με-
γάλη έντύπωση. Για να υή σε ταράξω πε-
ρισσότερο, θα συντομίσω τη διήγησί μου.
Λοιπόν το πτώμα έκείνο, χάρις στα έλα-
τριά του, σηκωνόταν, άπλωνε τ' άσπα-
κα χέρια του περπατούσε... ναι, περ-
πατούσε, κάνοντας διάφορους φοβερούς
μορφοσμούς. Στοάτευμα ολόκληρο άν έ-
βλεπε το αυτόματο έκείνο διελύετο άμέσως.
Πεθαίνοντας ο σοφός κατασκευαστής του,
το χάρισε σ' ένα μαθητή του τον καλλί-
τερο, ο όποιος πάλι το χάρισε σ' έναν άλ-
λο συνάδελφό του. Έτσι πέρασε από χέρι
σε χέρι επί τρεις ολόκληρους αιώνας και
στο τέλος, δηλαδή πρό είκοσιπέντε χρό-
νων περιήλθε στα χέρια του περιφρονη-
γιατρού Παρακέλσου.

Άέσως ο Κόκκινος Διάβολος έβαλε το
χέρι του κάτω από το όρσο του κι' έδωσε

ένα άόκελλο γεμάτο κιτρινισμένα έν-
τομα.

— Αλήθεια Βοινδινέ, είπε, έλασας να
σου πω ότι έσύ που έχεις ταξιδεύσει σε
πολλά μέρη της Γερμανίας, σίγουρα θα έ-
οις και το Στρασοβούργο.

— Δεν το ξέρω το μέρος αυτό, άπάντη-
σε ο Βοινδινός με τόνο τραχύ.

Ο Κόκκινος Διάβολος του έοριξε ένα
ειρωνικό βλέμμα και ξεχωρίζοντας ένα ά-
πό τα κιτρινισμένα έκείνα έγγραφα, άρχι-
σε να του διαβάζη:

«Έκθεσις α' Υπόθεσις II. Σήμερα
στις 24 Σεπτεμβρίου 1541 πέθανε στο
Στρασοβούργο, ο ευγενής Φίλιππος Άρε-
όλ, βαρώνος ντε Βουπράστ ντε Χοχενχάιμ,
γνωστός με το όνομα: «ο σοφός Παρακ-
κέλσος». Ο Παρακκέλσος βρέθηκε σήμερα
το πωλί σε μια καρόσσα στα περίχωρα
της πόλεως με δέκα πληγείς μαχαίριού ά-
πό τις όποιες είχε τρέξει άσθονο αίμα. Ξε-
ψύχισε κατά το μεσημέρι χωρίς να συνέλ-
θη έν τώ μεταξύ ούτε μια στιγμή. Στις
τάσεις του δεν βρέθηκαν ούτε γούματα, ου-
τε κομμήματα. Μονάχα μερικές σημειώ-
σεις, από τις όποιες έξακριβώσαμε την
ταυτότητά του...»

Ο Βοινδινός άκούγοντας ό; αυτά ήταν
έτοιμος να σωριασθή κάτω και κατέβαλε
κάθε προσπάθεια, για να σπληνθή στα
πόδια του.

— Σας παρακαλώ, κύριε, φώναξε τέλος,
άκοιτά παίξατε το ρόλο σας. Είμαι γέρος,
φτωχός κι' άδύνατος. Σας ζητώ λοιπόν να
μου κάμπετε μια χάρι: Έπιτρέψατέ μου ν'
άποσυρθώ και να ήσυχάζω.

Και λέγοντας αυτά τράβηξε προς την
πόρτα. Καθώς όμως κατέβαινε, είδε κάτω
να τών περμιένουν με χέρια σταυρωμέ-
να οι τρεις καλόγεροι που τον κυνηγούσαν
πρό όλίγου.

Να φύγη του ήταν άδύνατο. Θα ήταν
τρέλλα να κάνει αυτή την άπώτεια. Δαγ-
κώνοντας τα χείλη του για το άδιέξοδο,
στο όποιον βρισκόταν, ξαναγύρισε πάλι
μέσα. Εκεί είδε τον Κόκκινο Διάβολο να
κάθεται στη θέσι του άτάραχος. Μόλις εί-
δε το Βοινδινό να μπαίνει, ο Διάξ έβαζε
πάλι τα χαρτιά του, έδγαλε δεύτερο έν-
τομο κι' άρχισε να διαβάζη:

«Έκθεσις άριθ. β'. Φεύγοντας από το
Μιδελνέιχ την 20ήν Δεκεμβρίου ο Παρα-
κέλσος ύποχρεώθηκε να μείνη τη νύχτα
στην κοιλιά του Στρασοβούργου. Είχε μα-
ζί του άρκετο χρηματικό ποσό και έκτός
του άλόγου του και του άλόγου του ύπρε-
τού του είχε κι' άλλα τρία άλογα για τη
μεταφορά των έπιπλων και των ένογαλείων
του. Ό; αυτά έγιναν άφαντα. Μεταξύ ό-
λων αυτών έλάπη και το περίφημο αυτό-
ματο του Άλδέρτου του Μεγάλου. Αυτό
ήταν μια μεγάλη άπώλεια για την έπιστή-
μη. Υπόχρεο όμως έλίπι να βρεθή το ά-
ριστούργημα αυτό, γιατί σίγουρα ο κλέ-
φτης θα προσπάθησε να το πουλήσει».

— Και βρέθηκε ο κλέφτης; ρώτησε ο
Βοινδινός με άπάθεια;

— Όχι άπάντησε ο Δόν Διάξ. Ο κλέ-
φτης ήταν φαίνεται φρόνιμος, γιατί ύστερ'
από είκοσιπέντε χρόνια δεν έχει πουλήσει
το άνδρείκρο. Μα και να μην το πουλήσει
είνε πλέον γνωστός.

— Αλήθεια είναι γνωστός; ρώτησε ο
Βοινδινός, πνιγμένος από άγωνία.

Παίονοντας τρίτο έγγραφο ο Δόν Διάξ
συνέχισε:

«Όλες οι ύποψίες βαρύνουν τον ύπρε-
τη του Παρακέλσου, ο όποιος λέγεται Βοιν-
δινός»!

— Ψέμματα! φώναξε ο τυχοδιώκτης.

— Καταλαβαίνετε τώρα, είπε ο Δόν Δι-
αξ ύψωνοντας τους ώμους του γιατί σας
ρωτώ αν ζή η άν πέθανε η Μαγδαληνή;

— Όχι, δεν πέθανε, έξοχώτατε, άπάντη-
σε ο Βοινδινός.

— Καλά. Τώρα θα σας μεταφέρω, με
τη φαντασία στο σπίτι σας τρεις μέρες
ύστερ' από την άσπαγή της Μαγδαληνής.
Την πήγατε στο σπίτι σας και δεν υπο-
ρούσατε να την έχετε φυλακισμένη εκεί με-
σα γιατί γίνονταν διαρκώς έρευνες. Γι' αυ-
τό την κλείσατε στο βάθος του τρυμερού
έκείνου δωματίου που χρησιμοποιούσε η
μάνη σου η Φοέα για να κούβη τους νε-
κρούς.

Ο Βοινδινός παρ' όλίγον να λιποθυμή-
ση. Τα λόγια του Δόν Διάξ τον χτύπησαν
κατακέφαλα.

— Σκεφθήτε τον τόμο της δυστυχισμέ-
νης Μαγδαληνής, όταν αντίκρουσε το φοι-
κτό άνδρείκρο του Άλδέρτου του Μεγά-
λου!...

Ο Βοινδινός είχε παγώσει. Ήταν ένα
σαστό πτώμα. Συλλογίσθηκε τον πετεινό
της μάνης του και την τρυμερή προσοπεία:
— «Φτωχός θα πέθανε Βοινδινέ»!

Σφίγγοντας τα χείλη του με λύσσα πή-
ρε το μαχαίρι και το έγωσε κάτω απ' το
μυρίκι του. Ο Δόν Διάξ που δεν πρόσεξε
την κίνησή του αυτή, έξακολούθησε:

— Ευτυχώς, κύριε Βοινδινέ, που το άν-
δρείκρο αυτό δεν έπαθε τίποτε στα χέρια
σου. Όπως οι γεωργοί βάζουν σκιάτρες
στα χωράφια του και συ έβαλες στο σπι-
τί σου το αυτόματο για να τρυμάζης τους
κλέφτες.

Ο Βοινδινός είχε γίνει έξω φρενών.

— Έκανες όμως την άπειρικήση, κύριε
Βοινδινέ, συνέχισε ο Διάξ, να κλείσης τη
Μαγδαληνή κοντά στο αυτόματο. Η Μα-
γδαληνή είναι γενηαία. Δεν τρύμαζε μπρος
στο φάντασμα έκείνο. Αντιθέτως θ' άρχιση
να ξεταίει το αυτόματο σου και θ' άνα-
καλύψη σιγά-σιγά ποιά έλατριά το κι-
νούν... Και τότε... Δεν μου λέτε τί θα
συμβή άν τα δαχτυλά της συναντήσουν έ-
να χάλκινο κομμάτι που είναι με τέχνη κρυμ-
μένο κάτω από τον αύνενα του φοβήτρου
σας;

Ένα μούγκρισμα άκούστηκε να βγαίνει
από το λαϊμό του Βοινδινού που σιγά-σι-
γά είχε πλησιάζει τον Δόν Διάξ. Μα έ-
κείνος έξακολουθούσε:

— Ό! τότε φαντάζομαι την έκπληξη της
Μαγδαληνής! Τα μάτια της θα θαμπώ-
σουν! Μόλις άγγίξη το κομμάτι, το έσωτε-
ρικό μέρος του τάφου θ' άνασκησθή και
θα βγάλει ύπροςτά της ένα πελώριο κι-
βώτιο γεμάτο ως άπάνω με γουσα νουί-
σματα, διαμάντια, μαργαριτάρια, χρυσά
βάζα και λειψανοθήκες. Ξέρεις για ποιές
λειψανοθήκες σου μιλάω; Έκείνες που έ-
κλεψες από το ναό της Παναγίας. Όλοι
αυτοί οι θησαυροί, είναι οι οικονομίες σου
καταχθόνιες άνθρωπε, και καθώς το έλεγες
ένα βράδυ στην καλή έκείνη υπτέρα σου
μ' αυτούς θα μπορούσαν να πλουτίσουν
τρεις αυτοκράτορες!

Ο Βοινδινός έπιασε από άπορία σε ά-
πορία. Άναρωτιόταν πως ο άγνωστος κα-
τάφερε να μάθω όχι μόνον το παρελθόν
του, αλλά κι' αυτά άκόμα τα λόγια που
είχε πη ίδιαιότως στη μάνη του.

— Δεν άπάντας σε ό,τι σου είπα ως
τώρα; ρώτησε ειρωνικά ο Δόν Διάξ.

— Αυτή είναι η άπάντησί μου! είπε
ο Βοινδινός.

Και σηκώνοντας το χέρι του του κατέφα-
ρε μια μαχαίριά στο στήθος.

Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό ώστε το
μαχαίρι έστραψε. Ο Βοινδινός νόμισε πως
είχε διατεράσει το στήθος του έλθρου του.

Ο Δόν Διάξ χωρίς να πάθη τίποτε άπο-
λύτως, έπιασε το Βοινδινό από τους ώμους,
τόν γονάτισε στο πάτωμα και του είπε
με γογγή:

— Και τί πρέπει να την κάνω τη Μαγδα-
ληνή;

— Συμβούλες μου γυρεύεις τώρα;

— Όχι, περιμένω διαταγές έξοχώτατε!

— Τότε κράτησε την άκόμα έκεί που
ήν έχεις φυλακισμένη και πρόσεξε υή σου
δραπετρεία. Φοοντίες μόνον να έψη όσο
περισσότερο καιρό είναι δυνατόν. Αυτό σε
συμβουλεύω μόνον και τίποτε άλλο. Το
συμφέρον σου αυτό άπαιτεί...

— Δεν σας καταλαβαίνω, έξοχώτατε.

— Μα δεν χρειάζεται μεγάλη σοφία για
να με καταλάβεις. Άκου λοιπόν! Την ή-
μέρα που η Μαγδαληνή ζωντανή η πέθα-
νη, θα βγ ή από το σπίτι σου, την ήμέ-
ρα αυτή πρέπει και συ να πάψης να υπο-

— Ένας έφημεριδοφάγος.

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

λονίζης στούς θησαυρούς σου. Τώρα με καταλαβαίνεις;

—Ο Βοινιδίνος με φέρει κι' αγωνία φώναζε.

—Αφίστε με να φύγω, έξοχώτατε, αυτή τη στιγμή γιατί η Μαγδαληνή διατρέχει κίνδυνον θανάτου κι' όσα λεπτά περνούν τόσες έλπίδες σωτηρίας μου φεύγουν.

—Και πόδες σε κρατούν Βοινιδίνε; Η Βροχή έχει πάψει από τόση ώρα.

—Ο Βοινιδίνος έτρεξε άμέσως, κατέβηκε τη σκάλα και γαίως να τον έμποδίσουν κανείς άορισε να τρέχει με όλες του τίς δυνάμεις ψιθυρίζοντας:

—Ας φτάσω τουλάχιστον γρήγορα!

—Ας άσπρηθούμε τώρα πώς έγινε η άσπρη της Μαγδαληνής.

Η νέα είχε ύποσχεθί στο Βοινιδινό ότι μόλις έφτανε ο ύποκομης ντε Μορλάκ θα τον έλευθερώσει. Μα ο Βοινιδίνος δεν πίστεψε στα λόγια της και μόλις βρέθηκε μόνος στη φυλακή κατέληθε από τέτοια μαγία που του έδωσε όλο το αίμα στο κεφάλι. Κι' έτσι λοιπόν να άνακαθίση, μα του άκούει. "Επειτα άρχισε να σέβεται και κατάρωσε με φάση ός τον τοίχο όπου άκούμπησε και νοσημοποιώντας τις άσπρες του για στήθιμα κατάρωσε να σταθή άδοχος στα πόδια του. Μα καθώς σπικωνόταν τα νεία του που ήταν δειμένα πίσω γάντζωσαν σ' ένα σιδερένιο αντίκειμενο. Ήταν ένα κομμάτι υπηγμένο στον τοίχο. Αμέσως ο Βοινιδίνος σκέφθηκε να τοίψη τα δεσμά του στο κομμάτι αυτό. Άρχισε λοιπόν άμέσως τη δουλειά του. Όλη την ημέρα προσπαθούσε με λύσσα να κατόρθωσει το σκοπό του. Πόδες το Βαστάκι ένα σκονιό κόπηκε. Αυτό έδωσε για να λυθούν και τα υπόλοιπα. Μόλις έννοιωσε έλευθερά τα νεία του έβγαλε το φιδωτό έλυσε τα πόδια του άνάτηνεσε βροδιά και κύτταξε την πόρτα της φυλακής που ήταν διπλοκληιδωμένη. Σε δέκα λεπτά ο Βοινιδίνος την είχε άνοιξει.

Μόλις βγήκε έτρεξε στο δωμάτιο του Φλορεστάν μα δεν βρήκε κανένα.

—Έφυγε! φώναξε με λύσσα.

Ο Βοινιδίνος όμως γελιόταν, γιατί αν κύτταζε προσεκτικά από το παράθυρο στον κήπο του μεγάρου της Θούνης θα έβλεπε σ' αυτόν τον Φλορεστάν και τον Δόν Διάζ. Αντί όμως να κυττάξη προς τα έξω, τα μάτια του έπεσαν επάνω στο τραπέζι της κάμαρας, όπου βρισκόταν το δέμα με τις τρεις ιλιθίδες σκούδας και το γαμάκι της Μαγδαληνής, που το είχε άφήσει εκεί ο Φλορεστάν. Ο Βοινιδίνος άφου έβαλε πρώτα τα σκούδα στην τσέπη του, διάβασε κατόπιν και το γαμάκι κάτω από το όποιο ήταν η ύπονοσή του. Ο Βοινιδίνος έξενιάνη.

—Την πονηρή! φώναξε. Να πάω ο διάβολος αυτή βριαμβεύει κι' έγώ καταστοέφωμαι!... Πού να βωδ' τώρα τον ύποκομης... Θα ένη φύγει άσφαλώς για τη Γαλλία. Απορώ όμως που βρήκε λεφτά!... Αυτός ήταν άπένταρος!... Άλλα πάς θα έφυνε από την Τουρσαίνη γαίως όλογο.

Και γαίως να γάση καιρό άρχισε να ψάχνει στούς δρόμους, με την έλπίδα μήπως τον συναντήσει στις πολυσύναστες συνοικίες. Τούγοντας προς την πόλη και έξετάζοντας κάθε άνθρωπο που βασίλειε στην πόλη και δεν άοργνε να μάθω ότι οι διαμαρτυρούμενοι έοχεζόσαν την έπιθεσι έναντίον των άκκλησιών. Η έπιθεσι καθώς γνωρίζουμε έγινε τη νύχτα.

—Αν γίνη αυτό το γλέντι, έπτε μέσα του ο τυχοδιώκτης, ποέπει κι' έγώ να κάνω τη βόλτα μου.

Πας' όλ' αυτό το Φλορεστάν δεν τον έβλεπε πουθενά. Η σκέψις ότι η όσα ήταν προχωρημένη κι' άκόμα ότι βαστούσε επάνω του πολλά νοήματα τον άνάγκασε να γυρίση σπίτι του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέκεια.

Εκδόσεις

Εκυκλοφόρησε η τήπρακτη κομεντί του κ. Άνορβάν (Πάντα εύκαριστήμενος) σε κομψό τομίδιον.

Το τρυκικό τέλος μίς τυχοδιωτρίκας

Το Σάν Μαλό είνε ένα μικρό νησάκι, που βρίσκεται έμπρος στις άκτες της Λουιζιάνας. Είνε τόσο λίλιπούτσιο και τόσο άσπυμνο, που οι γεωγραφικοί χάρτες δεν το άναφέρουν καθόλου και οι ναυτικοί άγνωστον σχεδόν την ύπαρξί του γιατί τα πλοία δεν περνούν συνήθως από το μέρος αυτό.

Θωρηπικά, το νησάκι αυτό άνήκει στις "Ηνωμένες Πολιτείες. Άλλ' οι πραγματικοί κυρίαρχοι είνε οι Ιθαγενείς κάτοικοι του. Η άμερικανική κυβέρνησις βόηκε πώς ήταν περωιτό να τους ένοχλήση και να έπέμβη στα έσωτηρικά τους. Και περιόρισθηκε μόνο να τους στέλνη κάπου-κάπου κανένα γιατρό, μερικά φάρμακα, είδη ρουσιμουό κλπ.

Οι Ιθαγενείς του Σάν Μαλό έχουν έναν Βασίλεά ή άρχοντά, που τον άποκαλούν "εμίστρον". Είνε πιθανόν ότι το όνομα αυτό είνε ένα ύπόλειμμα του περασμένου από τη μικρή νήσο των πειρατών, σε παλαιότερα χρόνια που την είχαν μεταβάλει σε όουπηριό τους.

Βασίλεις ή "εμίστρον" του Σάν Μαλό ήταν κατά τα πρώτα χρόνια του είκοστου αιώνος ένας γιγαντόσωμος Ιθαγενής, που τον έλεγαν Τάοικ "Εγκ.

Ήταν ένας νέος με ωραία χαρακτηριστικά, έκφραστική φυσιονομία και ρωμαλέα διάπλασι. Ο ύποκομης του έλεγαν πώς ήταν γυιός ενός θεού που είχε κατεβή στο νησί τους και είχε συζήση για ένα διάστημα με ια νέας από το Σάν Μαλό στο βάθος μιας σπηλιάς.

Όπωςόποτε, η ιστορία του Σάν Μαλό και του Τάοικ δεν θα ένδιεφερε κανένα, αν το 1915 δεν συνέβαινε ένα αξιομνημόνευτο γεγονός:

Την έποχή εκείνη, τα κύματα της θαλάσσης έβγαλαν στην άμμουδιά του μικρού νησιού μια λιπόθυμη νέα, που το γαμάκι της έπιθεσιόδος της έδειχνε πώς έποεπε ν' άνήκη στη λευκή φυλή.

Ήταν μια νανούρα που είχε παλέψει άκοτέες ώρες μέσα στη θάλασσα και που οι δυνάμεις της την είχαν έγκαταλείψει τη στιγμή που τα κύματα την έσπρωγναν προς την ήσο.

Το όνομά της — όπως έπτε όταν συνήλαθε — ήταν Μαρία Λά Βίνυ. Έμεινε στη Νέα Ουλέανη, άλλ' ήταν γαλλικής καταγωγής. Σε ηλικία δεκατεσσάρων έτών είχαν άκολουθήσει ένα ναύτη που έφυνε για την Άμερική. Τον έγκατέλειψε όμως πολύ σύντομα και άφου περιπλανήθηκε για ένα διάστημα σε διάφορες πόλεις των νοτίων πολιτειών της Άμερικής, ζώντας μια ζωή τυχοδιωκτορίας κατέληξε στο τέλος στη Νέα Ουλέανη. Άλλ' η τύχη δεν την είχε ευνοήσει εκεί και ήταν άποφασισμένη να πάη στη Σαζαίκα. Το πλοίο που την μετέφερε ναύαγισε, όμως, καθώς διέσχισε το

Μεξικανικό κόλπο και η νέα είχε βρεθί τώρα στο Σάν Μαλό.

Έκείνος που την είδε πρώτος και που την σήκωσε στα στήθαα ύποπτος του, για να την φέρη στην καλύβα του ήταν ο Τάοικ "Εγκ.

Η Μαρία Λά Βίνυ ήταν τότε είκοσι τριών χρόνων και έλαμπε από όμορφιά. Και ο Τάοικ "Εγκ ήταν ώραιος επίσης με το μελαψό δέρμα του, το σφιχτοδεμένο κομμί του και τα μεγάλα φλογερά μάτια του. Ένα δυνατό αίσθημα άναπτύχθηκε άμέσως μεταξύ τους.

Ο Τάοικ "Εγκ, ύποδουλμένος όλόκληρα από τη σερίφνα, παραμέρισε σε λίγο όλες τις άλλες γυναίκες του, την παντοεύτηκε σύμφωνα με τα έθια του νησιού και την άνακήρυνε Βασίλισσα.

Η Μαρία Λά Βίνυ είχε παραιτηθί πιά από τα τυχοδιωκτικά σχέδιά της και ήταν άποφασισμένη να ζήση στο μικρό είδυλλιακό αυτό νησάκι, όπου όλοι την άγαπούσαν και την σεδόντουσαν.

Άλλ' η άγάπη της για τον Τάοικ "Εγκ έσβυσε πολύ σύντομα.

Οι νέοι του Σάν Μαλό ήταν όλοι καλοφτιαγμένοι και δεν ήταν κανείς που να μη κύτταξε με θαυμασμό τη όμορφη Βασίλισσα.

Η Μαρία άορισε σε λίγο να γλυσταή τη νύχτα έξω από τη Βασίλική καλύβα και να τρέψη σ' ένα γειτονικό άδύλλιο, όπου την περίμενε ο έλκετος της ημέρας η ύαλλον της νύχτας.

Γιατί, από τη στιγμή που άρχισε να προδίδη τον Τάοικ "Εγκ, τίποτε πιά δεν μπορούσε να την συγκρατήσει. Προκληπτική και άκόλαστη, διάλεγε τους εύνορμμένους της άνάμεσα στούς ώραιότερους νέους του Σάν Μαλό και περνούσε όργιαστικές νύχτες μαζί τους.

Μια νύχτα, μια από τις νύχαικες που είχε πείν ο Τάοικ "Εγκ πήγε να τον ευπνήση στην καλύβα του.

—Δίωξέ τη λευκή γυναίκα ή σκότώσέ την, του έπτε.

—Δεν θέλω ούτε να την διώξω ούτε να την σκοτώσω, άπάντησε ο Τάοικ "Εγκ. Γιατί την άγαπάω.

—Δεν θέλεις το ίδιο αν μ' άκολουθούσες στο γειτονικό άλσος έπτε η Ιθαγενής.

Ο Τάοικ "Εγκ δίστασε στην άρχή. Μα κατόπιν άκόλουθησε την Ιθαγενή. Και είδε τότε τη γυναίκα του στην άγκαλιά ενός άλλου.

Όστόσο, καμμία σκέψις έκδικήσεως δεν πέρασε από το μυαλό του. Και ήταν άποφασισμένος ίσως να συχωρήση την άπιστη Μαρία.

Άλλ' η Ιθαγενής που του είχε φανερώσει την άπιστία της είχαν είδοποίησει στο άναμεταξύ τους γέροος του νησιού, που άποτελούσαν ένα είδος συμβουλίου γύρω από τον Τάοικ "Εγκ.

Κι' εκείνοι καταδίκασαν σε θάνατο τη Μαρία και τον τελευταίο έρωστή της.

Η έκτέλεσις του νεαρού Ιθαγενούς έγινε το πρωί της άλλης μέρας. Τον έδεσαν σ' ένα δένδρο και όλοι οι άνδρες της φυλής άφσαν τα βέλη τους να πέσουν πάνω του.

Μα η τιμωρία της Μαρίας ήταν πιά σκληρή. Την ένύμνησαν και την έδεσαν σ' ένα πάσσαλο, στη μέση μιας βάρκας, κοντά σ' ένα έλος. Σύμφωνα κουνουπιών πετούσαν πάνω από τα πράσινα και άκάθαστα νερά του έλους αυτού. Χωρίς να την λυπηθού, έσπρωξαν κατόπιν τη βάρκα μέσα στο έλος και την άφσαν εκεί... .

Η δυστυχισμένη γυναίκα δεμένη όπως ήταν, δεν υποόσσε να κινηθί. Και τα κουνούτσια όωρησαν άμέτοχη πάνω στο κατάλευκο κομμί της κι' άόρισαν να γίνουν τις υστερές προδοσίδες τους μέσα στις σάρκες της... .

Λίγον καιρό άργότερα, ένα κουφάρι που άνάδινε άπαισία δυσωδία, είχαν άπομείνει μέσα στη βάρκα. Η φοβερή ζέστα και τα κουνούτσια είχαν κάνει το φοικό τους έργο... .

Οι Ιθαγενείς έβγαλαν τότε τη βάρκα από το έλος και την άφσαν να κυλήση μαζι με το άποκορυστικό φορτίο της και να γαθή μακριά πάνω στα κύματα της μεγάλης θάλασσας... .

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΑΣ

Κουβεντούλες

Μου λέτε πώς άνήκετε σε μια πολυμελή οικογένεια, περάσατε μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες και σ' αυτό συνέτεινε πιά πολύ η κατάρτασις του πατέρα σας, που ήταν ένας χαρτοπαίκτης, ένας μέθυσος, Σείξ, έν τούτοις, ξεφυγάτε απ' αυτό το περιβάλλον και παρ' όλη την έλλειψη κατανόησεως από μέρους των δικών σας, κατωρθώσατε να σπουδάσετε και ν' άποχτήσετε με τη δουλειά σας την ανεξαρτησία σας. Τώρα βρέθηκε κάποιος νέος που σας μίλησε στην καρδιά σας, μίλησατε και σείς στη δική του και σκέπτεσθε να παντρευθήτε. Όλα αυτά καλά και άγια, λέτε, μα πώς να το μιλήσετε για την οικογένειά σας, πώς να το πείτε ότι έχετε έναν πατέρα μέθυσο και χαρτοπαίκτη; Φοβάσθε, και με το δικό σας, πώς μπορείτε να τον χάσετε. Έξ' άλλου, όμως, δεν μπορείτε και να μη του μιλήσετε καθόλου για την οικογένειά σας. Είνε έπικίνδυνο, γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε και τους καλοθελητές. Δεν θα είνε χειρότερο να μάθω από τρίτους την άλήθεια; Γι' αυτό σας συμβούλευω να κάνετε κουράγιο και να του άνοίξετε την καρδιά σας. Είμαι βεβαία πως θα σας καταλάβη και, αν είνε όπως μου την περιγράφετε, θα σας έκτιμησθί πιά που που κατωρθώσατε να γίνετε αυτή που είστε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η υοδα

Πόση προσοχή χρειάζεται έκ μέρους των ραπτριών για να μη γελαιοποιήται κάποτε η μόδα. Λίγη υπερβολή άρκει για να μεταβάλω ένα νόστιμο σκέτοος της μόδας σε κάτι γελοίο. Και δυστυχώς απ' αυτό τον κίνδυνο δεν ξεφύγουν πάντοτε οι ραπτρίδες μας, ένθ' έχουν τόσα άλλα προσόντα που τις κάνουν να μη φοβούνται τη σύγκρισι με όποιάδήποτε συνάδελφά τους του Παρισιού. Έχω πρόσφατο ένα παράδειγμα που έπιβεβαιώνει τα γραφόμενά μου.

Μια γνωστή μου με την εύκαρια κάποιος φίλης της που έφυγε για το Παρίσι, έστειλε στην άδελφή της ποι μένει γυιός ένα φορεμάκι ραμμένο σε μια από τις καλύτες ράπτριες των Άθηνων. Και το φορέμα εκρήσθ' ό' όλους στο Παρίσι ως πρώτης τάξεως έκτελεσις: γραμμή έντελως Παριζιανική, έφορμογή τέλεια, ράφιο άψογο. Σε τί όμως ύστερούσε; Στούς ώμους που ήταν υπερβολικά τετράγωνοι και τελείως άκαλαίσθητοι. Μια φοβερή δηλαδή παραφρονία σ' ένα άρμονικό κάτοο σύνολο. Η Άθηναια που είχε μεταφέρει στο Παρίσι το φορέμα έζήγηγε πως οι "ώμοι" αυτοί έπαλυνον το έτοιμο στούς δρόμους των Άθηνων. Μεγάλη ιλαρότης στο άκροατήριον. Τα σχολία περιττεύουν. Χωρίς πολλά λόγια οι "ώμοι" άντικατεστάθησαν άμέσως με κομψότερες έπωμίδες που δεν έχουν καμμία σχέση με τα σκαμνιά, που παλύνουν στην όδον Αίλου και στην όδον Άθηνας. Και τα άθλια εκείνα κατασκευάσματα που είχαν φορέμα φυλάχτηκαν για

Ταγίον γυφικό από μαλακό λαινάζ ή λινό άναλόγως της έποχής. Καθώς βλέπετε και το πέπλο έκει άτλοποιήθ. Στη θέσι του υπαίνει ένα ριχτό βελάκι, που μπορεί να είνε και άληθινή δαντέλλα.

Φούστες και χοροά

Οι φούστες γίνονται ως έπι το πλείστον με πιέτες, που δεν είνε όμως τοποθετημένες έμπρος και πίσω σαν άλλες, αλλά κατά διαστήματα γύρω-γύρω στη φούστα. Δηλαδή βαζόμεν τρεις ή τέσσερες στενές πιέτες, άφήνουμε ένα διάστημα 5-6 δακτύλων και έναλλάζουμε. Έτσι συνεχίζουμε όλη τη φούστα. Άλλοτε οι πιέτες γίνονται άρχίζοντας απ' το κορσάκι και μάλιστα από τους ώμους και στήνουν ως το τέλος της φούστας. Αυτή όμως η μόδα παχαίνει κι' έπωμένως είνε για λεπτεσιλιούτες. Απαιτεί έξ' άλλου και πολλές πηγές ύφασματος. Άλλο είδος φούστας που συνήθίζεται είνε το κλός και οι πιαδέδες.

Τα κορσάκια παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Βλέπουμε κορσάκι με άμπιεσμέν στούς ώμους, άλλα με ένα είδος τρυφ

χηλίδας, ή με ένα είδος ζιλέ και άλλα είνε σταυρωτά και σουρωτά. Τα κορσάκια είνε πολύ της μόδας, τοποθετούνται δε με τέτοιον τρόπο που να στήριζον από τη μια μεριά το κορσάκι και από την άλλη τη φούστα. Τα κορσάκια είνε σφιχτά για ν' άποτελούν αντίθεσι με το κορσάκι και τη φούστα που είνε ρουσκωτά.

Τα μανίκια είνε τρουά και ή σταματούν πάνω από τους άγκώνες. Δεν ύπάρχει πάντως κανόνας. Ότι θέλει ή κάθε μια μπορεί να διαλέξη. Το σχήμα τους είνε ίσια ή έλαφώς φουσκωτά επάνω και έσφραμιστά στα κάτω. Αυτή όμως ή φόρμα είνε για πολύ κοντά μανίκια που τελειώνουν άρκετά πιά ψηλά από τους άγκώνες και φυσικά είνε για νέες κυρίες. Ο πιά μέγας άς προτιμούν τα τρουά κορ.

Όσο για τις βραδυνές τουαλέτες, αυτές μπορούν να μνη έχουν στα είνε ντροπή καθόλου μανίκια. Οι φούστες τους είνε κομμένες αν μπαί. Άλλες φούστες είνε ντραπές στούς γοφούς και άλλες συγκεντρώνουν όλο το ντροπισμα στο πλάι-έμπρος, συγκεντρώνοντας το μ' ένα κομψήμα ή μια άγκράφα.

Θα ίδούμε επίσης τουαλέτες βραδυνές με έντελως μακρύ και στενά μανίκια και ντεκολτέ μικρό κορσάκι. Οι ώμοι είνε στρογγυλοί με άναπεισμένες έπωμίδες. Σε πολλές μάλιστα τουαλέτες τοποθετείται στη ραφή μόνον το μαγικιό, επάνω στον ώμο, ένα κομμάτι ασγκουλι και αυτό βοηθεί τον ώμο να φαίνεται λίγο ψηλότερο, χωρίς τίποτε το υπερβολικό και το άκαλαίσθητο.

Για την όμορφιά σας

Για να έχετε πάντοτε δραστή και ρόδινα χείλη κατασκευάστε σ' ένα φαρμακείο αυτή την πομμάδα:

Μέλι ροζά 50 γρ., άμυγδαλόλαδο 50 γρ., κερί 5 γρ., λίγο άποσταγμα τριανταφυλλοένου.

Χρησιμοποιήτε την κάθε βράδυ και το πρωί αντί κραγιόν που τις περισσότερες φορές έφραίνουν τα χείλη, αν δεν είνε άριστης ποιότητας.

Για να έχετε χείρη λευκά και μαλακά επιδερμίδα κάνετε αυτό το μίγμα: Ένα αλυστάκι γλυκερίνη, 1/2 βρασμένο νερό, 1/2 λεμόνι, 1/4 κολώνια.

Θα το σιτάσετε ως έξης: Μέσα στο βρασμένο νερό θα ρίξετε το λεμόνι και την κολώνια και άφου το άνακατέψετε καλά ζεστό το ρίχνετε στη γλυκερίνη και χτυπάτε καλά το μπουκάλι ώσπου να κρυώση. Τότε κρεμάτε το μπουκάλι 10 μέρες στον ήλιο. Έπειτα χρησιμοποιείτε το μίγμα, τρίβοντας τα χείρη σας έπειτα από κάθε πλύσιμο.

Μικρές συμβουλές

Αποφεύγετε να συναντατρέφεσθε άνδρες που έχουν τη συνήθεια να σπύνουν, είνε χυδαίο.

Αποφεύγετε τα ρεύματα, χωρίς όμως και να μένετε πολλή ώρα σε χώρο κλειστό που δεν αερίζεται.

Κάνετε κάθε πρωί άναπνευστικές κινήσεις και τραγουδάτε, έστω και αν δεν έχετε φωνή, γιατί το τραγούδι τώνανει τους πνεύμονας.

Μη ντυνέσθε βαρύ άν αν δεν είνε κρύο, γιατί ιδρώετε και κρυολογείτε εύκολα.

Μη κάνετε ήλιοθεραπεία αν δεν συμβουλευθήτε το γιατρό σας γιατί κάποτε βλάπτει τους πνεύμονας. Έπίσης το πέσιμο μπρούμυ

πάνω στην άμμο πιέζει το θώρακα, πράγμα πολύ έπικίνδυνο για μερικούς όργανισμούς. Μην παραμελείτε ποτέ ένα σνακ, ένα βήχα, ένα άδικαιόλογητο πυρετό, ένα ύπνο άδυνατίσματος. Όλα αυτά μπορούν να είνε προάγγοι κάποιος άρρώστειας που εύκολα προλαμβάνεται αν την προσέξουμε, αν όμως την παραμελήσουμε, το κακό προχωρεί και θεωρατεύεται δυσκόλότερα.

Η άλλη λορφία μου

Αλύπτω την "Έχετε πολύ δική να ρωτάτε, γιατί συνήθως κανείς από τους καλεσμένους δεν φέρει την ώρα που πρέπει. Λοιπόν στην ιδική σας περίπτωση θα φτάσετε στο σπίτι που σας έκάλεσαν ένα τέταρτο το πολύ πριν της όρισμένης για το γεύμα ώρα. Έπειδή όμως ή ώρα αυτή δεν είνε ίδια για όλους, όταν σας καλέσουν να ρωτήσετε: "Τι ώρα κάθεται στο τραπέζι;" Μετά το φηγίλιο κάθεται 1/2 ώρα ή 3/4 και έπειτα φεύγετε. Μπορείτε επίσης να πάτε στην οικοδέσποινα λίγα άνθη την ημέρα του γεύματος.

Κάποιος 13. Η ιστορία σας είνε δυστυχώς συνήθισμένη. Δεν φταίτε σε τίποτε που οι καλές σας έφυγε χωρίς μια λέξη. Θα ήταν κανένας άτακτος και πρέπει να τον ξεχάσετε. Έχετε μπροστά σας δόκιμη ζωή. Και μάλιστα με τόσα προσόντα που έχετε θα έαναγορεύθητε πολύ γρήγορα και θα... έαναγορεύθητε.

Μαθητήν Τ. Χ.: Νά λούζεσθε με τσουέμι (άναλογία 500 γρ. νερό και 50 γρ. τσουέμι που θα βράσουν καλά). Σεβάζετε με πολλά νερά τα μαλλιά σας και αν ή περιποίηση έπιμένη χρησιμοποιείτε αυτή την πομμάδα: Aconthe 50 gr., Huile de cade 4 gr., Souffle-lave 2 gr.

Μότση Χ.: Νά τα τρίβετε με νερό και στυψί. Είνε όμως ένδεχόμενο να άγριεψη λιγάκι ή έπιθεσιόδος. Καλό είνε επίσης το λεμόνι (χυμός).

Κάποιος 14. Θα συστήσω στην έδουλο του "Εθνοσάουρου" να έκτελεση την έπιθεσιόδος σας. Όσο για τα μαλλιά τρίβετε τις ρίζες με αυτή τη λοσιόν που είνε άπληρη: Extraite de quinquina 11 gr., Baume de Fioravanti 25 gr., Rhum 100 gr., Teinture de cantharides 1 gr.

Γάκη η Α.: Έξετάστε τα νεύρα σας μήπως έχετε λεύκιμα και αν όχι τότε σημαίνει ότι τσαίο είνε εκ φύσεως το πρόσωπό σας και δεν γίνεται τίποτε. Ίσως με λίγο τοπικό μασάζ μπορείτε να ιδήτε μια μικρή βελτίωση, πρέπει όμως να σας δείξη πώς γίνεται καποός είδικός.

Φάωρα η Β.: Δεν ξέρω περί ποιάς συνταγής όμιλείτε που άναφέρει μιαδά. Μήπως την έδαθασατε άλλού και όχι στο έθροσά; Αν βρήτε λίγη καλή Eau de quinine θα σας άναμώση τα μαλλιά σας. Το κεφάλι μου κλέ είνε πολύ καταλλήλο για την ηλικία μου, μπορείτε δε να τις κάνετε μόνη σας τις άνοκλίσεις. Επίσης θα σας πηγαίη μια χροίστερα στο πλάι.

Βασανισμένη η Ρ.: Φα νή. Θέλω να μου έξηγησετε τί είδους υπιμπία είνε αυτή που έχετε στο άνω άκρο ή πού έχετε φορά που άκούω τέτοιο πρόγμ. Ξέρω μόνον τα του προσώπου, που εξαλειφοντα με άμψλντρυ, όχι όμως ριζικά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο μεγαλύτερος ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ αυτογράφων

Ο πάστωρ Γκρηνγουέη και
τά... θύματά του

Το γραμματοκιβώτιο ενός μικρού σπιτιού του Μπουκλιν γίνεται το πιο ασυνήθιστο ταχυδρομείο: γράμματα από βασιλείς και βασιλίσσες, προέδρους και Πάπες, δικτάτορες και στρατηγούς, προσωπικότητες σαν τον Γκάντι, τον Τσώρτσιλ, τον Λίντμπεργκ, τον Άϊνστάιν...

Στο σπίτι αυτό κατοικεί ο πάστωρ Κορνέλιους Γκρηνγουέη, ο μεγαλύτερος συλλέκτης αυτογράφων της εποχής μας. Δεν άρκει να σέμει με απλή υπογραφή, αλλά ζητεί από κάθε δόσαν προνόμιο να του στείλει μια φωτογραφία του με ιδιόχειρο αφιέρωση. Έτσι, έχει καταρτίσει μια ανεκτίμητη συλλογή από 6.000 πορτραίτα προσωπικότητας.

Συνήθως, τα δίσματα πρόσωπα, δεν τιμούν με την υπογραφή τους τους συλλέκτες αυτογράφων. Περιορίζονται μόνον να τους στείλουν μια φωτογραφία τους. Αλλά ο Γκρηνγουέη επιμένει και σχεδόν πάντα επιτυγχάνει. Η μέθοδος που είναι να κολακεύει τις διασπασμένες στο εύαλο του σημειώσεις. Έχει φροντίσει λοιπόν να μάθει τις διαφορές «ευαλές» τους. Ξέρει π. χ. ότι ο Βασίλειος Γουσταύος της Σουηδίας αγαπάει το κέντημα κι' ο Άττιλ την ευλογική, ότι ο Ζούκωφ μαζεύει μέταλλα κι' ο Τσώρτσιλ διασκεδάζει παίζοντας τύμπανο. Κι' έκμεταλλεύεται καταλλήλως αυτές τις ιδιοτροπίες τους.

Όταν έμαθε π. χ. ότι ο περίφημος συγγραφέας Ούλες μάζευε μολυβένια στοασιωτάκια, τουστέλει ένα τέτοιο, τελείως ασυνήθιστο, κι' εκείνος τον άνημιψε με τη φωτογραφία του και το αυτόγραφο του.

Ο Γκρηνγουέη έγραφε επί 11 χρόνια συνεχώς στον Έρικο Φόρτ και στον Έντισον, ως ότου αποφασίσουν τέλος να του στείλουν ό,τι τους ζητούσε. Είχε στείλει επίσης 300 γράμματα για τον ίδιο σκοπό στον Άϊνστάιν, κι' επιτέλους ακολούθησε μια συμβουλή του γραμματέως του μεγάλου επιστήμονος: Έκαμε δηλαδή μια δωρεά 10 δολαρίων σε μια οδοντογύα διαγνώσε λακτος στα παιδιά, κι' αμέσως έλαβε την πολυπόθητη φωτογραφία του Άϊνστάιν με αφιέρωση.

Ο Βασίλειος Άλφόνσος της Ισπανίας είχε αγιοήσει 30 γράμματα του Γκρηνγουέη. Μετά την έξορά του όμως, ο Γκρηνγουέη σκέφθηκε ότι θα γίνε καταδικαστικός. Του ξανάγραψε λοιπόν, κι' αυτή τη φορά πέτυχε το σκοπό του.

Ο Σάου δεν άπαντούσε επί πολλά χρόνια στις παρακλήσεις του. Τέλος, ο Γκρηνγουέη σοφίσθηκε να κατηγορήσει ένα έργο του Ιρλανδού εθνομυθολόγου, Άμείως ο Σάου του έγραψε, για να άνασκειυάση τα γραφόμενά του κι' έτσι ο Γκρηνγουέη απόκτησε ένα γράμμα του!

Άλλος δύστροπος ήταν ο Μόργκαν. Δεν έδινε απάντησι στα γράμματά του. Αλλά ο πάστωρ άνακάλυψε ότι ένας ένοριτής της εκκλησίας του ήταν ιδιαίτερος κούρας του. Τον παρακάλεσε λοιπόν να τον βοηθήσει. Την έπομένη Κυριακή, ο κούρας έφριξε τη φωτογραφία του Μόργκαν με αυτόγραφο στο... δίσκο της εκκλησίας!

Ο Γκρηνγουέη στέλνει τα γράμματά του συστημένα με το ταχυδρομείο, έστω κλείνοντας ένα τσεκ για τα έξοδα της απάντησεως. Έννεα φορές όμως στις δέκα, του επιστρέφουν το τσεκ, άνεπιστράκτο.

Η συλλογή του Γκρηνγουέη έχει μεγαλύτερη σημασία, γιατί ο φωτογράφος δείχνουν τις στάσεις και το περιβάλλον που προτιμούν οι διασημότητες. Ο Ρούζβελτ π. χ. είχε στείλει μια, που τον παρίστανε μαζί με τη σύζυγό του κοντά στο τζάκι τους. Η άεροπόρος Άμαλία Έρχαρντ ποζάρισε έμπροστί' άεροπλάνο της. Ο Τρότσκι έστειλε μια φωτογραφία, στην όποια καθόταν στην άκρη μιας βάσκας, με τα παντελόνια του άνασηκωμένα και τα πόδια του βουτηγμένα στη θάλασσα! Από πίσω έγραφε: «Διόσας, με άνεσι, Τρότσκι». Ο Μουσσολίνι ποζάρισε ως άλπινητής κι' έγραψε στη φωτογραφία του: «Έτος του Θεού, 1929. Έτος του Μουσσολίνι VII». Κι' όταν ο Γκρηνγουέη έγραψε στο Χίτλερ, το έτος 1933, έλαβε ένα πορτραίτο του, διπλάσιο στο μέγεθος άπ' του Μουσσολίνι...

Υπάρχουν άκόμη στη συλλογή οι φωτογραφίες όλων των πολιτικών που υπέγραψαν άλλοτε τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, όλων των στρατηγών που υπέγραψαν τα έγγραφα της υποταγής των Γερμανών και των Γαλιανέων, των άεροπόρων που ορίσαν τις άτομικές βόμβες στην Ιαπωνία των Ναζιδών έγκληματιών που άπαγγονίσθηκαν στο Νυρεμβέργη, των τελευταίων 5 Προέδρων των Ηνωμ. Πολιτειών, κλπ. Οι φωτογραφίες αυτές είναι φυλαγμένες σε άσφαλμένα γραμματοκιβώτια για λόγους άσφαλείας.

Μόνον δυό δίσματα πρόσωπα δεν έχουν στείλει πορτραίτα τους: ο βιοιστής Φρίτς Κράισλερ, κι' ο στρατάρχης Στάλιν. Όταν τ' άποκτήσει κι' αυτά ο Γκρηνγουέη, θα θεωρη τελείως συμπληρωμένη η συλλογή του. Μ. ΒΑΪΖΕΝΓΚΕΡ

Στόμαχοι...καταβόθρες!...

Άνθρωποι που καταπίνουν μαχαίρια, πηρούνια, κουτάλια, κλειδιά, πέτρες κλπ.

Όλοι λίγο ή πολύ, παρανοούμεθα για την ευαισθησία του στομάχου μας. Και όμως είναι άφάνταστο το τι μπορεί να χωρέσει ένα ανθρώπινο στομάχι.

Πριν άπο λίγο καιρό άκόμη, οι έφημερίδες όλου του κόσμου άσκολήθηκαν με την περίπτωση ενός τρελλού, που νοσηλεύοντο σε μια κλινική της Βιέννης. Ο άνθρωπος αυτός είχε καταπιή το ένα έπειτα από το άλλο δώδεκα κουτάλια του γλυκού. Κατόπιν, όμως άρχισε να αισθάνεται φοβερούς πόνους, που είχαν φέρε σε μεγάλη άμνηχανία τους γιατρούς, γιατί δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είχε. Στο τέλος αποφάσισαν να του άνοιξουν το στομάχι του, που το βρήκαν διωγκωμένο και γεμάτο πληγές από τα κουτάλια που βρίσκονταν μέσα σ' αυτό.

Η πιο καταπληκτική περίπτωση, όμως, είναι μιας μαύρης, που της άνοιξαν πριν άπο λίγον καιρό το στομάχι στο κρατικό νοσοκομείο του Κάνσας, στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Μέσα στο στομάχι αυτής της γυναίκας βρέθηκαν 1393 άντικείμενα! Τα άντικείμενα αυτά ήταν: 506 κομμάτια διαφόρων μεγεθών, 42 βίδες, 9 κλειδιά, 5 λαβές κουταλιών της σούπας, μία λίμα για τα νύχια, 3 κομμάτια σιδερώ 5 δακτυλίδια, 3 σκεπάσματα αλατιέρας, 10 γάντζοι, 105 «παράμανα», 115 μικρά πηρούνια, 152 κοινές καρφίτσες, 57 βελόνες, 7 γάντζοι για ρούχα, ένα περιβέραιο από φυτίκια μαργαριτάρια μήκους 1μ.20, 70 νυλβια πετράδια, 85 κομμάτια πέτρες και νυλβία και 218 άλλα άντικείμενα παντός είδους.

Οι γιατροί έμειναν κατάπληκτοι έμπροσθ στην πληθώρα αυτή των άντικειμένων. Το άξιολογιστώ είναι ότι η μαύρη αυτή δεν είχαν αισθανθή κομμία ένόχλησι επί τρία χρόνια. Μόνον στο τέλος του τρίτου έτους άρχισε να αισθάνεται μαρκόους πόνους, που, με τον καιρό, όμως, έγιναν άφορητοι και την άνάγκασαν να καταφύγει στους γιατρούς. Όταν έβλεπε ένα όποιοδήποτε άντικείμενο, έξομολογέθηκε, άίσανόταν μια άκατανίκητη έπιθυμία να το ριξή μέσα στο στομάχι της. Και στο τέλος βρέθηκε αυτό το πράγμα τόσο διασκεδάστικό, που δεν περνούσε ή μέρα χωρίς να ριξή κάτι μέσα της.

Στο Όχι της Άμερικής έξ άλλου, μία γυναίκα που υπέφερε από νευροσθένεια και είχε πάρει την απόφασι ν' αυτοκτονήσει κατάπιε μέσα σε τρεις μήνες τα άκόλουθα άντικείμενα: ένα κλειδί, δύο κουτάλια του γλυκού, ένα πηρούνι, ένα μικρό κουβάρι σύρμα δύο καρφίτσες, δώδεκα κομμάτια νυλβία, ένα μικρό κερούλι πόρτας, ένα πεννάνκι, έννεα βελόνες, δέκα κομμάτια κιμωλίας και νυλβικών, κουμπία κτλ. Το συνολικό βάρος όλων αυτών των άντικειμένων ήταν 261 γραμμάρια.

Στο στομάχι ενός βαρυνμένου των φυλακών της Βρέστης βρέθηκαν επίσης 52 άντικείμενα. Άνάμεσά σ' αυτά ήταν διάφορα κέρματα, μία λαθή μαχαίριου, ένα μικρό καταβίδι και ένα σκέπασμα ρολογιού.

Μία νέα δεκαετία έτών, στη γαλλική Νάντη, είχε τη συνήθεια, έξ άλλου, να καταπίνει τα βελόνια με τα όποια έρραβε. Τα βελόνια αυτά από το στομάχι είχαν περάσει στα έντερα και είχαν ένοσηνωθή σε διάφορα σημεία. Στο τέλος, η δύστυχη έφη υπέφερε τόσο πολύ, που είχε πάρει την άποφασι ν' αυτοκτονήσει. Κατά την έγχείρησι που της έγινε οι γιατροί της έβγαλαν από το στομάχι και τα έντερα 40 βελόνια και άναριθμους καρφίτσες.

Άλλά δεν είναι οι άνθρωποι μόνο που καταπίνουν ό,τι βρουν μπροστά τους. Και τα ζώα έχουν κάποτε αυτή την κακή συνήθεια.

Ένας χωρικός από το Σερβίλλερ της κάτω Άλσατίας βρήκε κάποτε μέσα στο στομάχι μιας κότας δέκα χάλκινα κέρματα και ένα άσημένιο. Δεκατρείς κρίκους κουρτίνας, έννεκα βίδες και μεγάλο άριθμό από νυλβινες χάντρες και σκάγια. Η κόττα αυτή είχε καταπιή επίσης μία μικρή πρόκα, που είχε διατρυπήσει τον όσφραγο της και είχε βγί από το μέρος του λαιμού. Ότόσο δεν φαινόταν να υπέφερε καθόλου άπ' αυτό.

Στο στομάχι μιας στρουθοκάμηλου, που πέθανε στο ζωολογικό κήπο των Παρισίων, βρέθηκαν επίσης ένα κιλό πέτρες διαφόρων μεγεθών τρεις πέτες, ένα μαχαίρι, δυό μετάλλινες μπουμπιέρες, όκτω κουμπία, μεγάλος άριθμός κερμάτων και διάφορα σιδερέα.

Τι καταβόθρα, αλήθεια, το στομάχι!...

Για τους άφηρημένους

Πολλές φορές, άμέσως μόλις πάρουμε στο πλέ. φωνο έναν άριθμό άμφιβάλλουμε άν τον πήραμε σωστά. Αυτή λοιπόν την άμφιβολία μας έρχεται να εξαλείψει στο έξης ένα μικρό κι' έξυπνο μηχανήμα που έφευρε ένας Σουηδός και που υποδεικνύει συνεχώς ποιόν άριθμό έπληρασε, ως τη στιγμή που θ' άφίσουμε στη θέση του το άκουστικό.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ του Μονάχου

Το μυστήριο ενός θύματος
του πολέμου

Η περίπτωση του Άντελμ Μανζέν, του άμνησιακού του Ροντέζ, όπως τον άνόμασαν, έμεινε το συνταρακτικότερο αίγνυμα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Την 1ην Φεβρουαρίου 1918, είχε κατεβή ένας άνθρωπος στο σταθμό της Λυών, άπ' ό,τι άναινο με αίματώδες πρόσωπο, επίστρεψαν. Όταν άστυνομικοί τον βρήκαν να περιπαλάντα έδω κι' εκεί, τους βεβαίωσε ότι δεν ήξερε το όνομά του ούτε την ηλικία του, ούτε την προέλευσί του, ούτε τί του συνέβη στον πόλεμο. Οι γιατροί γνωμάτευσαν, ότι έπαυχε από άμνησι. Άφου πέραςε από διάφορα στρατιωτικά νοσοκομεία, κατέληξε τέλος το 1920 σ' ένα άσυλο της πόλεως Ροντέζ. Εκεί τον έπισκέφθηκαν χιλιάδες οικόγένειες έξ έξω, έπειτα άπ' όσα είχαν γράψει οι έφημερίδες ν' αυτόν. Έκατό φορές τον άνεγνώρισε μία μητέρα, μία σύζυγος, ένας άδελφός. Αυτός όμως δεν άνεγνώριζε ποτέ κανένα Είκοσιδυό οικόγένειες κατέβησαν στο δικαστήριο, ζητώντας να τους παραδοθή ό Άντελμ Μανζέν — αυτό το όνομα του είχαν δώσει στο άσυλο. Κι' οι δικαστά άφου έδίστασαν επί πολύ έμπροσθ στα άποδεικτικά στοιχεία που παρουσίαζαν, άπέροισαν τις αίτησεις όλων.

Υπάρχει λοιπόν και στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο μία άνάλογη περίπτωση άμνησίας. Πρόκειται για μία κοπέλλα ως 22 έτών. Τα άμερικανικά στρατεύματα τη βρήκαν στα τετρασχολακικά σύνορα, το Μάιο του 1945. Ήταν έξαντλημένη, άναμική, ζύγιζε μόλις 35 κιλά και φαινόταν πως είχε ξεφύγει από κάποιο ναζιστικό «στρατόπεδο θανάτου».

Το μόνο πιστοποιητικό που είχε πάνω της, ήταν ένα νυλβίο διαβατήριό, στο όνομα της Ένοϊέτας ντε Μπουζί γυνή-βέισης το 1918 στη μικρή πόλη Σάν-Ζουάν, στα σύνορα Χιλής και Βραζιλίας. Μα η νέα δεν φαινόταν 27 έτών, όσο δηλαδή έλεγε το διαβατήριό αυτό.

Όπωςδήποτε, τη μετέφεραν στο Μόναχο και την έβαλαν σ' ένα νοσοκομείο, όπου δεν άσχησε να έαναβρη τις δυνάμεις της. Έν τώ μεταξύ οι άμερικανικές ύπηρεσίες είχαν στείλει το διαβατήριό της στο προξενείο της Χιλής, στη Βέονη. Άπό εκεί, το έπίστρεψαν μαζί μ' ένα σημείωμα: «Η Ένοϊέτα ντε Μπουζί είναι άγνωστη στην Χιλή. Δεν άναφέρεται πούθενά η γέννησίς της στα μητρώα του Σάν-Ζουάν».

Άμέσως οι ύποθέσεις έδωσαν και πήραν. Επρόκειτο για μία Γερμανίδα, που είχε παίξει σπουδαίο ρόλο στο ναζιστικό κόμμα: Η για μία Ές-Ές, φύλακα ενός στρατοπέδου συγκεντρώσεως. Η μάλλον

για μία σοβιετική κατάσκοπος.

Οι Άμερικανοί άξιωματικοί την άνεκρίναν έπίμονα. Άλλά η νέα βεβαίωσε ότι δεν θυμόταν το όνομά της, την καταγωγή της, την ηλικία της, τις προηγούμενες περιπέτειές της...

Διατρήσεις όστόσο μία «τεχνική μνήμη» χάρις στην όποια έξακολουθούσε να μιλή καλά τρείς γλώσσες που είχε μάθει άλλοι: άγγλικά, γερμανικά και γαλλικά. Έτσι, έγινε προσωρινώς διερμηνεύς στην Ούνρα.

Παρ' όλες τις θεαπείες στις όποιες την ύπέβαλαν, — άκόμη και μία μέθοδο ύπνωτικής ύποβολής, — φαινόταν άγίατρεπτη, κι' οι άμερικανικές άρχες σκέπτονταν να την κλείσουν σε ψυχιατρείο.

Τότε επενέβη ένας ταγματάρχης, όνομαζόμενος Ζέκ. Άμερικανός στρατιωτικός γιατρός. Ειδικόμενος σε περιπτώσεις διαταραχής της μνήμης, ο Ζέκ, ζήτησε να του έμπιστευθούν την άγνωστη, με την έλπίδα να διασώτισθ το μυστήριό.

Τώρα της κάνει μία σειρά ένεσών μ' ένα φάρμακο, που έχει δώσει ήδη ικαποηποικτικά αποτελέσματα στην Άμερική σε παρόμοιες περιπτώσεις. Την έχει έγκρασταθή σ' ένα σπιτάκι ενός προαστείου του Μονάχου και κάθε μέρα πηγαίνει και την βλέπει.

Οι Άμερικανοί στρατιώτες την έχουν έπονυμάσει «Κόμηςσα». Δεν εργάζεται πιά στην Ούνρα, έξακολουθεί όμως να παίρνει το μισθό της.

Είτε κοκέτα, ντύεται όσο μπορεί κομψότερα και μακιγιάρται. Δέχεται πρόθυμα να τη φωτογραφίσουν οι δημοσιογράφοι που την έπισκέπτονται, με την έλπίδα να υποθέσει έτσι να έαναβρη τους δικούς της.

Όσο για τα φυσικά χαρακτηριστικά της, είναι τα έξης: Άνάστημα 1.62, μαλλιά μαύρα σούδια μαύρα, μέτωπο πλατύ, μάτια βελούδινα κατασφαιμένα, μύτη έλαφρά κυρτή, στόμα μεγάλο και κολοσχηματισμένο, πηγούνι στρουγυλό, πρόσωπο ώρειόδες, δέρμα μάτ.

Όταν ο ταγματάρχης Ζέκ της πη να μιλήσει στη μητρική της γλώσσα, προφέρει κάτι θύμους ήγους, που δεν άνήκουν σε καμιά άπ' τις γνωστές γλώσσες.

Η κουβέντα της είναι παράξενη, άταίριαστη με την ηλικία της με έκφράσεις που δείχνουν μεγάλη πείρα. Δεν θυμάται διόλου τα όνόματα, ούτε καν του ταγματάρχου Ζέκ. Έχει όμως τέλεια τοπογραφική μνήμη. Δεν ζητεί ποτέ να της δείξουν το δρόμο της, ούτε χρειάζεται να σημειώσει ποτέ ένα ραντεβού ή μία διαταγή.

Ισχυρίζεται ότι θυμάται το Παρίσι, το Άμστερνταμ, το Βουκουρέστι. Κατοίκους όμως πραγματικά σ' αυτές τις πόλεις ή τις έξερει μόνον από περιγραφές άλλων κρατούμενων.

Την περιβάλλει πάντοτε βαθύ έρωτας. Γι' αυτό ίσως κάνει θραύσι στις καρδιές των Άμερικανών στρατιωτικών. Την έχουν ζητήσει ως τώρα δυό σε γάμο, αλλά αυτή έχει άσυνήθ. Ετίσης δεν έχει δεχθή τα συμβόλαια που της πρόσφεραν διάφορες άμερικανικές εταιρείες.

Θα την ζητήσουν άραγε κι' αυτήν μία μέρα έκατοντάδες οικόγένειες, όπως τον άμνησιακό του Ροντέζ;

Το κλεμμένο παλτό

Το κρουσταλλωμένο χιόνι σκέπαζε μ' ένα λεπτό άσημένιο στρώμα την άσφαλο. Ένας πανωμένος άέρας λυσσομαίνουσε στους δρόμους της Βουδαπέστης.

Ο Λάνιος Πρίοζκυ πέρασε τρέχοντας την γέφυρα του Θραγκίου Ιωσήφ. Φορούσε ένα έλαφρό κίτρινο έπανωφόρι που έφτανε μόλις ως τα γόνατά του. Ένα έπανωφόρι άνοιζιάτο από εκείνα που χρησιμοποιούνται όταν ο ήλιος χαμονελά στον ούρανό. Ο Λάνιος όμως δεν είχε άλλο βαρύτερο παλτό και γι' αυτό άκρίβως περνούσε την γέφυρα τρέχοντας γιατί τον έδεσαν ό τσουκτωρό άνεμος.

Τι παλτόκαιρος, που να τον πάρη ο διάβολος! Ψιθύρισε.

Δεν μπορούσε ν' άνθεξη περισσότερο στην παγωνιά. Κτύπε για μία στιγμή γύρω του και μπήκε άποφασιστικά σ' ένα καφενείο γεμάτο πελάτες που έπεσαν το άπονευματινό τους τσάι.

Έβγαλε με μία κίνηση ήπελπισίας το έλαφρό έπανωφόρι που και το κρέμασε σ' ένα πόρτ μαντώ. Υότερα κάθισε παράμερα σ' ένα τραπεζάκι και παρήνευσε ένα τσάι. Η καρδιά του ήταν σφιγμένη. Ποθούσε να είχε κι' αυτός ένα βαρύ χειμωνιάτικο παλτό όπως όλοι ο κόσμος.

Κι' αυτό δεν το ήθελε άποκλειστικά για τον εαυτό του, θα μπορούσε να περάσει κι' αυτόν τον χειμώνα όπως είχε περάσει τον προηγούμενο. Ά διαφορώτως για τα βλέμματα οίκτου που του έρεχναν όλοι τον συναντούσαν στον δρόμο.

Τώρα όμως συλλογίζονταν τη Βίλμα, την παιδική του άγάπη που θα έφτανε το ίδιο εκείνο βράδυ από το Κάσσι μαζί με τον άδελφό της Έρνο παλαιό συμμαθητή και φίλο του. Πώς να παραστήσει μπροστά τους μ' εκείνο το τριήμερο έ...

πανωφόρι κοντό και λεπτό σαν τσιγαρόκαρτο.

Ανακάτεψε το τσάι του κυττάζοντας έπίμονα μέσα σ' αυτό σαν να προσπαθούσε να βρη εκεί μέσα τον τρόπο με τον όποιο θα κατώρωνε ν' άποκτήσει ένα ώραιο, χειμωνιάτικο παλτό.

Δεν είχε πολλόν καιρό άκόμη στη διάθεσί του 'Ο Έρνο και η Βίλμα θα είχαν ήδη πτάσει στη Βουδαπέστη. Η νέα του είχε γράψει να περάσει κατά τις έπτά από το ξενοδοχείο τους για να δειπνήσουν μαζί.

Το μεγάλο ρολόι του καφενείου έδειχνε πέντε και τέταρτο. Μόνον ένα θαύμα θα μπορούσε να σώσει την κατάσταση μεταβάλλοντας το κίτρινο έκείνο έπανωφόρι σ' ένα βαρύ χειμωνιάτικο παλτό.

Ο Λάνιος σήκωσε τα μάτια του, έβριζε ένα βλέμμα γύρω του και αισθάνθηκε να του παίρνεται η άναπνοή. Νόμισε πως η καρδιά του είχε πάψει να χτυπά Στο ίδιο το πόρτ μαντώ όπου είχε κρεμάσει το παλτό του κρεμόταν τώρα σκανδαλιστικά κοντά στο δικό του ένα θάυμαστο χειμωνιάτικο παλτό μακρύ, βαρύ, μοντέρνο φοδραρισμένο με νούνα. Η θέσι του Λάνιου ήταν, τέτοια ώστε σκεδόν τον έκραζε από τα μάτια των άλλων πελατών.

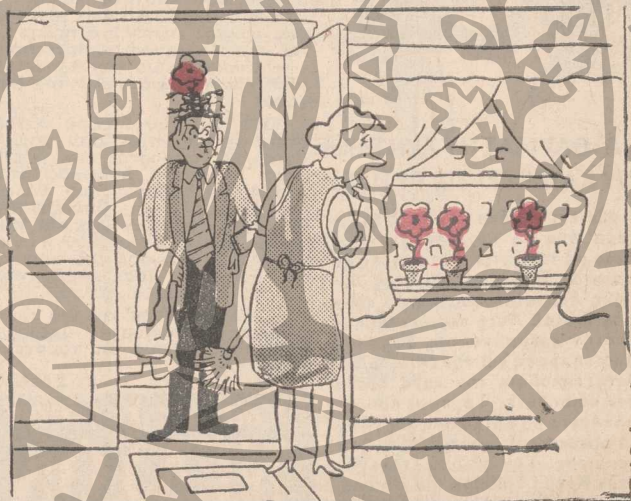
— Άνοσιές! συλλογίστηκε σε λίγο άπαντώντας σε μία πονηρή σκέψι του.

Κι' εξακολουθούσε ν' άνακατεύει το τσάι του. Έφερε και τσόνιν το φυτίζανι στα χείλη του, ρούφηξε μία νουλία και φώναζε το γκαρόνι.

Το λογαριασμό, του είπε. Είχε πάρει την άποφασί του. Άφου πλήρωσε κι' άπομακρύνθηκε το γκαρόνι, ο Λάνιος σκέπθηκε να φύγη. Πλησίασε το πόρτ μαντώ σαν ύπνοβάτης και με άπόλυτη ήρεμία φόρεσε το ώραιο χειμωνιάτικο παλτό.

Σε λίγο βρισκόταν στο δρόμο. Σταμάτησε μερικά δευτερόλεπτα διαστροφικά κι' ύστερα προχώρησε βίσιτικά, έτοιμος σε μία νυλβία κι' άόκους να τρέξει σαν να τον κύννησαν τριάντα άστυναιικοί!

Όταν άπομακρύνθηκε άρκετά, στάθηκε λαχανιασμένος και...

— Άχι Με συγκρατεί!...

ΝΑΪ ΓΙΑΤΙ Η ΛΑΜΑ PAL ΔΙΔΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΥΡΙΣΜΑΤΑ

ΛΑΜΑ PAL ΑΥΛΑΚΩΤΗ

ΚΟΙΝΗ ΛΑΜΑ, ΣΚΑΝΗ ΣΑΝ ΜΑΧΑΙΡΙ

ΤΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΑ ΤΗΝ ΑΙΣΘΑΝΘΕΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΥΡΙΣΜΑ!

Η αδακωτή κόψη, άποκλειστική εύρεσιτεχνία της PAL, κάνει την λάμα έξαίρετη και πολύ εύλύγη. Σύρισμα με λάμα PAL, είναι σαν ένα χάδι φτερού στο πρόσωπό σας.

MENTUP PAL

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
HELLENIC & BALKAN TRADING Co
ΑΘΗΝΑΙ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΥΜΙΣΚΗ 13

Katia
POUZ

στηρίχτηκε σ' έναν τοίχο τ' αντιστοιχία έκειναι κάποιο νεοιτονικό ρολόι χτύπησε έξη φορές. Έπρεπε να πάει άμέσως στο σπίτι του για να αλλάξει κολάρο και να ευριστή.

Στις επτά ακριβώς βρισκόταν στο ξενοδοχείο και ρωτούσε τη θυρωρή αν βρισκόταν ο άνδρας. Εκείνη τον απάντησε λέγοντας: «Δεύτερο πάτωμα αριθμός 42».

Ανέβηκε γρήγορα τις σκάλες έφτασε μπροστά στον αριθμό 42 κι έτοιμάστηκε να χτυπήσει την πόρτα του δωματίου αλλά συγκρατήθηκε από ένα σύστημα ντροπής. Δεν τολμούσε να παρουσιάσει με το κλειμένο παλτό. Τό έβγαλε λοιπόν και μπαίνοντας στο μικρό σαλονάκι άναμωσε που βρισκόταν δίπλα, τ' κρέμασε στο πόρτ - μαντώ. Ύστερα ζα-ναγύρισε έβιασε την γραβάτα του και χτύπησε την πόρτα.

«Εμπρός! φώναξε μέσα από το δωμάτιο μια χαρούμενη γυναικεία φωνή.

Ο Λάγιος άνοιξε την πόρτα και μπαίνοντας είδε τη Βίλμα.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

Μόνον με το 46081 θα διατηρήσετε τα μαλλιά σας πάντα στο φυσικό των χρώμα. Έάν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά κάμτε ολίγες έπαιψεις με το

46.081

και άμέσως θα έπανακτήσουν το φυσικό των χρώμα.

Η κατασκευή του άριστου αυτού τονωτικού και έπανοστωτικού των τοίχων, γνωστού από 30ετία ες χιλιάδες άνά τη, Έλλάδα πελάτες είναι εστικώς έξοφολιούμενη κατόπιν της παραλαβής εκ του έστωτικού ομαντικών ποσότητων πρώτων ύλων.

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Όδός Δώρου 3 & Σταθωριάνδου

Ποιά δεν θέλει να φαίνεται νέα;

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΣΥΝΤΑΓΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ

Πρόκειται για ένα πολύτιμο έκχύλιμα από τα κύτταρα έντελως όμοιο με τα ζωτικά στοιχεία του δέρματος. Τό άνακάλυψε ένας διάσημος δερματολόγος και τό άνόμασε Biscoel. Αυτό περιέχεται τώρα στην κρέμα νυκτός Tokalon, άληθινή τροφή για την έπιδερμίδα. Μεταχειριόδητε την κάθε δράδυ πριν κοιμηθήτε. Τό πρώι που θα έσνηψέτε θα δάτε μόνος πόσο πιο φρέσκο και όρσοερό είναι τό δέρμα σας. Τήν ήμέρα μεταχειριέσθε Κρέμα Tokalon (μή λιπαρά). Με αυτήν την άπλή μέθοδο κάθε γυναίκα μπορεί να φαίνεται δέκα χρόνια μικρότερη.

με φορεμένο τό καπέλλο της να γυαλίζει τό νύχια της καθισμένη δίπλα στο τραπέζι της τουαλέτας της. Ο Έρνο χωρίς σασκάκι στεκόταν όρθιος μπροστά στον καθρέφτη κι έδενε τή γραβάτα του.

Και οι δύο υποδέχτηκαν τόν Πρίοζκυ με εκδηλώσεις χαράς. Και τώρα μπορούμε να πηγαίνουμε! είπε ή Βίλμα φωνώντας τα νάντια της.

—Περιμένε λίγο! είπε τότε ο άδελφός της Δέν διηγήθηκε κάμει άκόμη στόν Λάνιο τό πάθημά μου.

—Α ναι!... φώναξε ή νέα γελώντας. Πές του τό λοιπόν.

—Άκουσε, φίλε μου! άρχισε ο Έρνο. Σήμερα τό άπόγευμα μόλις φτάσαμε κι' άφού έγκαταστήσαμε σ' αυτό έδώ τό ξενοδοχείο πήγαμε να τελειώσουμε μερικές έπείγουσες δουλειές και μπήκαμε κατόπιν σ' ένα καφεείο για να ξεκουραστούμε λίγο και να πιούμε κανένα ζεστό. Όταν σκηώηκαμε να φύγουμε πρόσεξε πως κάποιος μούκε κλέφει τό καινούργιο μου χειμωιάτικο παλτό, με τή νουνινη όδρα άφινόντας μου στή θέσι του αυτό έδώ τό κουρέλι.

Και λέγοντας αυτά έβγαλε άπ' την ντουλάπα τό κίτρινο έπανωφοράκι του Λάνιος. Μπρόστά στο θέαμα αυτό ο τέλειταός έγινε κίτρινος σάν λεμόνι.

—Νά πάρη ο διάβολος τή Βουδαπέστη σας!... συνέχισε ο Έρνο. Τώρα είμαι ύποχρεωμένος να φορώ αυτό τό παλτό έπανωφοράκι μέχρις ότου άνοίξουν τα καταστήματα αύριο για ν' άγοράσω ένα καινούργιο. Σκέφθηκα για μία στιγμή να καταγγείλω τήν κλοπή στήν αστυνομία. Ύστερα όμως τό θεώρησα περιττό βέβαιος πως δεν θα κέρδιζε έτσι παρά μόνο σκούτους. Άν όμως πέση στή χέρια μου αυτός ο άχρείος ο ληποδύτης... Άς είνε, άς πναινομε τώρα.

Ο Πρίοζκυ αίσθάνθηκε τό λογικό του να σalueψι. Τού κόπηκε ή πνοή. Τού έρχόταν να τό βάλη στή πόδια και να εξαφανισή μία και ή νή δεν μπορούσε ν' άνοίξει για να τόν καταπιή! Όσο σκεπτόταν, πως ο έ μερικές στιγμές ο Έρνο άναγνώριζε τό παλτό του τούρχόταν τρέλλα.

Τέλος ξεκίνησαν κι οι τρείς και βγήκαν στο διάδρομο.

—Πού είναι τό παλτό σου; ρώτησε ο Έρνο τόν Λάνιο.

Αυτός κύτταξε υπακτικά τό πόρτ - μαντώ του μικρού σαλονιού. Άλλά τό πόρτ - μαντώ ήταν άδειανό!

—Έδώ τό είχα... τραύλισε με άδυσμένη φωνή.

Για μία στιγμή έμειναν δλοι άμλητοι ααστομένοι. Ύστερα ο Έρνο κι ή Βίλμα έξοσασαν σ' ένα άσυκοάτητο νέλιο.

—Σού έκλεψαν και τό δικό σου παλτό! φώναξε ο πρώτος. Μά αυτό καταντά άπίστευτο. Άπίστευτο μά τήν άλήθεια! είπε και ή Βίλμα γελώντας δυνατό.

Όσο για τόν Λάνιο αυτός στεκόταν άκίνητος σάν άπολιθωμένος μπροστά στο άδειο πόρτ - μαντώ. Άνάμεσα στις σκοτεινές σκέψεις που βάλλαν τό μυαλό του, δόξαες τόν θεό που τό είχε στείλει κάποιος άγνωστο ληποδύτης για να τόν βγάλη από μία τρουμερά δύσκολη θέσι, κλέδοντάς του τό κλειμένο παλτό.

—Ύπάρχει θεός και για τούς κλέφτες! ψιθύρισε κι' άκούληθος τούς φίλους του τουρτουρίζοντας.

Λ. ΣΙΛΑΧΥ
Κραγιόν Χειλέρων ΝΕΛΣΟΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ...

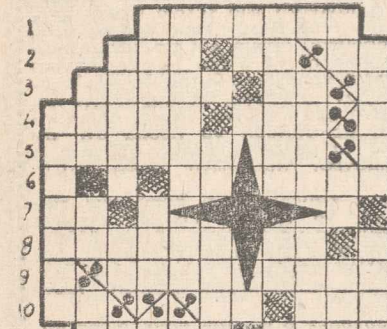
Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Άνδρέαν Γράβαν, Άρίσσα: Τό σταυρόλεξό σας περιέχει μερικές λέξεις, όπως ΚΛΟΜΠ και ΚΟΜ, που δεν είναι κατόσο σωστές. Θα δημοσιευθή με τή σειρά τόν άν κατορθώσουμε να τις διορθώσουμε. Έλευθέριον Μαυρόπουλον, Περιστέρι: Οι λέξεις δεν είναι κακές, τό σγέδιο όμως ύστερεί. Στείλτε μας κάτι καλύτερο. Άπόστολον Μορδοβάνη: Τά σταυρόλεξα σας περιέχουν πολλές άνορθογραφίες: ΠΡΟΣΙΑ, ΗΚΑΝΑ, ΗΛΟΤΕΣ, ΠΗΣΣΑ, ΗΔΑΤΑ, ΠΤΕΣΜΑ κλπ. Νά συμβουλευθείτε περισσότερο τό λεξικό. Κ. Δ. Μούτον, Βόλον: Τό σταυρόλεξό σας περιέχει πολλές λέξεις δύο γραμμάτων. Θα δημοσιευθή, άν κατορθώσουμε να αλλάξουμε έκείνο τό ΤΡΙΔΥΜ. Κούλην Τσιμπρικίδην, Μελάσια: Τό σταυρόλεξό σας περιέχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια και οι λέξεις του δεν παρουσιάζουν καμμία πρωτοτυπία. Στείλτε μας κάτι καλύτερο. Γεώργιον Χρ. Μαυρομμάτην: Οι λέξεις ΣΑΛΗ, ΡΣΛ, ΟΣΜ, ΙΑΛ, ΑΟΑ και πολλές άλλες καταστρέφουν τελείως τό σταυρόλεξό σας. Ευστάθιον Καπογιάννην: Πολλές λέξεις τριών και δύο γραμμάτων δεν έξηγοούνται. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. Αποφεύγετε τις μικρές λέξεις και πρό πάντων τις άνυπαρκτές. Μαίρη Λαμπρινού, Πειραιά: Πολλά μαύρα τετραγωνίδια. Ίσως δημοσιευθή με μερικές διορθώσεις. Δημήτριον Στράντζαλην: Και πάλι ή άπάντησίς μας θα σας είναι δυσάρεστη. Οι λέξεις ΣΙΑΜΙΤΑ, ΙΣΧ, ΜΑΧ, ΙΝΑΧΩ, ΗΠΟ και άλλες δεν είναι κατάλληλες. Κωνστ. Μπάκουλην, Εύβοια: Θα δημοσιευθή με τήν σειρά τόν τό σταυρόλεξό σας. Άλλοτε όμως να τό περιποιηθεί περισσότερο. Κ. Καρατζάν: Στείλτε μας ένα καλύτερο, άποφεύγοντας μερικές λέξεις όπως αυτές: ΑΝΑΥΔΙΑ, ΑΣΙΤ, ΠΑΠ, ΡΑΤ, ΙΤΠ, ΡΙΟΚΑ, Γρηγ. Καλαντζόπουλον, Πάτρας: Καλό. Θα δημοσιευθή. Κ. Δ. Άργυριάν: Τό ένα τουλάχιστον θα δημοσιευθή. Έλευθέριον Παυλίν, Τρίπολη: Μικρό τό σγέδιο και μικρές οι λέξεις τού σταυρολέξου σας. Ίσως είναι τό πρώτο σας. Έξασκήθηκε περισσότερο. Κωνσταντίνον Κυριάκου: Τό σγέδιο τού σταυρολέξου σας είναι μάλλον για σουλαξικό. Β. Κοντίσην, Πειραιά: Καλό τό σταυρόλεξό σας, χρειάζεται όμως ένα έλαφρό διάρθωμα. Θα δημοσιευθή με τήν σειρά τού. Σπυρίδωνα Γούρμον, ένταδθα: Πολύ πρόχειρα φτιαγμένο τό σταυρόλεξό σας. Στείλτε μας κανένα άλλο καλύτερο. Τάκην Κωνσταντινίδην, ένταδθα: Τό σταυρόλεξό σας περιέχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια, τό δέ σγέδιο του δεν είναι 17x17. Δημήτριον Φουγιατζήν, Περιστέρι: Άν έβλεπε να δημοσιευθή κανένα σταυρόλεξό σας πρέπει να έργασθήτε πιο προσεκτικά και να μάς στείλετε κάτι πιο περιποιημένο. Λ. Λεονάρδον και Δ. Φουρκιώτην, Κίρκης: Έχουμε πολλά καλά σταυρόλεξα προς δημοσίευση. Στείλτε μας ένα έξαιρετικό Γεώργ. Σαριδάκη, ένταδθα: Τό παιγνίδι σας δεν παρουσιάζει μεγάλο ένδιαφέρον. Κουκουδανιάτισσα: Στείλτε τό γράμμα σας μέσω τού Αμερικανικού Προξενείου και γράψτε έλληνικά τή διεύθυνσι που θέλτε. Είναι πιο εύκολο και πηγαίνει άσφαλέστερα στόν προορισμό του. Α. Π. Καλαμάς: Ζητήστε σχετικές πληροφορίες από τόν Έλληνοαμερικανικόν Σύνδεσμον, όδός Τζωρτζ, αριθ. 6, Άθήνας. Μ. Φιανούλην, ένταδθα: Πάθον να πληροφορηθήτε τήν διεύθυνσι που θέλτε από τήν Γ. Γραμματεία τού ύπουργείου Έξωτερικών. Β. Τσαμπάρων, Β. Σ. Τ. 902: Η διεύθυνσις της «έντεταξ» που σας ένδιαφέρει είναι: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Μ. Κ. Θεσσαλονίκη: Ο Τζάικυ Κούγκαν δεν είναι πιά νεαρός ήθοποιός. Επίσης δεν παίζει στόν κινηματογράφο. Η διεύθυνσις του δεν είναι γνωστή. Π. Βαμβούκην, Β. Σ. Τ. 902: Αυτούμεθα που δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε. Δεν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες. Κ. Κορυδαλλον της άνωίξέως: Πολύ καλό τό ποιήμα σας. Δεν έπαρκεί όμως ο χώρος για τή δημοσίευση συνεργασίας τών άναγνωστών. Ν. Κ. Τάλλω, Λακωνία: Ο Κ' Άλητης σας είναι κάπως ατημέλητος. Πρέπει να έφέρετε ό, τό σονέτο είναι από τα πιο δύσκολα ποιήματα, από στιχογραφικής ίδιως άπόψεως. Άλλα να εισθε βέβαιος ότι τό δικό σας δεν προκαλεί δίωλο τήν «μην τής Μούσας». Α. Πελαγιδών, ένταδθα: Θεσσαλονίκη: Νά προσέξετε τήν ύγεια σας και ν' άδιαφορήσετε για τ' άνόητα πειράγματα. Δεν είναι δα και τόσο τρομερό για ένα νέο τό να έχη κοιλιά! Ν' άποφύγετε τούς κοροϊστές και τ' άσπιδές... Ά. Λεουκίη Μ. Α., ένταδθα: Η διεύθυνσις τού Zachary Scott είναι: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U. S. A. Άσφαλως δά έξη έλληνικά. Χ. Καπετανάκη, Θεσσαλονίκη: Σας εύχαριστούμε για τ' ά καλά σας λόγια. Η ιστορία της Γενόθερας είναι τόσο γνωστή ώστε είναι περιττό να τή δημοσιεύουμε. Άλλά τήν έχετε διαβάσει, όπως μάς γράφετε, κι' έτσι δεν θα έχη για σας συναρπαστικόν ένδιαφέρον. Λίντα Κ. Χ., Θεσσαλονίκη: Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσουμε. Γ. Κ. Δαλκαφούκην, Καλάμας. Ο τίτλος τού ποιήματός σας «Ηθελα να σου πώ άφρόπαστη Κατινίτσα πως σ' αγαπώ» είναι ολόκληρη έρωτική έξομολόγησις. Καλόν είναι ο τίτλος ενός ποιήματος να είναι σύντομος. Πάντως και τό νέο ποιήμα σας μάς άρεσε. Αποφύγετε όμως έκφράσεις όπως «μαρό μου» και «αυλλήπιος σκοπός». Στέφ. Ψύχαν, Β. Σ. Τ. Γ. 913δ: Άδυνατούμε να σας εξυπηρετήσουμε. Δεν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες. Α. Τσαούσην, Σ. Τ. Γ. 912: Και σ' εσάς, τήν ίδια άπάντησι. «Σα πώ Μοτίλ ηναίαν». Σπάρτη: Τό ποιήμα σας είναι γραμμένο κάπως πρόχειρα. Άσκήθηκε περισσότερο. Για τό άλλο ζήτημα, στείλτε τό γράμμα σας μέσω τού Αμερικανικού Προξενείου ή στόν Λευκόν Οίκον στήν Ούάσινγκτον. Θ. Β. Λάχων: Εύχαριστούμε. Άλλά δεν δημοσιεύουμε. Γ. Ζάχον: Τά δύο ποιήματά σας είναι πολύ συμπαιθητικά ως πρωτόκεια. Πρέπει όμως να μελετάτε πολύ τούς καλούς ποιητές μας. Εύχαριστούμε θα σας δειγνουμε μερικά λάθη τούς, αν ήσαν λίγα. Άλλά δυστυχώς είναι πολλά. Γ. Δ. Β. Δεν έχετε γράψει καθαρά ούτε τ' άρχικά τού όνόματός σας! Τό διηγήμα σας «Άληθινή άγάπη» είναι σχετικά καλό, άλλα έχει άναριθμητές άνορθογραφίες. Ι. Σ. Μορδάνη, Χαλάνδρι: Η μία διεύθυνσις είναι: Metro Goldwyn Mayer, Culver City, Calif. U. S. A. Η δέ άλλη: Universal Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Τρέλλη μαθητρίούλας, ένταδθα: Θα δημοσιεύουμε σύντομα τή διογραφία του. Σ. Βόλον: Έχουμε ήδη μεταφράσει κι' από τις δύο αυτές γλώσσες. Σας εύχαριστούμε για τ' ά καλά σας λόγια. Όταν θα έλθετε έδώ, περάστε από τα γραφεία μας. Ν. Α. Π. Κόνιτσας: Σας εύχαριστούμε για τ' ά τόσο θερμά λόγια σας. Ο συγγραφέας που σας ένδιαφέρει είναι Γάλλος και ζή στή Παρίσι. Δεν έχουμε περισσότερες πληροφορίες. Α. Ε. Μηχ., Πρέβεζαν: Άδυνατούμε να σας εύχαριστήσουμε.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο νέου τύπου
Τό σταυρόλεξό μας αυτό έχει να παρουσιάσει τή έξη πρωτότυπα: Τόσο όριζοντίως όσο και καθέτως, υπάρχουν οι ίδιες λέξεις και στήν ίδια ακριβώς θέσι.

Και τώρα να οι έξηγήσεις τών διαφόρων ζητούμενων λέξεων:
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ
1) Έλλην ποιητής έξ Άλεξανδρείας.

2) Συμπλεκτικός σύνδεσμος. — Ένθερμος φιλέλλη, τό όνομα τού όποιου φέρε άθηναική όδός (τό έπάνωμό του). — Θά τά βρήτε ένωμένα σ' ένα «ΔΕΜΑ».

3) Θαλάσσιο θηλαστικό, άλλα και άστερισμός. — Άρβρο (πληθ.). — Ζητούμε πάντοτε να είνε φρέσκα (καθ.). 4) Έντομοκόνο που τό εξετάσιτε τό D. D. T. — Όργανο αισθήσεως. — Θεά τών άρχαίων.

5) Ο Ζεύς τό έδωσε άπόλυτη έξουσία επί τών άνέμων. — Άρβρο (πληθ.). — Εύγενικό ζώο.

6) Νότα μουσικής. — Κάτοικος νησιού τού Αλγαιού.

7) Τό όνομα περιφήμου γκάγκτερ. — Έρώτασε πρό καιρού τά 90 του χρόνια.

8) Πατριάρχης της Κωνσταντινούπολης, εκ τών σοφωτέρων άνδρών της έποχής του (820 - 891). — Πρόβες.

9) Ήπειρος. — Ένδυμα τών Ιαπώνων.

10) Η πρώτη λέξις τού ώραιότερου έθνικού όνιου. — Λέξις που χρησιμοποιοιμε συνήθως όταν ορκίζομαστε. — Μακεδονομάχος, άλλα και γνωστός σύγχρονος συγγραφέας (έπών.).

11) ... παρθένο. — Σπή γή και στόν ήλεκτρισμό υπάρχουν δύο.

12) Άρπακτικό πτηνό. — Καταφαιτικό.

13) Έγγραψε τούς ώραιότερους μύθους.

Πόσα κομμάτια;
Παίρνετε ένα φύλλο χαρτί. Τό διπλώνετε στή μέση. Έπειτα τό ξαναδιπλώνετε στή μέση, άλλα κατά τήν αντίθετη διεύθυνσι, έτσι ώστε να σχηματίζη τέσσερα φύλλα. Τώρα τό σκίζετε στή μέση. Πόσα κομμάτια θάχετε;

Πρέπει να βρήτε τή λύσι, χωρίς να κάμετε τή δοκιμή.

Πώς τά κατάρφερε;
Ένας πολιτικός δικάυτης κάποτε και οι δικασταί του άποφάσισαν να τόν καταδικάσουν σε θάνατο. Έπειδή όμως δεν είχαν άρκετά έπιβαρυντικά στοιχεία έναντίον του, άποφάσισαν να βρούν έναν τρόπο που θα τούς επέτρεπε να άπαλλάγουν μέν από τόν αντίπαλό τους, άλλα και να μη κηλιδώσουν τή δικαιοσύνη.

Κάποιος από τούς δικαστάς είπε τότε στους συναδέλφους του πως είχε αυτός μία πολύ καλή ιδέα, ή όποία άσφαλώς θα κατενθούσιζε και τόν κατάρδιο.

Θά έλεγαν στόν πολιτικό πως έπειδή δεν ήσαν άπόλυτα σύμφωνοι μεταξύ τούς, θα πού έδιναν να τραπεζή μόνος τόν στόν κληρο τήν έλευθερία ή τόν θάνατό του. Φυσικά, και τά δύο χαρτάκια που θα βρισκότουσαν μέσα σ' ένα κουτί, θα περιείχαν τήν λέξι «ΘΑΝΑΤΟΣ» κι' έτσι ο κατάρδιος θα έμενε με τήν έντοπωσι ότι μόνος τόν είχε ύπογράψει τήν καταδική του.

Τό σγέδιο έρεσε στους δικαστάς, όταν δέ τό γνωστοποίησαν και στόν πολιτικό, έμεινε κι' αυτός σίμφοιος.

Κάποιος από τούς δικαστάς όμως αισθάνθηκε τή τελευταία στιγμή τύψεις για τήν άπάτη τού και άποφάσισαν να έπισκεφθή τόν κατάρδιο στή κελί του και να τού άποκαλύψι τήν άλήθεια.

— Δεν χρειάζεται να τραπεζή κληρο! τού είπε. Έτσι κι' άλλωώς είσαι χαμένος. Μόνο που θα γελιοποιήσης!...

Ο κατάρδιος τόν εύχαρίστησε και τού είπε πως σέ... κάτι θα ώφέλοιζε ή άποκάλυψις του. Πράγματι, όταν τό πρώι της έπομένης ή έπιτροπή παρουσιάστηκε μπροστά του με τό κουτί που περιείχε τούς δύο κλήρους με τή λέξι «θάνατος», ο κατάρδιος τήν ύποδέχθηκε ψυχραιμα και χωρίς να διστάση καθόλου πήρε τόν ένα κλήρο και τά κατάρφερε να... άπ' έλευθερωθή.

Μπορείτε να βρήτε τί ακριβώς έκανε;

Με μεσαία συλλαβή «Α»
Οι δέκα πέντε λέξεις που θα τοποθετήσετε μέσα στό παραπλεύρωσ σγέδιο μας είναι όλες τρισύλλαβες, ή δέ μεσαία τους συλλαβή άποτελείται από ένα Α. Και τώρα προσπαθήστε να βρήτε τις 15 αυτές λέξεις, βοηθούμενοι από τις σημασίες που σας δίνουμε κατωτέρω:

1) Κάτοικοι περιοχής της Γιουγκοσλαβίας, που άποτελούσε άλλοτε βασίλειον.

2) Λατινικό όνομα της Άρμενίας.

3) Έτσι όνομάζεταν ένα τμήμα της επί της Μεσογείου γαλιλικής κτής.

4) Εύλινα άγάλματα, θεοτήτων.

5) Στά χέρια τών ύπηρετιών διατρέχουν τόν μεγαλύτερο κίνδυνο.

6) Έπιρροή τροπικών που έχει σέσι μ' ένα από τα τελευταία γράμματα τού άλφαβήτου.

7) Κάλεσμα τών άρχαίων Περσών που έφαιε σήμερα μόνο ο Πάπας της Ρώμης.

8) Έρωτηματικό.

9) Περιφήμη λουτρόπολις της Αμερικής, στήν όποια συναζούν οι «ασίρες» τού κινηματογράφου.

10) Πολίτην της Κορινθίας, ή άλλως Σικουσία.

Τό παραμυθάκι σας

Ο μελλοθάνατος

Η σημερινή ιστορία που θα σας διηγηθώ, παιδιά μου είνε άληθινή. Είνε μία άπ' τις ιστορίες που δείχνουν τις μεγάλες θυσίες που έγιναν για να έλευθερωθή ή πατρίδα μας.

Πάγε από τότε έκαστον τριάντα χρόνια και περισσότερο. Η πατρίδα μας, ή μεγάλη κι' ένδοξη Έλλάδα, ήταν σκλαωμένη. Στενάζαν οι Έλληνες οι ραγιάδες όπως τούς έλεγαν κάτω άπ' τό ζυγό.

Ένας άπ' τούς πειό ήρωούς και πειό δοξαζόμενους καπετάνιους της έποχής αυτής ήταν ο Μάρκος Μπότσαρης.

Ο Μπότσαρης πληροφορήθηκε ότι γύρω στό Καρπενήσι είχαν στρατοπεδεύσει πολλοί Τούρκοι. Στά τευμα μεγάλο και τρομερό. Αυτό όμως δεν τόν έκαμε να διστάση.

—Θά πάω να τούς χτυπήσω! είπε στά παλληκάρια του.

Οι άλλοι καπετάνεοι προσπάθησαν να τόν έμποδίσουν. Τού μίλησαν για τόν κίνδυνο που θά διέτρεχε. Ο έχθρος ήταν άμέτρητος και τά παλληκάρια του λίγα.

Μά ο Μάρκος είχε πάρει τήν άπόφασί του. Ξεκίνησε λοιπόν μέσα στή νύχτα. Περνώντας με τά παλληκάρια του άπ' τή Σελτία, ένα μικρό χωριό, στάθηκε σ' ένα μοναστήρι για να προσευκηθή και να παρακαλέσθι τόν θεό να τόν βοηθήση.

Άφού έκανε τήν προσευχή του ο γενναίος Σουλτάνας πληροφοσε έναν καλόγερο, τού έδωσε λίγα λεφτά και τού είπε:

—Πάρε πάτερ μου, αυτά τά λεφτά Ν' ανάψης ένα κερί και να πορακαλέσθι τόν θεό για τήν ψυχή τού Μάρκου Μπότσαρη.

Ο καλόγερος δεν τόν γνώριζε προσωπικά. Η έρε όμως πολύ καλά τήν αξία και τή λεβεντιά τού Μάρκου Γι' αυτό, μόλις άκουσε τά λόγια του τα ράχθηκε.

Γευτός άγνυμία, με φωνή πούτρεμε τόν ρώτησε: —Για τήν ψυχή τού Μάρκου Μπότσαρη είπες, καπετάνι; Πέθανε ο Μάρκος;

—Δεν πέθανε... πρόκειται να πεθάνη! τού άπάντησε ο Μπότσαρης.

Και τά λόγια του βγήκαν άληθινά. Σκοτώθηκε για τήν πατρίδα, για τή θρησκεία για τήν έλευθερία ή ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ.

Ο στρατόγης
Γιωργάκη, πάλι μ' άρχισες τά ίδια και τά ίδια... Μάθαίνε πρώτα σάν νερό τό μάθημά σου, και καιρό θα έκπς για παιγνίδια.

Αυτά και άλλα έλεγε στό Γιώργη η μωμά του, ή ο Γιωργάκης δλ' αυτά τά νομίζε για χωρατά και όας του τα δουλειά του.

Μόλις στό σπύτι έφτανε άπ' τό σχολείο, πετούσε τή σάκκα του σ' μία γωνιά, και έπρεξε στή νευτονιά, και καρδιές χτυπούσε.

Γιωργάκη, έλα διάβα, σ' ήν τρέχης όλα έξω... Μαμά μου τώρα δεν μπορεί έκω για διάβαση καιρό, μισή στιγμή θα παίξω.

Μία βραδυά τόν έκαμαν και στρατηγό οι άλλοι, με εύλινο σπαθί κοντό, και με χαρτενιό τρικαντό άπάνω στό κεφάλι.

Τότε να βλέπατε χαρές ο Γιώργος και καμάρι! Έκείνη τή χρυσή βραδυά τόν λέγαν όσα τά παιδιά τό πρώτο παλληκάρι.

Μά μόλις ήλθε σπύτι του κουνώντας τά σπέρτα του, με ένα εύλο για και να τόν έκαμε σ' άληθινή Στρατάρχη ή μωμά του.

τιομένο, ενώ το υπολοιπο ε-
μενε σκοτεινό.
Ο Βένοςιν εξακολουθούσε να
βραχνίζει το μυαλό του ανα-
ζητώντας τη λύση του αίνιγμα-
τος.

Τραβήχτηκε δυο βήματα πί-
σω, σαν το ζωνγάρο που άπο-
μακρύνεται για να κυττάει ά-
πό μακριά το έργο του. Κι' έ-
ξαφνα έδωσε μια χαρούμενη
φωνή: Είχε βρή έκείνο που
ζητούσε!... Δεν το είχε ιδή
ως τότε, γιατί βρισκόταν πολύ
κοντά στον τοίχο.

Όπως έπεφτε το φως της
λάμπας, περνώντας ανάμεσα
στους ψηλούς θάμνους οχυμα-
τίς πάνω στον τοίχο μια σκιά,
μία γυναικίαν σιλουέττα: ένας
άνθρωπος μ' ανασκουμένο γα-
κά και με πλατύγυρη ρεπού-
μπλικα χωμένη ως τα μάτια
του!

Αυτή λοιπόν ήταν η «Πέτρα
υ Μάρου Άνθρώπου»!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ο άλεξιπρωτής

Ένας άντρας κρεμόταν στο
κενό, από μερικά μπλεγμένα
σχοινιά άλεξιπρωτών ανάμεσα
στα κλαδιά ενός ψηλού δέν-
τρου και στο έδαφος του κή-
που. Ήταν ο μυστηριώδης ά-
λεξιπρωτής, που είχε πηδή-
σει απ' το άσπαστο άεροπλάνο.

Είχε πέσει πάνω σ' ένα πεύ-
κο κι' είχε χτυπήσει το κεφάλι
του στα κλαδιά. Ήταν όμως
άνθρωπος με γερά νεύρα και
με άντοχή. Είχε την έτοιμότη-
τά να προσταύσει με τα χε-

ρια του το πρόσωπό του και τα
μάτια του.

Το πανί του άλεξιπρωτή
μπλέχθηκε στα ψηλότερα κλα-
διά του δέντρου κι' ο άνθρω-
πος έμεινε μετέωρος. Το φεγ-
γάρι φώτισε για λίγο το πρό-
σωπό του. Ήταν ο Ντέβιντ
Φρίκ.

Τα μάτια του έλαμπαν στο
σκοτάδι. Λίγο αίμα κυλούσε στο
μάγουλό του από μία πληγή
του κεφαλιού του.

Δεν έκαθε ούτε στιγμή. Ύψ-
πελόγισε ψύχραιμα την άπό-
στασι που τον έκωριζε απ' το
έδαφος. Έκρινε ότι δεν ήταν
μεγαλύτερη από 6 μέτρα.

Εψάξε γρήγορα στην τσέπη
του. Τα σχοινιά τών εμπόδιζαν
στις κινήσεις του. Όσοσο βοή-
κε έπαι τέλους αυτό που ζητού-
σε: ένα σχοινί.

Τον άνοιξε με τα δόντια του.
Κρατώντας τον νερά με το ένα
χέρι, έπιασε με το άλλο τα
σχοινιά του άλεξιπρωτή κι' άρ-
χισε να τα κόβει με το σχοινί.

Άφου έκοψε και το τελευ-
ταίο, έμεινε κρεμασμένος απ'
αυτά για μερικάς στιγμές με
τα δυο του χέρια - γιατί είχε
πετάξει πια το σχοινί. Κυττάει
προς τα κάτω ένωσε τα πόδια
του κι' άφισε έπειτα τα σχοι-
νιά.

Καθώς έπεφτε, λύγισε έλα-
φρά τα γόνατά του έφερε τα
χέρια του εμπρός στο στήθος
του και φούσκωσε με άέρα
τους πνευμονές του. Χάρης
στην εύλυγισία του κορμιού
του, δεν έκτύπησε σκεδόν κα-
θόλου. Κυλίσσε στο κατηφορικό
έδαφος σαν ασπίδα κού-
κλα.

Όταν σταμάτησε έπιτέλους
και τέντωσε τα πόδια και τα
χέρια του, βεβαιώθηκε ότι δεν
είχε πάθει τίποτε το σοβαρό.
Σηκώθηκε άμέσως και γλύστρη-
σε, ανάμεσα στους θάμνους.

Έφτασε σ' ένα χαλικόστρω-
το δρομάκι, που άρχιζε απ' την
ηλεκτρισμένη καγκελόπορτα
και προχωρούσε προς το έσω-
τερικό του μεγάλου κήπου.
Κρύφτηκε έκεi κοντά, περιμέ-
νοντας να ιδή να φτάνουν ο
Ραμόν, Όρτέγκα κι' ο Όττο
Μύλλερ. Ήξερε ότι έπρόκειτο
να συναντηθούν έκει Άγνους-
σε όμως ότι είχαν υπή ήδη
στον κήπο, λίγα λεπτά πριν
απ' το πλόημά του απ' το άε-
ροπλάνο.

Το μάντευσε ωστόσο σέ λί-
γο βγήκε απ' την κρύπτη του
και προχώρησε στο δρομάκι.
Σαφηνικά, έσπευσε να έανα-
κρυφτή Είχε ιδή ν' αναδοθύ-
νη συνθηματικά ένα ηλεκτρικό
φανάρι, έξω απ' την καγκε-
λόπορτα.

Κάποιος άπάντησε στο σύν-
θημα, απ' το βάθος του κή-
που. Έπειτα πέρασε βιαστικά
δίπλα απ' την κρύπτη του Φρίκ.
Έκείνος δεν δυοκολεύθηκε να
τον άναγνωρίσει: Ήταν ο
Σκουίντ Διέκοψε το ηλεκτρικό
ρεύμα κι' άνοιξε την πόρτα.
Σαναγύρισε σέ λίγο, μαζί μ'
ένα σύντροφό, που μιλούσε
βραχνά. Ο Φρίκ άναγνώρισε
τη φωνή αυτή πριν ιδή το
πρόσωπό: Ο Σάμ Μπάρον!

Οι δυο γκάνγκστερς προχώ-
ρησαν βιαστικά προς το βάθος
του κήπου. Ο Ντέβιντ Φρίκ
τους παρακολούθησε, γλυ-
στρώντας αθόρυβα σαν σκιά,
και φροντίζοντας να μη τους
χάσει καθόλου απ' τα μάτια
του.

Δεν άργησε να ιδή πού πή-
γαιναν: Ένα χαμυλό σπιτί
φάνηκε μέσα στο σκοτάδι.
Ο Μπάρον πηλοάσε στην έ-
ξωπορτα, την άνοιξε και μπή-
κε στο σπιτί, μαζί με το Σκου-
ίντ. Πριν όμως έκανακλείσουν
πίσω τους την πόρτα, άκούστη-
καν από μέσα κάτι στρινγές
φωνές.

Ο Ντέβιντ Φρίκ έκανε δυο
βήματα προς το σπιτί. Τόν
σταμάτησε όμως ένα μουγκρη-
τό που άκούστηκε πίσω του μέ-
σα απ' το σκοτάδι. Δεν έδω-
κε, κολυυθηκε ν' άναγνώριση τη
φωνή μιας τίγρεως!

Το ρίγος του πρόμου, που

είχε νοιώσει την πρώτη στιγ-
μή έδωσε τη θέση του σ' ένα
συναίσθημα άνακουφίσως ό-
ταν κατάλαβε ότι το μουγκρη-
τό έρχόταν από άρκετά άπό-
στασι. Δίχως να ένδοφερθή
πια για το άσπαστο θηρίο, άκο-
λούθησε τα ίχνη του Σκουίντ
και του Σάμ Μπάρον Πηλοά-
σε στο σπιτί κι' άνοιξε την
πόρτα απ' όπου είχαν άκού-
σθι οι παράξενες φωνές.

Μόλις ο Χάρου Βένοςιν άνε-
κάλυψε ποιά ήταν η «Πέτρα
του Μάρου Άνθρώπου», άνα-
ζήτησε, δίχως να χάσει καιρό,
το μυατικό υπηκουισμό της.

Μα δεν υπήρχε κανείς τέ-
τοιος υπηκουός. Άπλάς και
μόνον η πέτρα έκείνη δεν ή-
ταν κολημένη με τη δίπληξη
της. Ο Χάρου ζήτησε τη βοή-
θεια του Καρντόνα, για να την
μετακινήσει σιγά - σιγά και να
την τραβήξει έξω απ' τη θέση
της.

Άνοιξε έτοιμια τετράγωνη
τρύπα, άρκετά μεγάλη ώστε
να περάσει ένας άνθρωπος. Οι
δυο άντρες γλύστρησαν μέσα
στον κήπο και προχώρησαν με
χίλιες προφυλάξεις.

Έφτασαν κοντά στο πεύκο,
όπου είχε σκαλώσει το άλεξι-
πρωτή. Κάτω απ' αυτό, φαινό-
ντουσαν καθαρά στο μαλακό χώ-
μα τα ίχνη του πεσμένου του
Φρίκ.

Ο Καρντόνα κύττει-
σε προς τα πάνω και είδε να κρέ-
μονται τα κομμένα σχοινιά.
Ο Βένοςιν συμμερίζονταν την
άπορία του: Άγνοούσαν ποιάς
ήταν ο μυστηριώδης άλεξιπρω-
τής. Παντως τα ίχνη του έ-
δειχναν ποιά δρόμο είχε πά-
ρει.

Οι δυο άντρες τα άκολούθη-
σαν ως το χαλικόστρωτο δρο-
μάκι. Έκει, τα έκαθσαν πιά.
Άλλά ο Καρντόνα δεν άπο-
γοητεύθηκε. Προχώρησε μαζί

με το Βένοςιν στο δρομάκι
προς το βάθος του κήπου.
Φροντίζαν κι' οι δυο να μένουν
κοντά στους διπλανούς θά-
μνους, έτοιμοι να κρυφτούν
μόλις θ' άντελαμβάνοντο τον
παραικρό κίνδυνο.

Δεν είδαν ούτε άκουσαν τί-
ποτε ως ότου έφτασαν στο
σπιτί όπου είχε υπή ο Φρίκ, πι-
σω απ' το Μπάρον και το
Σκουίντ.

Το κτίριο αυτό δεν είχε πα-
ράθυρα απ' όπου θα μπορού-
σε να κρυφουκταθή ο Καρντό-
να. Το έσωτερικό του φωτιζό-
ταν πιθανώτατα από ένα μενά-
λο φεγγίτη της στέγης.

Ο Τζέος Καρντόνα έκαμε έ-
να νεύμα στο Βένοςιν να στα-
θή δίπλα στο κατώφλι κι' αυ-
τός έδωσε ένα πασπαρτού κι'
άνοιξε μ' αυτό την πόρτα -
όπως είχε κάμει προηγουμέ-
ως κι' ο Φρίκ. Άμέσως έπε-
σαν κι' οι δυο με την κοιλιά,
με τα πιστόλια τους γυρισμέ-
να προς το έσωτερικό του σπι-
τιού.

Δεν διέκριναν τίποτε. Η εί-
σοδος ήταν κισσοκίενη. Α-
πό το βάθος όμως έφτασε μία
παράξενη όχλοδοή, μαζί με
μία βαρεία δυσάρεστη μυρω-
διά ζώων...

Ο Βένοςιν κι' ο Καρντόνα
προχώρησαν μέσα έκλεισαν
πίσω τους την πόρτα αθόρυβα
και φώτισαν με τα ηλεκτρικά
φανάρια τους το σκοτάδι.
Α-
νέπνευσαν τότε μ' άνακούφισι
και νέλασαν νευρικά.

Το χαμυλό έκείνο κτίριο ή-
ταν κατοικία πιθήκων. Ένας
μεγάλος αριθμός απ' αυτά τα
ζώα ηπδοούσαν μέσα στο κλου-
διά τους, σκαρφάωναν στα
κάγκελλα μόρφαζαν κωμικά
και δημιουργούσαν όλον έκει
να το θόρυβο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Το μυθιστόρημα ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Σκληροί έρωτες και λυσσα- λέες μονομαχίες...

Η ζωή των ποντικών δεν έι-
νε τόσο άναξία ένδιαφέροντος
όσον συνήθως φανταζόμαστε.
Τα άηδιαστικά αυτά τρωκτικά
έχουν ένα ανεπτυγμένο κοινωνι-
κό συναίσθημα και ζουν κάτω
από μία άυστηρή πειθαρχία.

Στην κορυφή της κοινωνικής
ίεραρχίας των βίσκαται ο «βα-
σιλεύς» των, που δεν είναι ούτε
κληρονομικός, ούτε άναδεικνύε-
ται με έκλογή από το λαό του.
Η ίδια ή φύσις έπρονόησε γι'
αυτό. Και ποικίλει κάθε τόσο
το γένος των ποντικών με ένο
ή περισσότερα έξαιρετικά όν-
τα που καταλαμβάνουν άμέσως
την θέση κυρίαρχων, χωρίς νά
υπάρχει αντίρρηση από κα-
νένα.

Ο Βασιλεύς των ποντικών
δεν είναι ένας μοναδικός ζώον
άλλά 4—5 ζώα, που είναι ένω-
μένα μαζί με την ούρα τους. Η
φύσις άρέσκειται άκοητά συχνά
σέ παρούσια παιχνίδια.

Τα ποντικά αυτά που ένω
είναι ανεξάρτητα κατά τα άλλα
έχουν κοινή ούρα, άναδεικνύου-
ντα άμέσως Βασιλείς. Άν συμ-
βή σέ μία φυλή ποντικών να
γεννηθούν περισσότερα από 4
—5 ποντικά αυτού του είδους
κάθε ένας ιδρύει άμέσως δικό
της Βασίλειο.

Τα άλλα ποντικά σέβονται
τους Βασιλείς των. Τους Βάζουν
μέσα σέ μία φωλιά, που είναι
μεγαλύτερη από όλες τις άλ-
λες και απ' αυτή τη στιγμή
μεριμνούν για τη διατροφή
των.

Γιατί οι Βασιλείς δεν μπο-
ρούν να κινήθουν. Τα τέσσερα
ή πέντε αυτά ζώα που είναι έ-
νωμένα με την ούρα θα διέτρε-
χαν μυρικούς κινδύνους αν τολ-
μούσαν να βγούν έξω από τη
φωλιά των. Γι' αυτό δεν ξεμυ-
τίζουν ποτέ. Μία ειδική σωμα-
τοφυλακή στέκεται πάντοτε έ-
ξω από τη φωλιά για να τα ύ-
περασπισθή αν παραστή ά-
νάνκη.

Οι Βασιλείς είναι καταδικα-
σμένοι να πεθάνουν άγιοι.
Και το τέλος των είναι οίκοθ.
Όταν οι υπήκοοί των άντιλη-
φθούν ότι πλησιάζει το τέλος
των, ρίχνονται πάνω των με
λυσσα και τους κατασπαρά-
ζουν. Έπειτα καθαρίζουν τη
φωλιά από τα υπολείμματα,
για να έγκαταστήσουν έκει τη
νέα τεταάδα ή πεντάδα των Βα-
σιλέων.

Η μεγάλη άδυναμία των
ποντικών είναι ο έρωας που δη-
μιουργεί άναρίθμητα θύματα
στις τάξεις των.

Ο έρωτικός άταγωνισμός
στο γένος των ποντικών είναι ό-
ξύτατος. Ο ένας από τους δυο
αντιπάλους πρέπει να πεθάνει
άμέσως. Η μονομαχία των σέ
πορόμοιες περιπτώσεις θυμίζει

τους -μέχρι θανάτου άγώνες
των ρωμαϊκών γλόνων. Οι δυο
άντιζήλοι έσπάζουν με λυσσα
ο ένας τις σάρκες του άλλου
και όχι σπάνια μένουν και οι
δυο νεκροί στο πεδίο του άγώ-
νος. Η εύτυχισμένη θηλυκή πα-
ρακολουθεί άσυγκίνητη αυτή τη
μονομαχία έτοιμη να οινίτι
στην άγκαλιά του νικητού ή να
κατασπαράξει και τους δυο
αν σωριαστούν νεκροί. Το ίδιο
θα κάμει έπίσης και στην πε-
ρίπτωσι που είναι θανάσιμη
τραυματισμένοι. Θά - τους πνί-
ξη και τους δυο, με μία γενή
ζαγκωματιά στο λαιμό και κα-
τόπιν θα τους φάγη!

Ο νικητής όμως - όταν ύ-
πάρχει - είναι ήπιτοτικώτερος.
Προσφέρει το θήμα του στην
έκλεκτή του. Και άφου έκείνη
νοστήσει τρώει κατόπιν κι'
αυτός ό,τι άπομένει από τον
αντίπαλό του.

Οι έρωτικές μονομαχίες δεν
γίνονται μόνον μεταξύ των ά-
σενικών. Και οι θηλυκές άλλης
λοξεσπίζονται έπίσης για τα
μάτια του έκλεκτού των. Οι ά-
γώνες των είναι υλιστία πιά ά-
νοις και λυσσαλέοι.

Κατά τη διάρκεια του άγώ-
νος οι φωνές που βγάζουν οι
δυο αντίπαλοι έχουν κάτι τέ-
σπαστικό και το άπάσις
Συνήθως ο άγών έχει και θεα-
τές, που νοσηπιδούν όλόνυσα
και ούραλίζουν.

Ο ποντικός δεν στερείται
εύφυας. Όταν άνακαλύψη μία
σιταποθήκη, μπαίνει μέσα και
γνώεται στο σωρό των στασιού
Βαδίζοντας προς τα πίσω. Μ'
αυτό τον τρόπο άνασπώνονται
οι τρύγες που καλύπτουν το σώ-
μα του και κολλούν άνέμεως
σ' αυτές σπυριά στασιού που
τα φέρνει κατόπιν στη φωλιά
του.

Ο ποντικός είναι έπίσης
τρομερός χαρτοφάγος. Η πο-
τήσις του προς το χαρτί ό-
φείλεται στην πολυτιμή κυττα-
ρινη που περιέχει και που εί-
νε άπαραίτητη στη διατροφή
του.

Άλλ' ο ποντικός δεν είναι
μόνο σιχαμερό ζώον. Είναι έπί-
σης έξαιρετικά επικίνδυνο για-
τί η ψείρα που άναπτύσσεται
πάνω του μεταφέρει στον άν-
θρωπο τον έξανθηματικό τύφο
και την πανώλη. Τα δηνυα-
τά των ποντικών μεταδίδουν έπί-
σης τη λυσσα στους σκύλους
τις γάτες και τον άνθρωπο.

Οι μεγαλύτερες έπιδημίες
που έρημωσαν δολόκληρες πε-
ριφέρειες μετεδόθησαν πάντοτε
από τους ποντικούς. Η «πα-
νώλης» του Ίουστινιανού που
έμφανίσθηκε το 543 έπρόκαλε
σε το θάνατο πολλών εκατομ-
μυρίων ανθρώπων. Η μυσή
πανώλης του 14ου αιώνος πέ-
ρασε από δολόκληρη την Ευρώ-
πη και είχε περισσότερα από
25 εκατομμύρια θύματα. Το
1720, μία έπιδημία πανώλους
πρόκάλεσε στή Μασσαλία τε
θάνατο 40.000 ανθρώπων μέσα
σέ μερικές έβδομάδες.

Ο ποντικός ο Τζών, τέλος, από
τα γονιμώτερα ζώα που ύπα-
ρουν. Και η έξαιρετική γονιμώ-
της του τον κάνει πιά επικί-
νδυο για τον άνθρωπο. Η θη-
λυκή γεννάει όταν φτάσει σέ ή
λικία τριών μηνών και κάθε έν-
κυμσύν της διαρκεί μόνον έ-
βδομάδες. Έτσι, αν ύπολογι-
σθι ότι κάθε φορά γεννάει 12
—20 μικρά οι άπόγονοί της
μέσα σ' ένα χρόνο φτάνουν σέ
καταπληκτικό άριθμό.

ΖΕΡΑΡ ΝΤΑΒΙΝΥ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΜΕ ΤΣΕΠΑΚΙ!

Η Ζακελιν Σάττον, μία ήθοποιός του Χόλλυγουντ, έπιδει-
κνύει τις καινούργιες γυναικείες κάλτσες που έγιναν της
μόδας στην Άμερική. Οι κάλτσες αυτές έχουν όπες θλέ-
πετε μία μικρή τσέπη, που κλείνει με «φερμουάρ έκλαίρ».
Στο τσέπακι αυτό οι Άμερικανίδες βάζουν το κραγιόν για
τα χείλη, τα κλειδιά τους κι' άλλα μικρά άντικείμενα. Οι
καινούργιες κάλτσες της μόδας στοιχίζουν μόνο 5 δολάρια.

Η ζωή άρχίζει στα 75

Μερικά καταπληκτικά παραδείγματα

Υπάρχουν στην έποχή μας τόσο γέροι, που διατηρούν
όλο το νεανικό σφρίγος, τη δύναμη και την παραγωγικότητα
τους, ώστε μπορεί να ή κανείς ότι ή πραγματική ηλικία δεν
είναι ζητημα χρονολογίας, αλλά ίδιουσγκρασίας. Στην πολι-
τική, στις τέχνες και στις έπιστήμες, στο έμπόριο και στη
βιομηχανία, συναντούμε άπειρα παραδείγματα γέρων με ά-
πιοστητη νεανική ένεργητικότητα.

Ο Γιάν Σμάτς π.χ., ο Πρόεδρος της Νοτιοαφρικανικής Δη-
μοκρατίας και θερμός φιλέλλην, που έδρασε τόσο στον πό-
λεμο είναι 76 ετών. Ο Μαχάτμα Γκάντι, στα 77 χρόνια του,
έξακολουεί να ναι ο άρχηγος του άυτονομιστικού κινήματος
των Ίνδιων δίχως να τον έχουν εξαπλήσει οι άλλεπάλλη-
λες φυλκισίες του κι' οι άπεριγές πείνης. Άξιοθαύμαστος
είναι έπίσης ο Λεόν Μπλουμ, άλλοτε πρωθυπουργός της Γα-
λίας, ηλικίας 74 ετών. Μετά τη γαλλική κατάρρευση το 1940,
συνεληφθι απ' την Κυβέρνησι Βισύ, Μέσα στη φυλακή, δια-
βάσε άλλαστα κι' άναπτέωσε το ήθικό των άλλων φυλοκή
ομένων. Έγραψε μάλιστα κι' ένα βιβλίο, ένα θερμό ύμνο
της δημοκρατίας, άπευθυνόμενον στην άπογοητευμένη νεο-
λαία της Γαλλίας. Μετά την άπελευθέρωσι της χώρας του,
έξανηγε για ένα χρονικό διάστημα πρωθυπουργός κι' έργα-
σθηκε για την επανόρθωσι των καταστροφών της κατοχής.

Στην Ιταλία βίσκαται ένας απ' τους μεγαλύτερους φι-
λοσόφους του κόσμου. Είναι ο Μπενετέτο Κρότσε, 81 ετών.
Έχει άποχίσει τόση πανκόμο φημη, ώστε κι' ο Μουσσολ-
ινι άκούει δεν έτόλμιπε να του επιβάλι να σωπάσει. Μετά
την συμμαχική άπόδοσι στην Ιταλία Άγγλοι στρατιώτες προ-
εισηώθηκαν με άεροπλάνο πίσω απ' τις έχθρικές γραμμές,
πάραν τον Κρότσε και τον μετέφεραν στη νήσο Καπρί, για
να παραφύλαξουν τη ζωή του. Κατόπιν έγινε μέλος της προ-
σωπικής Ιταλικής Κυβερνήσεως και ίδρυσε το Κομμα Δημο-
κρατικής Ένώσεως, μαζί με τρεις άλλους πολιτικούς, τον
Ορλάντο (86 ετών), το Νιττι (78) και τον Μπονόμι (74).

Ο Άμερικανός Μπέρναρ Μπαρούχ, που άντιπροσωπεύει τη
χώρα του στην Έπιτροπή Ατομικής Ένεργείας του Ο.Η.Ε.,
με ζωτικότητα νέου 20 χρόνων, είναι 76 ετών.

Τον καιρό του πολέμου, τον ρώτησε κάποιος πως κατά-
φερνε να βίσκαται στο πόδι απ' τις 8.30' το πρωί ως τα
μεσάνυχτα. Κι' αυτός άπάντησε:

—Θα εξακολουθήσω ν' άντέχω έτσι, όσο υπάρχει έστω κι'
ένας Γερμανός ή Γαλιανέζος καθώς κι'... ώριμες γυναίκες
για να τις κυττάζω!

Ο περίφημος μουικός Τσικαννί, έκει φτάσει τα 80. Ο
Άγγλος συγγραφέας Ουέλς, που πέθανε 79 ετών, άφισε 12
βιβλία γραμμένα μετά τα 70 χρόνια του. Κι' ο Μπέρναρ Σά-
πτον 86 ετών όταν έξέδωσε το τελευταίο βιβλίο του - ένα
απ' τα δυναμικώτερα που έχουν γραφί στα χρόνια μας. Ση-
μερα είναι 90 κι' όμως έργάζεται από γραφείο του 5 - 6 ώρες
κάθε μέρα εκτός της Κυριακής.

Ός τα 72 χρόνια του ο Τζών Ροκφέλλερ ήταν πρόεδρος
της μεγάλης εταιρείας «Στάντάρ Όйл». Έπειτα συνέχισε
μία ζωή γεμάτη από σπό κι' από έντονη πνευματική δράσι,
ως ότου πέθανε 98 ετών!

Στα 1919, ο Έρρίκος Φόρτ, 56 ετών τότε, άνέθεσε την
προεδρεία της εταιρείας του στο γιού του Έντσελ, μένον-
τας ο ίδιος διευθυντής επί 24 χρόνια. Το 1943, ο Έντσελ
Φόρτ πέθανε και τότε ο πατέρας του - ηλικίας 80 ετών -
έαναπήρε τα ήνδια της κολοοσιαίας επιχείρησεως του. Έργα-
σθηκε έντατικά στα δυο χρόνια του πολέμου. Κατόπιν, το
1945 παρέδωσε την προεδρεία στον έγγονό του Έρρίκο Β'.

Όλ' αυτά κι' άμετρητα άλλα παραδείγματα άποδεικνύουν
ότι ή νεότης δεν περιορίζεται από ώριμένα όρια ηλικίας. Η
ζωή άρχίζει σέ οποιαδήποτε ηλικία, άκόμη και μέχρι των 90
ετών.

ΙΡΒΙΝ ΡΟΣ

Κάτι που ένδιαφέρει τάς Κυρίες

Ο πόλεμος έπέφερε με-
γάλες καταστροφές στενο-
χώριες, θλίψεις άποτέλε-
σμα αυτών σιγά-σιγά να άο-
πύσουν προώως τα μαλ-
λιά. Το Renaissance όμως τα
δυναμώνει και σιγά-σιγά
τά επαναφέρει εις το άρχι-
κόν χρώμα, μαύρο καστ-
νό ή ζανθό ήταν.

Άντιπροσωπεία: Όδός
Βερανζέρου 13 (Στοά Θέ-
ση) Α' έρωφος, άριθ. δη-
ματίου 108.

Λιανική πώλησις: Φάρμα-
καποθήκη Βάκη Κάνινγος
11 και Φαρμακαποθήκη Φαρ-
μέτ, Κάνινγος 15

Άντιπροσωπεία έν Ζακύν.
Θυ: Φαρμακείον Ευανγ. Μα-
κρή.

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Ειδικός Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)

Όδός Πιπίνου 38 - Τηλ. 85.089
10-1 και 4-7

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλένη Κικίδου

(ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ)

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ
ΕΡΕΥΝΩΝ

(ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ)
ΜΕΤΣΟΒΟΥ 19

Ετάσις Μουσείου. Τηλ. 63-673

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ
ΤΟ ΣΠΟΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΟΔΗΓΗΤΕ
Άνωτάτη Σχολή όδηνών
ΓΕΩΡΓ. Δ. ΞΕΝΟΥ
Καθηγητού Όδηνήσεως
Φειδίου 16, Τηλ. 28.650

Katia
ΚΡΑΓΙΟΝ

ΑΣΤΗΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 25
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛ. ΚΟΝΝΤΙΝΟΣ 51

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΑ

Ειδικός ΑΛ. ΤΣΑΚΙΡΗΣ, Άγ.
Κωνσταντίνου 28, 7 π.μ.—8 μ.μ
Τηλ. 54.224.

τιομένο, ενώ το υπολοιπο ε-
μενε σκοτεινό.
Ο Βένοςιν εξακολουθούσε να
βασανίζει το μυαλό του ανα-
ζητώντας τη λύση του αινίγμα-
τος.

Τραβήχτηκε δυο βήματα πί-
σω, σαν το ζωντανό που απο-
μακρύνεται για να κτυπήσει ή-
πο μακριά το έργο του. Κι έ-
ξαφνα έβγαλε μια χαρούμενη
φωνή: Είχε βρή εκείνο που
ζητούσε!... Δεν το είχε ιδεί
ως τότε, γιατί βρισκόταν πολύ
κοντά στον τοίχο.

Όπως έπεφτε το φως της
λάμπας, περνώντας ανάμεσα
στους ψηλούς θάμνους οχημά-
τις πάνω στον τοίχο μια σκιά,
μία γνώριμη σιλουέτα: ενός
ανθρώπου με ανασηκωμένο για-
κά και με πλατύγυρη ρεμπου-
μπλικά χλωμένη ως τα μάτια
του!

Αυτή λοιπόν ήταν η «Πέτρα
του Μαύρου Ανθρώπου»!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ο αλεξιπτωτιστής

Ένας άντρας κρεμόταν στο
κενό, από μερικά μπλεγμένα
σχοινία αλεξιπτώτου ανάμεσα
στα κλαδιά ενός ψηλού δέν-
τρου και στο έδαφος του κή-
που. Ήταν ο μυστηριώδης α-
λεξιπτωτιστής που είχε πηδή-
σει απ' το αόρατο αεροπλάνο.

Είχε πέσει πάνω σ' ένα πεύ-
κο κι είχε χτυπήσει το κεφάλι
του στα κλαδιά. Ήταν όμως
άνθρωπος με νερά νεύρα και
με αντοχή. Είχε την ετοιμότη-
τα γιά προστασία με τα χέ-

Κάτι που ενδιαφέρει τάς Κυρίες

Ο πόλεμος επέφερε με-
γάλες καταστροφές στενο-
χώριες, θλίψεις αποτέλε-
σμα αυτών σιγά-σιγά να ά-
ρισουν προώμως τα μαλ-
λιά. Το Renaissance όμως τα
δυναμώνει και σιγά-σιγά
τα επαναφέρει εις το αρχι-
κόν χρώμα, μαυρό καστ-
νέ ή ζαντό ήταν

Αντιπροσωπεία : Όδός
Βερωνίκης 13 (Στοά Θέ-
ση) Α' όροφο, άριθ. δω-
ματίου 108.

Λιανική πώλησις: Φαρμα-
καποθήκη Βάκη Κάνινγος
11 και φαρμακαποθήκη Φαρ-
μέτ, Κάνινγος 15

Αντιπροσωπεία έν Ζακύν-
θω: Φαρμακείον Ευάγγ. Μα-
κρή.

ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Ειδικός Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)

Όδός Πιπίνου 38 - Τηλ. 85-089
10-1 και 4-7

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλένη Κικίδου

(ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ)
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ
ΕΡΕΥΝΩΝ
(ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ)
ΜΕΤΣΟΒΟΥ 19
Ετάσις Μουσείου. Τηλ. 63-673

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ
ΤΟ ΣΠΟΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΟΔΗΓΗΤΕ
Ανυψάτε Σχολή οδηγών
ΓΕΡΡΓ. Δ' ΞΕΝΟΥ
Καθηγητού Όδηγήσεως
Φειδίου 16. Τηλ. 28.650

Κατάρ
ΚΡΑΓΙΟΝ

ρια του το πρόσωπό του και τα
μάτια του.
Το πανί του αλεξιπτώτου
μπλέχθηκε στα ψηλότερα κλα-
διά του δέντρου κι ο άνθρω-
πος έμεινε μετέωρος. Το φεγ-
γάρι φώτισε για λίγο το πρό-
σωπό του. Ήταν ο Ντέβιντ
Φρίκ.

Τα μάτια του έλαμπαν στο
σκοτάδι. Λίγο αίμα κυλούσε στο
μάγουλό του από μία πληγή
του κεφαλιού του.

Δέν έχασε ούτε στιγμή. Ύ-
πελόγισε ψυχραίμα την από-
στασι που τον έχωριζε απ' το
έδαφος. Έκρινε ότι δεν ήταν
μεγαλύτερη από 6 μέτρα.

Έψαζε γρήγορα στην τσέπη
του. Τα σχοινία τον εμπόδιζαν
στις κινήσεις του. Ήστος βρή-
κε επί τέλους αυτό που ζητού-
σε: ένα σουβιά.

Τον άνοιξε με τα δόντια του.
Κρατώντας τον γερά με το ένα
χέρι, έπιασε με το άλλο τα
σχοινία του αλεξιπτώτου κι άρ-
χισε να τα κόβει με το σουβιά.

Άφου έκοψε και το τελευ-
ταίο, έμεινε κρεμασμένος απ'
αυτά για μερικές στιγμές με
τα δυο του χέρια - γιατί είχε
πετάξει πιά το σουβιά. Κύτταξε
προς τα κάτω ένωση τα πόδια
του κι άφισε έπειτα τα σχοι-
νιά.

Καθώς έπεφτε, λύνισε έλα-
φρά τα γόνατά του έφερε τα
χέρια του έμπρός στο στήθος
του και φούσκωσε με άέρα
τους πνεύμονές του. Χάρης
στην ευλυγισία του κορμιού
του, δεν έχτύπησε οχεδόν κα-
θόλου. Κύλησε στο καταφορικό
έδαφος σαν λαστιχένιο κού-
κλα.

Όταν σταμάτησε έπιτέλους
και τέντωσε τα πόδια και τα
χέρια του, βεβαιώθηκε ότι δεν
είχε πάθει τίποτε το σοβαρό.
Σηκώθηκε άμέσως και γλύστρη-
σε ανάμεσα στους θάμνους.

Έφτασε σ' ένα χαλίκωστρω-
το δρομάκι, που άρχιζε απ' την
ηλεκτρισμένη καγκελλόπορτα
και προχωρούσε προς το έσω-
τερικό του μεγάλου κήπου.
Κρύφτηκε εκεί κοντά, περιμέ-
νοντας να ιδεί να φάνηουν ο
Ραούλ, Όρτέγκο κι ο Όττο
Μύλλερ. Ήξερε ότι έπρόκειτο
να συναντηθούν εκεί Άγνοού-
σε όμως ότι είχαν μπει ήδη
στον κήπο, λίγα λεπτά πριν
απ' το πτόημά του απ' το αε-
ροπλάνο.

Το μάντευσε ώστόσο σέ λι-
γο βγήκε απ' την κρύπτη του
και προχώρησε στο δρομάκι.

Σαφνικά, έσπενε να ένα-
κρυφτεί. Είχε ιδεί ν' αναβοσά-
βην συνθηματικά ένα ηλεκτρικό
φανάρι, έξω απ' την καγκελ-
λόπορτα.

Κάποιος άπάντησε στο σύν-
θημα, απ' το βάθος του κή-
που. Έπειτα πέρασε βιαστικά
δίπλα απ' την κρύπτη του Φρίκ.
Έκείνος δεν δυσκολεύθηκε να
τον αναγνωρίσει: Ήταν ο
Σκουίντ Διέκοφε -ό ηλεκτρικό
ρεύμα κι άνοιξε την πόρτα,
Σαναγύρισε σέ λίγο, μαζί μ'
ένα σύντροφο, που μιλούσε
βραχνά. Ο Φρίκ αναγνώρισε
τη φωνή αυτή πριν ιδεί το
πρόσωπο: Ο Σάμ Μπάρον!

Οι δυο γκάνγκστερς προχώ-
ρησαν βιαστικά προς το βάθος
του κήπου. Ο Ντέβιντ Φρίκ
τους παρακολούθησε, γλυ-
στρώντας αθόρυβα σαν σκιά,
και φροντίζοντας να μην τους
χάσει καθόλου απ' τα μάτια
του.

Δέν άργησε να ιδεί πού πή-
γαιναν: Ένα χαμπλό σπιτί
φάνηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο Μπάρον πλάσιασε στην έ-
ξορτα, την άνοιξε και μπή-
κε στο σπιτί, μαζί με το Σκου-
ίντ. Πριν όμως έναγκαλίσουν
πίσω τους την πόρτα, άκούστη-
καν από μέσα κάτι στρινγές
φωνές.

Ο Ντέβιντ Φρίκ έκανε δυο
βήματα προς το σπιτί. Τόν
σταμάτησε όμως ένα μουγκρη-
τό που άκούστηκε πίσω του μέ-
σα απ' το σκοτάδι. Δεν έδου-
λελεύθηκε ν' αναγνωρίσει τη
φωνή μιάς τίγρης.
Το ρήγος του πρόμου, που

είχε νοιώσει την πρώτη στιγ-
μή έδωσε τη θέση του σ' ένα
συναίσθημα άνακουφισέως. Ο-
ταν κατάλαβε ότι το μουγκρη-
τό έρχόταν από αρκετή από-
στασι, άίχως να ενδιαφερθή
πιά για το άόρατο θηρίο, άκο-
λούθησε τα ίχνη του Σκουίντ
και του Σάμ Μπάρον. Πλάσι-
σε στο σπιτί, κι άνοιξε την
πόρτα απ' όπου είχαν άκού-
στη οι παράξενες φωνές.

Μόλις ο Χάρρυ Βένσον άνε-
κάλυψε πού ήταν η «Πέτρα
του Μαύρου Ανθρώπου», άνα-
ζητησε, δίχως να χάσει καιρό,
το μυστικό μηχανισμό της.

Μα δεν υπήρχε κανείς τέ-
τοιος μηχανισμός. Άπλως και
μόνον η πέτρα εκείνη δεν ή-
ταν κολλημένη με τη διπλανή
της. Ο Χάρρυ ζήτησε τη βοή-
θεια του Καρντόνα, για να την
μετακινήσει σιγά-σιγά και να
την τραβήξει έξω απ' τη θέση
της.

Άνοιξε έτοιμιά τετράγωνη
τρύπα, αρκετά μεγάλη ώστε
να περάσει ένας άνθρωπος. Οι
δυο άντρες γλύστρησαν μέσα
στον κήπο και προχώρησαν με
χίλιες προσφυλάξεις.

Έφτασαν κοντά στο πεύκο,
όπου είχε σκαλώσει το αλεξι-
πτώτο. Κάτω απ' αυτό, φαίνον-
τουσαν καθαρά στο μαλακό χώ-
μα τα ίχνη του πεσμένου του
Φρίκ. Ο Καρντόνα κύτταξε
προς τα πάνω και είδε να κρέ-
μονται τα κομμένα σχοινιά.

Ο Βένσον συμεριζόταν την
άπορία του: Άγνοούσαν ποιος
ήταν ο μυστηριώδης αλεξιπ-
τωτής. Πάντως τα ίχνη του έ-
δειχναν πως δρόμο είχε πά-
ρει.

Οι δυο άντρες τα άκολουθή-
σαν ως το χαλίκωστρωτο δρο-
μάκι. Έκει, τα έχασαν πιά.

Άλλά ο Καρντόνα δεν απο-
γοητεύθηκε. Προχώρησε μαζί

με το Βένσον στο δρομάκι
προς το βάθος του κήπου.
Φρόντιζαν κι οι δυο να μένουν
κοντά στους διπλανούς θά-
μνους, έτοιμοι να κουρτω-
νίσουν άντελαμβάνοντο τον
παραμικρό κίνδυνο.

Δέν είδαν ούτε άκούσαν τί-
ποτε ως ότου έφτασαν στο
σπιτί όπου είχε μπει ο Φρίκ, πι-
σω απ' το Μπάρον και το
Σκουίντ.

Το κτίριο αυτό δεν είχε πα-
ράθυρα απ' όπου θα μπορού-
σε να κουφοκυττάξουν ο Καρντό-
να. Το έσωτερικό του φωτιζό-
ταν πιθανώτατα από ένα μενά-
λο φεγγίτη της στέγης.

Ο Τζόες Καρντόνα έκαμε έ-
να γεύμα στο Βέντον να στα-
θή δίπλα στο κατώφλι, κι' αυ-
τός έβγαλε ένα πασαρτού κι'
άνοιξε μ' αυτό την πόρτα -
όπως είχε κάμει προηγουμέ-
νως κι ο Φρίκ. Άμέσως έπε-
σαν κι οι δυο με την κοιλιά,
με τα πιστόλια τους υφισμέ-
να προς το έσωτερικό του σπι-
τιού.

Δέν διέκριναν τίποτε. Η εί-
σοδος ήταν κατασκοτεινή. Ά-
πό το βάθος όμως έφτανε μία
παράξενη οχλοόλη, μαζί με
μία βραρεία δυσάρεστη μυω-
διά ζώων...

Ο Βένσον κι' ο Καρντόνα
προχώρησαν μέσα εκλείσαν
πίσω τους την πόρτα αθόρυβα
και φώτισαν με τα ηλεκτρικά
φανάρια τους το σκοτάδι. Ά-
νέπνευσαν τότε μ' άνακούφισι
και νέλασαν νευρικά.

Το χαμπλό εκείνο κτίριο ή-
ταν κατοικία πηλίκων. Ένας
μεγάλος αριθμός απ' αυτά τα
ζώα πηδούσαν μέσα στα κλου-
διά τους, σκαρφάλωναν στα
κάγκελλα μόρφαζαν κωμικά
και δημιουργούσαν όλον εκεί-
νο το θόρυβο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.

ΑΣΤΗΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 25
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛ. ΚΟΝΝΤΙΝΟΣ 51

Το μυθιστόρημα ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Σκληροί έρωτες και λυσσα- λέες μονομαχίες...

Η ζωή των ποντικών δεν εί-
νε τόσον άναξία ενδιαφέροντος
όσον συνήθως φανταζόμαστε.
Τα άηδιστικά αυτά τρωκτικά
έχουν ένα ανεπτυγμένο κοινωνι-
κό συναίσθημα και ζουν κάτω
από μία αυστηρή πειθαρχία.

Στην κορυφή της κοινωνικής
ίεραρχίας των Βοσκιέται ο «βα-
σιλεύς» των, που δεν είναι ούτε
κληρονομικός, ούτε άναδεικνύε-
ται με έκλογή από το λαό του.
Η ίδια η φύσις έπρονόησε γι'
αυτό. Και προικίζει κάθε τώρο
το γένος των ποντικών με ένα
ή περισσότερα έξαιρετικά όν-
τα που καταλαμβάνουν άμέσως
την θέση κυριαρχών, χωρίς να
υπάρχει αντίστροφη από κα-
νένα.

Ο Βασιλεύς των ποντικών,
δεν είναι ένα μοναδικό ζώον
άλλά 4—5 ζώα, που είναι ένω-
μένα μαζί με την ούρα τους. Η
φύσις άρρέσκειται αρκετά συχνά
σε παρούσια παιχνίδια.

Τα ποντίκια αυτά που ενώ
είναι άνεξάρτητα κατά τα άλλα
έχουν κοινή ούρα, άναδεικνύον-
ται άκόσμως Βασιλείς. Άν συ-
βή σε μία φυλή ποντικών να
γεννηθούν περισσότερα από 4
—5 ποντίκια αυτού του είδους
κάθε όμας ίδούρι άμέσως δικό
της Βασίλειο.

Τα άλλα ποντίκια σέβονται
τους Βασιλείς των. Τους βάζουν
μέσα σε μία φωλιά, που είναι
μεγαλύτερη από όλες τις άλ-
λες και απ' αυτή τη στιγμή
μεριμνούν για τη διατροφή
των.

Γιατί οι Βασιλείς δεν μπο-
ρούν να κινηθούν. Τα τέσσερα
ή πέντε αυτά ζώα που είναι έ-
νωμένα με την ούρα θα διέστε-
χαν μυρικούς κινδύνους αν τολ-
μούσαν να βγουν έξω από τη
φωλιά των. Γι' αυτό δεν έμεν-
τίζουν ποτέ. Μιά ειδική σωμα-
τοσουλκή στέκεται πάντοτε έ-
ξω από τη φωλιά για να τα ύ-
περοσπισθή αν παρυστή ά-
νάνκη.

Οι Βασιλείς είναι καταδικα-
σμένοι να πεθάνουν άγαντοι.
Και το τέλος των είναι οικτρό.
Όταν οι ύπηκοοί των αντίλη-
φθούν ότι πλησιάζει το τέλος
των, ριχνονται πάνω των με
λύσσα και τους κατασπαρά-
ζουν. Έπειτα καθαρίζουν τη
φωλιά από τα ύπολείμματα,
για να έγκαταστήσουν εκεί τη
νέα τετράδα ή πεντάδα των Βα-
σιλέων.

Η μεγάλη αδυναμία των
ποντικών είναι ο έρωας που δη-
μιουργεί άναριθμητα θύματα
στις τάξεις των.

Ο έρωτικός ανταγωνισμός
στο γένος των ποντικών είναι ό-
ξύτατος. Ο ένας από τους δυο
αντιπάλους πρέπει να πεθάνει
άμέσως. Η μονομαχία των σε
πορόμοιες περιπτώσεις θυμίζει

Δρ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

ΩΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
και ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33.039

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΑ

Ειδικός ΑΛ. ΤΣΑΚΙΡΗΣ, Άγ.
Κωνσταντίνου 28. 7 π.μ.—8 π.μ.
Τηλ. 54.224.

τους μέχρι θανάτου άγώνες
των ρωμαϊκών γρόνων. Οι δύο
αντίπλοοι έσπνίζον με λύσσα
ο ένας τις σάρκες του άλλου
και όχι σπάνια μένονν και οι
δύο νεκροί στο πεδίο του άγώ-
νος. Η εύτυχισμένη θηλυκή πα-
ρακολουθεί άσυγκίνητη αυτή τη
μονομαχία. έτοιμη να οίγνι
στην άγκαλιά του νικητού ή να
κατασπαράξει και τους δυο
αν σωριαστούν νεκροί. Το ίδιο
θα κάμει επίσης και στην πε-
ρίπτωσι που είναι θανάσιμη
τραυματισμένοι. Θά- τους πνί-
ξει και τους δυο, με μία νερή
δαγκωμάτι στο λαιμό και κα-
τόπιν θα τους φάγη!

Ο νικητής όμως — όταν ύ-
πάρχει — είναι ίπποτικότερος.
Προσφέρει το θύμα του στη
έκκλητή του. Και άφου έκείνη
χορτάση τρώει κατόπιν κι'
αυτός ό,τι άπομένει από τον
αντίπαλό του.

Οι έρωτικές μονομαχίες δεν
γίνονται μόνον μεταξύ των άρ-
σενικών. Και οι θηλυκές άλλη-
λοεσπνίζονται επίσης για το
υατία του έκλεκτού των. Οι ά-
γώνες των είναι υλιόστα πιο ά-
γοιοι και λυσσαλέοι.

Κατά τη διάρκεια του άγώ-
νος οι φωνές που βγάζουν οι
δυο αντίπαλοι έχουν κάτι το
σπαρακτικό και το άπαισιο.
Συνήθως ο άγών έχει και θεα-
τάς, που γοροποηδούν δλόγους
και ούλοιάζουν.

Ο ποντικός δεν στερείται
εύφυας. Όταν ανακαλύψη μία
σιταποθήκη, υπαίνει μέσα και
χώνεται στο σωρό του στασιού
βυθίζοντας προς τα πίσω. Μ'
αυτό τον τρόπο άνασπώνονται
οι τολχές που καλύπτουν το σώ-
μα τους και κολλούν ανάμεσα
σ' αυτές σπινιά στασιού που
τα φέρνει κατόπιν στη φωλιά
του.

Ο ποντικός είναι επίσης
τρομερός καρτοφάγος. Η πορ-
τίμσις του προς το χαρτί ό-
φιλέται στην πολυλίπη κυττα-
ρινη που περιέχει και που εί-
νε άπιοραίτη στη διατροφή
του.

Άλλ' ο ποντικός δεν είναι
μόνο σιχαμερό ζώον. Είναι επί-
σης έξαιρετικά έπικίνδυνο για-
τί ή ψείρα που άναπτύσσεται
πάνω του μεταφέρει στον άν-
θρωπο τον έξασηματικό τύφο
και την πανώλη. Τα θήματα
των ποντικών μεταδίδουν επί-
σης τη λύσσα στους σκύλους
τις γάτες και τον άνθρωπο.

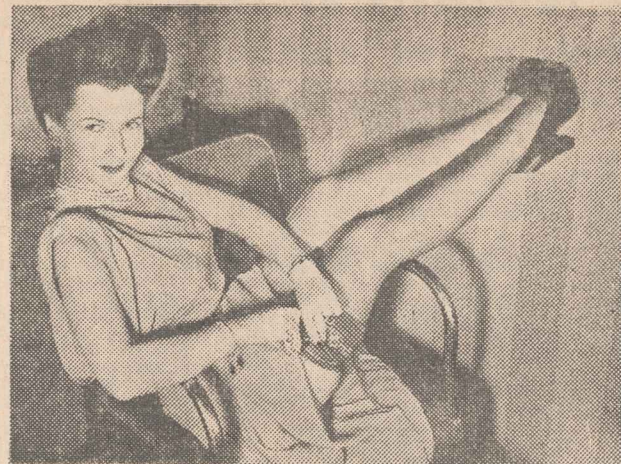
Οι μεγαλύτερες έπιδημίες
που έρημωσαν όλόκληρε πειο-
φέρειες μετεδόθησαν πάντοτε
από τους ποντικούς. Η «πα-
νώλης του Ιουστινιανού» που
έμφανίστηκε το 543 έπρόκαλε-
σε το θάνατο πολλών εκατομ-
μυρίων ανθρώπων. Η «μαύρη
πανώλης» του 14ου αιώνας πέ-
ρασε από όλόκληρη την Εύρώ-
πη και είχε περισσότερα από
25 εκατομμύρια θύματα. Το
1720, μία έπιδημία πανώλους
πρόκάλεσε στη Μασσαλία το
θάνατο 40.000 ανθρώπων μέσα
σε μερικές έβδομάδες.

Ο ποντικός είναι, τέλος, άπιο
τά, γονιμότερα ζώα που γινιό-
νουν. Και ή έξαιρετική γονιύ-
συν του τον κάνει πιο έπικί-
νδυο για τον άνθρωπο. Η θη-
λυκή γεννάει όταν φτάση σε ή
λικία τριών μηνών και κάθε έ-
κφυομένη της διασκεί μόνον
έκφυοάδες. Έτσι, αν ύπολογί-
σθ ή κάθε φορά γεννάει 10
—20 μικρά οι άπόγονοι της
μέσα σ' ένα χρόνο φάνηουν σε
καταπληκτικό αριθμό.

Είς τα 72 χρόνια του ο Τζων Ροκφέλλερ ήταν πρόεδρος
της μεγάλης εταιρείας «Στάνταρ Όйл». Έπειτα συνέχισε
μιά ζωή γεμάτη από σπόρ και άπιο έντονη πνευματική δράση,
ως ότου πέθανε 98 ετών!

Στα 1919, ο Έρρίκος Φόρτ, 56 ετών τότε, ανέθεσε την
προεδρεία της εταιρείας του, στο γιό του Έντρελ, μένον-
τας ο ίδιος διευθυντής επί 24 χρόνια. Το 1943, ο Έντρελ
Φόρτ πέθανε και τότε ο πατέρας του — ηλικίας 80 ετών —
έαναπαύε τα ήνια της κολοσσικής έπιχειρήσεώς του. Έργά-
σθηκε έντοτικά στα δυο χρόνια του πολέμου. Κατόπιν, το
1945 παρέδωσε την προεδρεία στον έγγονο του Έρρίκο Β'.
Ολ' αυτά κι' άμέτρητα άλλα παραδείγματα άποδεικνύουν
ότι ή νεότης δεν περιορίζεται από ώριμενά όρια ηλικίας. Η
ζωή άρχίζει σε οποιαδήποτε ηλικία, άκομη και μέχρι των 90
ετών.

ΖΕΡΑΡ ΝΤΑΒΙΝΥ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΜΕ ΤΣΕΠΑΚΙ

Η Ζακελιν Σάπτον, μία ήθοποιός του Χόλλυγουντ, έπιδει-
κνύει τις καινούργιες γυναικείες κάλτσες που έγιναν της
μόδας στην Αμερική. Οι κάλτσες αυτές έχουν όπως βλέ-
πετε μία μικρή τσέπη, που κλείνει με «φεριουάρ εκλαίρ». Στο
τσέπακι αυτό οι Αμερικανίδες βάζουν το κρανίον για
τα κλειδιά τους κι' άλλα μικρά αντικείμενα. Οι
καινούριες κάλτσες της μόδας στοιχίζουν μόνο 5 δολάρια.

Η ζωή άρχίζει στα 75

Μερικά καταπληκτικά παραδείγματα

Υπάρχουν στην εποχή μας τόσο γέρο, που διατηρούν
όλο το νεανικό σφρίγος, τη δύναμη και την παραγωγικότητα
τους, ώστε μπορεί να ηη κανείς ότι ή πραγματική ηλικία δεν
είναι ζήτημα χρονολογίας, αλλά ίδιουσγκρασίας. Στην πολι-
τική, στις τέχνες και στις έπιστήμες, στο έμποριο και στη
βιομηχανία, συναντούμε άπειρα παραδείγματα γέρων με ά-
πιοτευτη νεανική ένεργητικότητα.

Ο Γιάν Σμάτς π.χ., ο Πρόεδρος της Νοτιοαφρικανικής Δε-
μοκρατίας και θερμός φιλέλληνας, που έδρασε τόσο στον πό-
λεμο, είναι 76 ετών. Ο Μακάτμια Γκάντι, στα 77 χρόνια του,
έξοκολού-εί νάναι ο άρχηγός του αυτονομιστικού κινήματος
των Ινδών δίχως να τον έχουν εξαντλήσει οι άλλεπάλλη-
λες φυλκίσσεις του κι' οι άπεργίες πείνης. Άξιοθαύμαστος
είναι επίσης ο Λεόν Μπλουμ, άλλος πρωθυπουργός της Γαλ-
λίας, ηλικίας 74 ετών. Μετά τη γαλλική κατάρρευσι του 1940,
συνεληφθη απ' την Κυβέρνησι Βισύ. Μέσα στη φυλακή διά-
βαζε άγλαστα κι' άναπτέρωνε το ήπιο των άλλων φυλακι-
σμενών. Έγραψε μάλιστα κι' ένα βιβλίο, ένα θερμό ύμνο
της δημοκρατίας, άπευθυνόμενον στην άπογοητευμένη νεο-
λαία της Γαλλίας. Μετά την άπελευθέρωσι της χώρας του,
έθανε για ένα χρονικό διάστημα πρωθυπουργός κι' έργα-
σθηκε για την επανόρθωσι των καταστροφών της κατοχής.

Στην Ιταλία βρίσκεται ένας απ' τους μεγαλύτερους φι-
λοσόφους του κόσμου. Είναι ο Μπενέττο Κρότσε, 81 ετών.
Έχει άποκτήσει τόσο πανκόσμιο όσην, ώστε κι' ο Μουσο-
σολι, άκομη δεν έτόλμησε να του επιβάλει να σαρπήρ. Μετά
τη συμμαχική απόβασι στην Ιταλία, Άγγλοι στρατιώτες προ-
γειώθηκαν με αεροπλάνο πίσω απ' τις έχθρικές γραμμές,
ήπραν τον Κρότσε και τον μετέφεραν στη νήσο Κάρπρι, για
να προσφυλάξουν τη ζωή του. Κατόπιν έγινε μέλος της προ-
σκήνης Ιταλικής Κυβερνήσεως και ίδρυσε το Κόμμα Δημο-
κρατικής Ένώσεως, μαζί με τρεις άλλους πολιτικούς, τον
Ορλάντο (86 ετών) το Νίττι (78) και τον Μπινονί (74).

Ο Αμερικανός Μπέρναρ Μπαρούχ, που αντιπροσωπεύει τη
χώρα του στην Επιτροπή Ατομικής Ένεργείας του Ο.Η.Ε.,
με ζωτικότητα νέου 20 χρόνων, είναι 76 ετών.

Τον καιρό του πολέμου, τον ρώτησε κάποιος πως κατά-
φερνε να βρίσκεται στο πόδι απ' τις 8.30' το πρωί ως τα
μεσάνυχτα. Κι' αυτός απάντησε:

—Θα εξακολουθώ ν' αντέχω έτσι, όσο υπάρχει έστω κι'
ένας Γερμανός ή Γιαπωνέζος καθώς κι'... ώριες γυναίκες
για να τις κυττάζω!

Ο περίφημος μουσικός Τσοκάνι, έχει φτάσει τα 80. Ο
Άγγλος συγγραφέας Ουέλς, που πέθανε 79 ετών, άφισε 12
βιβλία γραμμένα μετά τα 70 χρόνια του. Κι' ο Μπέρναρ Σάμ
ήταν 86 ετών όταν έξέδωσε το τελευταίο βιβλίο του — ένα
απ' τα δυναμικότερα που έχουν γραφεί στα χρόνια μας. Σή-
μερα είναι 90 κι' όμως εργάζεται στο γραφείο του 5-6 ώρες
κάθε μέρα εκτός της Κυριακής.

Είς τα 72 χρόνια του ο Τζων Ροκφέλλερ ήταν πρόεδρος
της μεγάλης εταιρείας «Στάνταρ Όйл». Έπειτα συνέχισε
μιά ζωή γεμάτη από σπόρ και άπιο έντονη πνευματική δράση,
ως ότου πέθανε 98 ετών!

Στα 1919, ο Έρρίκος Φόρτ, 56 ετών τότε, ανέθεσε την
προεδρεία της εταιρείας του, στο γιό του Έντρελ, μένον-
τας ο ίδιος διευθυντής επί 24 χρόνια. Το 1943, ο Έντρελ
Φόρτ πέθανε και τότε ο πατέρας του — ηλικίας 80 ετών —
έαναπαύε τα ήνια της κολοσσικής έπιχειρήσεώς του. Έργά-
σθηκε έντοτικά στα δυο χρόνια του πολέμου. Κατόπιν, το
1945 παρέδωσε την προεδρεία στον έγγονο του Έρρίκο Β'.
Ολ' αυτά κι' άμέτρητα άλλα παραδείγματα άποδεικνύουν
ότι ή νεότης δεν περιορίζεται από ώριμενά όρια ηλικίας. Η
ζωή άρχίζει σε οποιαδήποτε ηλικία, άκομη και μέχρι των 90
ετών.

ΙΡΒΙΝ ΡΟΣ

Ο ΓΕΡΟΝΤΩΤΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πώς ζή ο Γουσταύος Ε' στην
Κιωνή Άκτ'η

"Επειτα από έπτα έτων άπουσία ο βασιλεύς Γουσταύος τής Σουηδίας ξαναπήνε έφ'έτος στην Κιωνή Άκτ'η, όπου όλος ό κόσμος τόν ξερέει άπλώς με τό όνομα "ό κύριος Γ".

Δέν πρόκειται νά ξαναπίση ποτέ ρα κέττα. Ή άπόφασί του αὐτή όφείλεται στις συστάσεις του ίδιαιτέρου γιστρού του, όό-κτορος Κάσερμαν, ό όπόιος βρίσκει ότι τό τέννις κουράζει πολύ τήν καρδιά του γέρο βασιλέως.

Στήν τελευταία του διαμονή στις μεσο-γειακές ακτές, καίτοι ήταν 82 έτων, ό Γουσταύος τάναζε πέρα με παίκτες δει-τέρας σειράς και τό "όκρόν" του προκά-λυσαν τό θαύμασμά. Σήμερα όμως πρέ-πει ν' άρκεσθί στην παρακολούθησι τών διεθνών αγώνων τέννις απ' τό βασιλικό θεωρείο του, διακοσμημένο με κόκκινο κι' άσπρο βελούδο. Εὐτυχώς, παρηγορη-θηκε κάπως με τις νίκες δυο συμπατριω-τών του, του Μπεργκέλερ και του Γιό-χανσον.

"Όστόσο, ό γιστρος του του παρέχει με τό σταγονόμετρο άκόμη κι' αὐτή τήν ευ-χαρίστησι νά βλέπει τούς άλλους νά παί-ζουν τό άναπημένο τους τέννις. Πράγ-ματι κάθε μέρα, όταν άρχίζει νά βασιλεύη ό ήλιος και νά δροσίξη ή άτμόσφαιρα, ό δόκτωρ Κάσερμαν επιβάλλει στον έσπευ-μένο πελάτη του νά νυρίση στο "Ξενο-δοχείο τής Άγγλίας", όπου μένει πάν-τοτε ό Γουσταύος Ε', από πολλά χρόνια.

Τό ξενοδοχείο αὐτό είναι ήσυχο, μα-κρύν απ' τούς θορύβους του (Περιπάτου-τών Άγγλων) όπου βρίσκονται τό πε-ρισσότερα μέγαρα. Για τή διαμονή του βασιλέως μεταβάλλεται σ' ένα είδος... σουηδική άποικία! Έσέτος π. χ., έκτός απ' τήν ακολουθία του βασιλέως, πού ά-ποτελείται από 15 άτομα έχουν έγκατα-σταθί εκεί και πολυάριθμοι Σουηδοί πε-ριηγηταί. Καί στα σαλόνια του επικρατεί ή σουηδική γλώσσα.

"Αναγκαζόμενος ν' άφίση κατά μέρος τή ρακέττα του, ό Γουσταύος παρηγορείται με τή θάλασσα. Έπί ώρες όλόκληρες, κά-νει περιπάτους με τό αὐτοκίνητό του στην παραλία.

"Εφέτος ό Γουσταύος πενήθει για τόν τραγικό θάνατο του εγγόνου του, θύμα-τος του γνωστού αεροπορικού δυστυχή-ματος τής Κοπεγχάγης. "Εδίδε ώστόσο άντοχή σ' αὐτό τό κτύπημα και φρόντιζε μάλιστα νά παρηγορήσει και τά άλλα μέλη τής οικογενείας του.

"Εχει μείνει πάντα ένας λαμπρός συ-ζητητής, πού διακρίνεται για τό χιούμορ του και τή χαμογελαστή φιλοσοφία του. Είνε επίσης άριστος παίκτης του μπριτζ, ίκανός ν' αντιμετώπιση πολλούς "πρωτα-θλητάς". Κάθε βράδυ παίζει μπριτζ με τό γιστρο του και με δυο αὐλικούς του πού τόν έχουν ακολουθήσει στις Κάννες.

Διαθέτει έξ άλλου άρκετές ώρες τής άναπαύσεώς του στο... πλέξιμο, γιατί ζέ-ρει νά πλέκει σαν τήν καλλίτερη νοικο-κυρά!

"Εφέτος, ό Γουσταύος έκαμε τή γνωρι-μία τής πριγκίπισσας του Μονακό - δη-λαδή τής πρώην Γαλλίδας ήθοποιού Μαρ-ί-Όρανσουά Ντουανζέ - και τό συζύγου της πριγκίπισσας Λουδοβίκου πού θεωρείται νεαρός μπροστά του, έφ' όσον είναι... μό-λις 72 έτων! Έκαμε επίσης συντροφιά με μία παλιά φίλη του, μία γοηά Δανίδα, πού συχνάζει τακτικώτα στο Καζίνο του Μοντεκάρλο φορώντας τουαλέτες του 1900!...

"Αγνωστον πότε πρόκειται νά φύγη ό Γουσταύος από τήν Κιωνή Άκτ'η. Πάντως, στις 16 Ιουνίου πρέπει νά βρίσκεται στη Στοκχόλμη, για τόν έπίσημο έορτασμό τής 89ης έπετείου τών γενεθλίων του.

Διαμάντια με τή φούχτα

Ή περιφρονημένη Ναμακαλάντ

"Η Νοτιοαφρικανική Κυβέρνησις προσέ-φερε 540 διαμάντια στη βασιλική οικογέ-νεια τής Άγγλίας, κατά τή διαμονή της στο Καίμπτάουν. "Ιδιαίτέρως ή πριγκίπισ-σα Έλισάβετ άπόκτησε ένα υπέροχο κολ-λιέ από 87 πετράδια, πού τό μεσαίο δια-μάντι του ζυγίζει περισσότερο από 9½ καράτια. Άλλά και τό όδρο πο- ήπερ ή άδελφή της Μάργκαρετ άξίζει όλόκληρη

περιουσία: Είνε ένα βραχιόλι με 53 δια-μάντια.

"Απ' τά πετράδια πού προσφέρθηκαν στη βασιλίσσα, τό ωραιότερο είναι ένα μο-νόπετρο διαμάντι με χρυσό δέσιμο. "Όσο για τό βασιλέα, του χάρισαν 39 διαμάν-τια, προωρισμένα νά στολίσουν τό όπτορο του Ταγμάτος τής Περικηνής - τό με-γαλύτερο αγγλικό παράσημο.

"Όλα αὐτά τά πετράδια είναι άσύγκρι-της ποιότητας και καθαρότητας. Προέρ-χονται δε όλα απ' τήν περιοχή Ναμακα-λάντ, μία παραλιακή έκτασι τελείως νυ-μνή, χωρίς τήν παραμικρή βλάστησι, ά-κατάλληλη για κάθε καλλιέργεια. Ή έ-ρμος αὐτή, όχι μόνο δέν φαίνεται νά παρουσιάζη κανένα ενδιαφέρον, αλλά κι' άποτελούσε μπελιά για τό κράτος πού τήν κατείχε! Άντικε άλλωτε στη Γερμανία, μαζί μ' άλλες άποικίες της στη νοτιοδυ-τική Άφρική. Θέλοντας ν' άπλλάγη απ' αὐτήν, ή γερμανική κυβέρνησις τήν προσέφερε στη νοτιοαφρικανική κυβέρνη-σι ή όποία έσπευσε ν' άρνηθί ευνεγικά τό άνεπιθύμητο όφωρον! Μετά τόν πόλε-μο όμως του 1914 - 18, όταν μοιράσθηκαν οι γερμανικές άποικίες, τό Νομακαλάντ εδόθηκε στη Νοτιοαφρικανική Ένωσι, ή ό-ποία τό προσήρτησε χωρίς κανένα ένθου-σιασμό.

"Ε λοιπόν, ή έρμος αὐτή, πού δέν τήν ήθελε κανείς, άποκαλύφθηκε τό πλουσιώ-τερο άδομαντωμένο τό κόσμου! Παρά-γει τά ωραιότερα και καθαρότερα διαμάν-τια. Τό έδαφός της κρύβει πλούτη άνυπο-λόγιστα. Σ' όλο τό μήκος τής παραλίας, όπου δέν βλέπει κανείς παρά άμυλό-φους τά διαμάντια άφθονούν μέσα στην άμμο. Θα μπορούσε κανείς νά μαζέψη με τό χέρι του όλόκληρες φουχτες απ' αὐ-τά, άνακατεμένα με άκάτες χαλκίδες, νύκτες σμαράγδια κι' άλλες πολυτίμες ή ημιπολύτιμες πέτρες σε άπίστευτη ποσό-τητα.

"Ο πρώτος πού ανακάλυψε - έντελώς τυχαίως - τούς θησαυρούς του έδάφους του Ναμακαλάντ ήταν ένας νέγρος, πού εργαζόταν, στο στρώσιμο μιάς σιδηροδο-μικής γραμμής. Καθώς τοποθετούσε τις σιδηροτροχιές και σκάλιζε τήν άμμο, βρή-κε ένα μικρό σωρό από πέτρες. Ανανών-τισε άμέσως ότι ήταν διαμάντια. Μία με-θοδική έξέτασις πού έδάφους απέδειξε ότι ήταν νεμάτο απ' αὐτά σε βάθος λίγων πόντων.

Οι έρευνες συνεχίσθηκαν, σ' όλη τήν περιοχή. Ύπήρχαν παντού διαμάντια! Σ' ένα ώρισμένο σημείο έγινε μία επιμελής εξερεύνησις και μαζεύθηκαν όλα τά πε-τράδια. Σέ λίγους μήνες όμως, τό μέρος αὐτό ήταν και πάλι γεμάτο διαμάντια! Έ-τσι απέδειξε ότι τά έρριχναν τά κύματα στην άμμουδιά κι' ότι προσέρχόντουσαν ά-πό κάποιο τεράστιο ύποβυθίου βραχώδες κοίτασμα. Κατόπιν οι Ισχυροί άνεμοι περ-νώντας πάνω απ' τήν άμμο τά έσπρυναν μακριά, πρὸς τό έσωτερικό τής χώρας.

Σήμερα, όλη ή περιοχή περιβάλλεται από σιματωμένα άμμοτάπια απ' τά όποια περ-νάει Ισχυράτα ηλεκτρικό ρεύμα, φρου-ρείται δε άνθρωπια από ένόπλιους φύλα-κες. Κανείς δέν μπορεί νά μπη σ' αὐτή τήν άπρηγορήμενη ζώνη έκτός απ' τό προσωπικό τής έκμεταλλεύσεως, πού ύ-ποβάλλεται σε έρευνα και σε άκτινονρά-φει, για νά μην κλέψη διαμάντια. Ή παρόντων κατοχή ή άγοραπωλοία άκα-τεργάτων διαμαντιών τιμωρείται με πρό-στιμο 10 χιλιάδων λιρών, και με 7 έτων φυ-λάκιση!

"Η εξαγωγή διαμαντιών απ' τό Ναμα-καλάντ αύξάνει κάθε χρόνο. Τό 1941 έ-φτασε τις 53.000 καράτια, τό 1943 τις 161.204, τό 1945 τις 336.038 (πού άξίζουν άκατέρηαστα 2½ εκατομμύρια λίρες).

Νά γιατί ή άλλωτε περιφρονημένη αὐτή έρμος έχει έπονομασθί "χώρα τών πα-ραμυθίων".

Έπιδρομή ποντικών στην Αυστραλία

"Η περιοχή τής Μελβούρνης κατακλύ-θηκε τελευταία από άναριθμητες στοα-τίες ποντικών. "Ο αριθμός τους είναι τόσο μεγάλος πού οι κάτοικοι τής περιοχής τους βρίσκουν μέσα στις τόσσες τους ά-νάμους στα σκεπάσματα τους, παντού τέ-λος. Οι άνδρες περπατούν τώρα στους δρόμους σφίγγοντας τό κάτω μέρος τών πανταλονιών τους με ειδικούς γάντζους, για νά μην τρυπήσουν μέσα ποντικά! Οι γυναίκες κατήρτησαν επίσης τις φούστες και καθιέρωσαν τό άνδρικό πανταλόνι άπό τό σφίγγουν επίσης στο κάτω μέρος.

Σε μία έκκλησία τής Μελβούρνης, ό πάστορ άναγκάσθηκε νά διακόψη τή θεία λειτουργία, γιατί τό άπιδιοτικά αὐτά τρω-κτικά είχαν κατακλύσει τό ιερό και είχαν κωπή μέσα στα ιερά σκεύη.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταχυρόλεξο νέου τύπου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΒΑΦΗΣ, 2) ΚΑΙ - ΛΩ - ΕΜ, 3) ΚΗΤΟΣ - ΤΑ - ΩΑ, 4) ΚΑΤΟΛ - ΡΙΣ - ΡΕΑ, 5) ΑΙΟΛΟΣ - ΟΙ - ΑΤΙ, 6) ΣΙ - ΣΑΜΙΟΣ, 7) ΑΛ - ΣΩ, 8) ΟΥΤΙΟΣ - ΕΚ, 9) ΑΣΙΑ - ΚΙΜΟΝΟ, 10) ΣΕ - ΜΑ - ΜΕ-ΛΑΣ, 11) ΜΩΡΑΙ - ΠΟΛΟΙ, 12) ΑΕΤΟΣ - ΝΑΙ, 13) ΑΙΣΩΠΟΣ.

Πέσα κομμάτια;

Θάχετε τρία κομμάτια.

Ποιά ήμέρα;

Παρασκευή, γιατί ό Θεοδωάριος ά-ποτελείται από 4 πλήρεις έ-βδομάδες.

Με τά σίρτα

Αὐτά είναι τά τρία τετράγω-να πού θ' άπο-μεινούν άφού άφαιρέσετε 5 σίρτα.

Πώς τά κατάφερε;

"Ο κατάδικος ήπρε άπλούστοτα τόν ένα κληρό και τόν κράτησε κλειστό παρακαλώντας τους δικαστάς του νά άνοιχουν τό χαρτί πού είχε μείνει με-σα στο κουτί τους.

Στό χαρτί έκεινο ήταν, γραμμένη ή λέξις "ΘΑΝΑΤΟΣ". Άρα σ' έκεινο πού ήπρε αὐτός θα ήταν γραμμένη ή λέ-ξις "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ".

Οι δικαστάς δέν υπόρεσαν παρά νά παρεδευθούν τήν λογική του καταδί-κου ναιτί διαφορετικά θα άπεκαλύπτε-το ή άπάτη τους.

Κι' έτσι ο πολιτικός άφέθηκε έλεύ-θερος!

Με μεσάκια συλλαβή «Α»

1) ΚΡΟΑΤΑΙ, 2) ΔΙΑΝΑ, 3) ΚΥΑΝΗ, 4) ΣΟΑΝΑ, 5) ΠΙΑΤΑ, 6) ΧΙΑΣΤΙ, 7) ΤΙΑΡΑ, 8) ΔΙΑΤΙ, 9) ΜΙΑΜΙ, 10) ΚΙΑ-ΤΟ, 11) ΝΕΑΡΑ, 12) ΘΕΑΜΑ, 13) ΙΑΒΑ, 14) ΟΑΣΙΣ, 15) ΣΙΑΛΟΣ.

Ή λύσις του 120 σταχυρόλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΧΑΝΙΑ - ΕΛΕΟΣ, 2) ΙΑΣΙΣ, 3) ΑΝΙΔΕΟΣ - ΑΧΡΕΙΟΣ, 4) ΔΕ - ΣΑΣ - ΝΡ, 5) ΣΩΑ - ΑΣΤΥ - ΤΩΡΑ - ΗΘΗ, 6) ΡΙΓΑ - ΡΕΑ - ΑΡΗΝ, 7) ΑΜΙ - ΑΤ-ΤΑΥ - ΑΘΩ, 8) ΠΑΣΤΑ - ΑΜΒΩΝ, 9) ΕΝΤΑ - ΤΕ - ΝΑ - ΕΥΑΣ, 10) ΣΚΑΛΑ - ΣΟΝΙΑ, 11) ΑΣΟ - ΗΡΩ΄ΙΣ - ΠΑΝ, 12) ΜΟΡΕ - ΑΝΩ - ΟΙΤΗ, 13) ΡΟΗ - ΤΑΦΙ - ΠΟΣΑ - ΔΑΣ, 14) ΡΕ - ΑΦΗ - ΝΗ, 15) ΣΧΟΛΕΙΑ - ΜΟΝΑΧΟΝ, 16) ΝΕ-ΡΩΝ, 17) ΣΤΕΝΑ - ΑΝΙΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΙΣΙΑ - ΑΕΡΑΣ, 2) ΜΟΝΑΣ, 3) ΧΑ΄ΙΔΑΡΙ - ΟΜΗΡΟΥΣ, 4) ΔΕ - ΠΑΣ - ΕΛ, 5) ΝΩΕ - ΑΓΝΑ - ΚΑΡΤ - ΕΠΕ, 6) ΟΣΣΑ - ΣΤΑ - ΣΑΛΙ, 7) ΑΙΣ - ΑΤΕΛΗ - ΑΝΑ, 8) ΣΥΡΤΑ - ΑΡΑΙΑ, 9) ΟΣΙΑ - ΕΤ - ΦΝ - ΣΕΡΩ, 10) ΣΤΑΛΑ - ΣΙΩΠΗ, 11) ΕΣΑ - ΥΜΝΟΣ - ΜΝΑ, 12) ΧΩΡΑ - ΒΑΝ - ΟΣΛΟ, 13) ΕΑΡ - ΑΡΓΩ - ΙΔΙΑ - ΝΑΙ, 14) ΕΝ - ΝΕΑ - ΝΑ, 15) ΣΕΙ, ΡΗΝΑ - ΠΗΛΗΧΤΑ, 16) ΘΕΑΜΑ, 17) ΣΤΗΝΩ - ΝΟΣΩΝ.

Πώς ενισχύονται οι σευφακμίδες

"Ανεκαλύφθη τελευταίως ότι οι σουλ-φακμίδες μπορούν νά γίνουν άποτελε-σματικώτερες έναντιον ώρισμένων μικρο-βίων πού ανθίστανται συνήθως στην έ-πιδρασί τους αν χρησιμοποιηθούν συν-δυασμένες με διάφορες συνθετικές βα-φές, όπως τό "κυανόν μεθylene" ή τό "κυανόν κρεσylene". Γίνονται τώρα σχετικά πειράματα στο άμερικανικό Νο-σοκομείο Μπελνύ, με ίκανοποιητικά ά-ποτελέσματα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ σε 50 δευτερόλεπτα!

Ή σπουδαία έφευρεσις του Λάντ

"Η πρώτη επανάστασις στη φω-τογραφική τέχνη σημειώθηκε πρὸ μισού αιώνας, όταν άρχισαν νά χρη-σιμοποιούνται φιλμ αντί για γυάλι-νες πλάκες. Ή δεύτερη και μεγαλεί-τερη συνέβη έφέτος όφείλεται δε σ' έναν νέο Άμερικανό επιστήμονα 38 έτων, τόν όπτικόν Έντβιν Λάντ.

Πρὸ λίγων έτών, ενώ ό Λάντ φω-τογράφιζε σε μία έκδομή τά δυο παιδάκια του σκέφθηκε ότι θάταν περίφημη ιδέα νά φεράει κάποιος μία φωτογραφική μηχανή πού θά-δινε σε λίγες στιγμές έτοιμες τις φωτογραφίες, χωρίς νά χρειάζεται σκεπτείνος θάλαμος, εμφάνισις εκτύ-πωσις κλπ. Άσκολήθηκε λοιπόν σθε-ραρά μ' αὐτό τό πρόβλημα, στις ώρες πού του άφινε έλευθερες ή έρ-γασία του. Μεταρρυθμίσε δηλαδή μία κοινή μηχανή Κοντάκ, έφαρμόζοντας της μερικά συμπλη-ρωματικά έξαρτήματα. Δέν ειπε πιά παρά νά στρίψη ένα «κλειδί», σάν έκεινο πού νυρίζει συνήθως τό φιλμ και νά περιμένη 50 δευτερόλεπτα, για νά πάρη τή φωτογραφία, έντε-λώς έτοιμη.

"Η νέα μέθοδος ανακοινώθηκε πρὸ λίγων έβδομάδων σε μία συνεδρία-σι τής Άμερικανικής Όπτικής Έ-ταιρείας. Κι' οι ειδικοί τή χαρακτή-ρισαν ως "τή μεγαλύτερη πρόοδο στην ιστορία τής φωτογραφίας".

"Η μηχανή του Λάντ υιοάζει έ-ξωτερικά με τις συνηθισμένες. Στο έσωτερικό της όμως τοποθετεί-ται, έκτός από τό κοινό φιλμ, άλ-λος ένας ρόλος φωτογραφικού χαρ-τιού εκτυπώσεως. Άφού τραβήξη κανείς τή φωτογραφία, στρίβει τό «κλειδί», πού κάνει νά περάση τό φιλμ και τό χαρτί μαζί άνάμεσα σε δυο κυλίνδρους.

Πάνω στο χαρτί, σε άποστάσεις ίσες με τό ήχος της κάθε πλάκας του φιλμ, είναι κολλημένα κάτι μικρά φακελλάκια από λεπτό μεταλλικό φύλλο, πού περιέχουν μία ποσότητα γυμικού υγρού. Τό υγρό αὐτό, όμοιο με πηχτή πάστα άποτελείται από 6 ουσίες: νερό, υδροκινόνη ύ-ποθειώδες νάτριο (τό κοινό ύπο-σουλφίτ), θειώδες νάτριον, καυστικό νάτριον και μία πλαστική ύλη πού

Γρά να χαρίτε
τη δαχάβα...

Δά σας χρειασθή
ένα καλό ΜΑΓΙΩ

ΑΝΔΡΙΚΑ
όλομπαλα
με λαστικό
στη μέση...
25.000

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
lastex, κατ.
σφρασμένα με
Ευρωπαϊκό λα-
στικό που δέ σπαζεί
49.000

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
όλομπαλα κο-
νοκόμματα και
δυο τεμαχίων.
59.000

Επίσης
σε ΓΥΑΛΙΑ
δα σας εξυπη-
ρετησι το ει-
δικό τμήμα μας.

NEO
Minivon

λέγεται «καροξυλομεθυλοκυτταρί-νη».

Με τό σφίξιμο άνάμεσα στους κυ-λίνδρους, σκάζει ένα φακελλάκι, και τό περιεχόμενό του άπλώνεται ά-νάμεσα στο φιλμ και στο χαρτί. Έ-τσι, βγαίνει από μία πισινή σχισμή τής μηχανής ένα είδος... σάντου-ιτς, άποτελούμενον από τό φιλμ, τό χαρτί και τήν πάστα άνάμεσά τους. Ένε είδικό μαχαίρι τής μηχανής κόβει αὐτό τό σάντουιτς. Οι έξωτε-ρικές πλευρές του φιλμ και του χαρ-τιού είναι τελείως άδιαφανείς έπομέ-νως δέν μπορεί νά εισχωρήση διόλου φως στο έσωτερικό τους.

"Ο φωτογράφος περιμένει νά γίνη μόνη της ή εμφάνισις κι' ή έκτύπω-σις τής φωτογραφίας με τήν ένερ-γεια τής γυμικής πάστας. Σε 50 δευτερόλεπτα έστιν τελειώσει όλα. Δέν βλέπτετε ώστόσο αν ή ουσία έ-πιδραση επί περισσώτερη ώρα, για-τί ή γυμική αντίδρασις σταματάει αὐτομάτως μάλις συμπληρωθή (ένώ στη συνηθισμένη εμφάνισι κι' εκτύ-πωσι δέν επιτρέπεται νά υπερδοίμε τό ώρισμένο χρονικό διάστημα).

Κατόπιν ό φωτογράφος ξεχωρίζει τά δυο φύλλα, κι' έχει πιά μία έτοι-μη φωτογραφία και τό αντίστοιχο άνοητικό φιλμ, απ' τό όποιο υποοεί νά τυπώση έπειτα κι' άλλες φωτο-γραφίες με τό συνηθισμένο τρόπο. "Αν όμως ιδί ότι δέν πέτυχε ή φω-τογραφία δέν έχει παρά νά τήν πε-τάξη και νά τραβήξη άμέσως άλλη.

"Ο Λάντ κι' οι Βοηθοί του έργα-στηρίο, του έχουν τραβήξει με τή νέα μέθοδο περί τις 20.000 φωτο-γραφίες, σε κλειστό χώρο και σε ύψαιθοο, με όλες τις συνθήκες. Τις έχουν εκθέσει κατόπιν σε δυνατό φως, σε τεχνητή ζέστη ή παγωνιά, σε μεγάλη ύγρασία... Όλες λοι-πόν αυτές οι δοκιμές απέδειξαν ότι δέν παθαίνουν καμιά αλλοίωσις.

"Η μέθοδος αὐτή απαιτεί μεγα-λείτερη προσοχή στο χρόνο διαρ-κείας του ενστατανέ ή τής πόζας. Άλλά, αν στην άρχή ό φωτογράφος κάμη λάθος θα τό διαπιστώση ά-μέσως, μετά ένα λεπτό της ώρας, και θα τό διορθώση στη δεύτερη φωτογραφία.

Τό καινούργιο σύστημα υποοεί νά έφαρμοσθί σ' όλες τις καλές φω-τογραφικές μηχανές, με μία μικρή μεταρρύθμισι. "Όστόσο ό Λάντ έχει άχολοίσι τήν παραγωγή ειδικών μηχανών, έφωδιασμένων με τήν έφευ-ρεσί του, και προσπαθεί νά τις κά-μη φθηνότερες απ' τις συνηθισμένες.

Οι έφαρμογές τής μεθόδου είναι εύνότες για στοατιωτικούς επιστή-μονικούς και βιομηχανικούς σκοπούς. Οι φωτορεπώτερο θα τή Βοοήν γοη-σιμωτάτη γιατί θα φωτογραφίζουν π. χ. μία διάσπην προσωπικότητας, θα βλέπουν σε λίγες στιγμές τό ά-ποτέλεσμα και, αν μένουν Ικανοποι-ημένοι, θα στέλνουν άμέσως τή φω-τογραφία στην έφημερίδα τους.

"Άλλά κι' ή κινηματογραφική βιο-μηχανία θα ώφεληθί πολύ, όταν τό φιλμ θα παράγονται με τή μέθοδο Λάντ. Συνήθως, τα σκηνικά κάθε σκηνής μένουν στημένα ως τήν έπο-μένη ήμέρα, ως ότου δηλαδή εκτυ-πωθή τό φιλμ και βεβαιωθή ό σκη-νοθέτης ότι επέτυχε κι' ότι δέν χρει-άζεται επανάληψι. Για τόν ίδιο λό-γο, ή κάθε σκηνή κινηματογραφείται 4 ή 5 φορές κατά συνέχειαν, ώστε νάνε δεδαίτερη ή έπιτυχή. Όλοι λοιπόν αὐτοί οι κόποι, οι καθυστε-ρήσεις και τά έξοδα θα λείψουν, ό-ταν τό φιλμ θάνε έτοιμο σ' ένα λε-πτό της ώρας. Κι' οι κινηματογρα-φικές έταιρείες θα έξοικονομήσουν έ-τσι εκατομμύρια δολάρια τό έτος.

Τέλος, ό Λάντ έλπίζει νά τελιο-ποιήση τή μέθοδό του ώστε νά παίρνη ή μηχανή του και έγγωμω-σε φωτογραφίες.

Ι. ΜΑΝΤΣΕΣΤΕΡ

— Καθίστε φρόνιμα, γιατί δέν θα σας ξαναπάρω
στο γραφείο!...

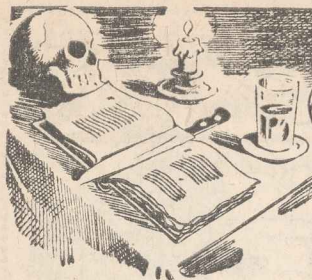
— Παιδιά μου, σας τό είπα πολλές φορές! Νά
σκουπίζετε τά πόδια σας πρην νά υπήλθι!...

Ο ούζινος: "Εσπασε τό σκουνί, αγάπη μου
και όσπασε τή Μαρία νά ξεκονισί τις κουρτίνες!...

Ο μικρός: Είνε ό μπαμπάς! Ρωτάει αν έ-
φυγε ή κυρία Ευανθία για νά έρρη στο σπίτι!...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στα δόντια των λύκων

Η κόμπος "Αννα Σου. θάρωφ. Αλεξάνδρεβιτς. εί. χεν αυτόκτονόει ζαφνικά. Τήν εποχή που ο γιός της Σέρνιος ήταν μόλις έφτα χρόνων.

Όλοι είχαν πιστέψει τό. τε πως ήταν τρελλή. Γιατί τίποτε δεν φαινόταν να δι. καιολογή. αυτή την πράξι της.

Πλάι στο πτώμα της νε. ρης γυναίκας - η κόμπος. Αννα ήταν τότε μόλις τριάντα δύο χρόνων - είχε βρεθεί μία σφραγισμένη έ. πιστολή, που απευθυνόταν στο γιό της. Κάτω από τ. όνομα του, υπήρχε η ακό. λουθη φράσις:

(Ν) άνοιχτή από το γιό. μου, όταν θα φτάσει σε ή. λικία 20 χρόνων. Στο άνα. μετοξύ διάστημα, η έπιστο. λή θα παραμεινι στα χέρια του ήγουμένου της μονής των άγιων Πέτρου και Παύ. λου που πρέπει να την κα. ταστρέψι, χωρίς να ζητήσιν να μάθι το περιεχόμενό της αν ο γιός μου δεν φτάσει ο. αυτή την ηλικία).

Ο κόμπος Σέρνιος διάδα. ζε τώρα μία δεκάτη φορά αυτή την έπιστολή, που ο γέ. ρος ήγουμένος του είχε παραδώσει την ημέρα της έ. νηλικιώσεως του.

Τό πρόσωπό του ήταν ώ. χρο και τ. μάτια του εί. χαν χάσει τ. συννησιμένη τους λάμψι.

(Α)ναμμένο του παιδί. έ. γραψε η μητέρα του σύ. μνοσ πρέπει να μάθης την αληθινή αιτία της αυτοκτο. νίας μου. Όταν θα διαβά. ζης την έπιστολή μου, θα είσαι αρκετά μεγάλος για να με καταλάβης...)

Η κόμπος "Αννα, μετά τ. θάνατο του συζύγου της, που είχε σκοτώθι στον πό. λεμο εναντίον των Τούρ. κων, είχε πορευμένη πιστή στη λήνη του κι είχεν ά. φοσιωθ όλοκλη στην άνα. τροφή του παιδιού της. Πο. τέ δε, είχε περάσει από τό. μυαλό της η ιδέα να ζανα. παντρευτή μ' όλο που ή. σαν πολλοί έκείνοι που δεν ένοχλούσαν με τίς προτά. σεις τους.

Ένας άνάμεσος ο' αυτούς δεικνόνταν - π. έπίμονος από τους άλλους. Ήταν ο βαρώνος Μιχαήλ Τσέρνε. βιτς.

Μία μέρα η κόμπος. "Αννα είχε πάει να έπισκε. φθί ένα κτήμα της. Ήταν βαρύς χειμώνας και ο δρό. μος ήταν σκεπασμένος μ. ένα πυκνό στρώμα χιονιού.

Λίγο μετά τ. μεσημέρι. η κόμπος μπήκε στο έλκυ. θρό της, για να ζαναγυρί. σι στην πόλι. Και, ζαφνι. κά καθώς διέσχίζε το δά. ρος είδε δύο λύκους να ζεπροβάλλουν από μία πυ. κνή λόχη και να όρμούν κατ' επάνω της. Άρχισε τότε να παρακινι τ. σκυ. λιά της και να τ. χτυπήν με τ. μαστινιό της για να τ. κάμη να τρέσουν νρη. νορώτερα.

Άλλ' οι λύκοι πλησίαζαν όλοένα κι' έτρεχαν τώρα πλάι στο έλκυθρο.

Έκείνη τ. στιγμή, ακού. σθηκαν μερικοί πυροβολι. σμοί.

Η κόμπος "Αννα δεν κατάλαβε τί συνέβη έπει. τα γιατί λιποθύμησε άμέ. σως.

Όταν συνήλθε, είδε πως βρισκόταν μέσα σε μία κα. λυβά. Ένας άνθρωπος τήν κρατούσε στα χέρια του. Ή. ταν ο σωτήρας της.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ή. ταν άλλος από τον βαρώνο Τσέρνεβιτς.

Η κόμπος "Αννα δεν ήξερε με ποιά τρόπο τήν είδε σώσει από τ. στώματα των λύκων ούτε σε τί χω. στούσε τήν άπρόσπη έ. πεμβασί του. Μα έκείνη που κατάλαβε άμέσως ήταν ότι ο βαρώνος είχεν, έπωφελι. θη από τ. λιποθυμία της για να ικανοποιήσιν τόν κτη. νώδη πόθο του.

Είπε αλήθεια ότι της πρότεινε και πάλι να γίνι συζύγος του. Άλλ' η κόμπος. "Αννα άπάντησε άρη. ντικά και αυτή τ. φορά στις προτάσεις του.

Ενοιώθε τώρα μία άπε. ραντη ντροπή και, μ' όλο που δεν είχε φταίξει σε τί. ποτε, αισθανόταν πως ήταν ένοχη άπέναντι του συζύ. γου και του παιδιού της.

Η ιδέα αυτή της ήταν ά. νυπόφορη. Και πήρε τότε τήν άπόφασι να δώσι ένα τέμα στη ζωή της.

Αυτή είχε η αληθινή αι. τία της αυτοκτονίας μου, κατέληγε στην έπιστολή της. Άν, μωρής, άναμμέ. νου μου παιδί, συχώρεσε με. Άλλοιώς...)

Ο κόμπος Σέρνιος πήρε ένα μαλύβι και με χέρια που έτρεμαν συμπλήρωσε τ. φράσι που η μητέρα του είχε άφθισι στη μέση.

(... Έκδικήσου με).

Αυτές ήταν οι δύο λέξεις που πρόσθεσε.

Επειτα όρκίσθηκε μπρο. στά στο εικονοστάσιο πως θα ζεπλενε μέσα στο αίμα τήν προσβολή που ο βαρώ. νος Τσέρνεβιτς είχε κάνει στη μητέρα του.

Ο βαρώνος ήταν αρκετά νέος άκουη και είχε τ. φή. μη φιλάθλου και δεινού σκευτού.

Γάτοσο, ο κόμπος Σέρνιος δεν διάσσε. Τόν συνάντη. σε μία μέρα στη λέχη που έούκνωζαν και οι δύο και του είπε:

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

— Για ποιά λόγο άναπη. τέ μου κόμη; ρώτησε μ' έ. να χαμόγελο ο βαρώνος.

— Ο λόγος δεν ένδιαφέ. ρει, άπάντησε ο Σέρνιος. Θα μπορούσε, όμως, να τόν μαντέψης.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, όρ. κίσθηκα να σε σκοτώσω!

Ο βαρώνος σκέφθηκε με. ρικές στιγμές.

— Άν τ. λόγια σου ση. μαινουν ότι με προκαλείς σε μονομαχία άνούμαι να χτυπηθώ μετ' σου είπε.

Μην ξεχνάς ότι έωσα άλ. λοτε τ. μητέρα σου από τ. στώματα των λύκων.

Ο κόμπος Σέρνιος είχε νι. νει κατακίτοιнос.

— Δεν τ. ξεχνώ, άπάντη. σε. Και γι' αυτό θέλω να σε σκοτώσω!

Τό βλέμμα του είχε καρ. ψωθί, οτ. μάτια του βαρώ. νου, που είχε νίσει κι' αυ. τος τώρα ώχρος.

— Αλέξη Τσέρνεβιτς, εί. πε ο Σέρνιος σε ρωτ. για τελευταία φορά: θέλεις να χτυπηθής μετ' μου;

— Όχι! άπάντησε έκείνος.

— Τότε δεν μένει παρά να σε σκοτώσω! Και ούτ. τή στιγμή σκέφθηκε ποιάς είνε ο καλύτερος θάνατος που σου ταιράζει: θα σε παραδώσω στους λύκους!

— Έτσι ενώ θα ξεσκίζουν τίς σάρκες σου, θα μωρής να θυμάσαι κάποια άλλη σκη. νή... Βορώνε Τσέρνεβιτς, σε προειδοποιήσα όαν τί. μιος αντίπαλος, φυλάσου!

Τ. σπία του Σουθάρωφ και του Τσέρνεβιτς βρι. σκόταν στον ίδιο δρόμο τ. ένα άπέναντι στο άλλο. Πέ. ρασε αρκετός καιρός από τ. σκηνή που άσπληθήκαμε.

Μία χειμωνιάτικη νύχτα ο βαρώνος Τσέρνεβιτς γυρίζε άργα στο σπίτι του Σαφνι. κά μερικά άντρια ούρλια. σματα άκούσθηκαν μέσα στο σκοτάδι και τέσσερες λύκοι ώρμησαν με λύσσα έ. ναντίον του.

Ο Τσέρνεβιτς προσπάθη. σε ν' άμυνθι, να τραβήχ. τ. πιστολή του. Μα ένας ά. πό τους λύκους τ. όρπα. ζε τ. χέρι και τ. έσφιξε άνάμεσα στις ματέλλες του με λύσσα.

Οι άλλοι λύκοι πήδισαν με. μανία στο λαμό του.

Ένα τρομερό ούρλιαχτό πόνου άντήχησε, στο όποιο άπάντησαν, τ. μουννοντά των λύκων.

Τ. τρομερά άνγρία έορι. ζων τόν Τσέρνεβιτς κάτω και με πρωτοφανή μανία άρχισαν να τόν, ξεσκίζουν.

Ήταν ματσία πιά κάθε προσπάθεια κάθε άμυνα.

Τό αίμα έτρεχε ποτάμι.

Οι λύκοι είχαν νίσει τόν τραγικό έκείνον άνθρωπο και συμποσίαζαν πάνω στο αιματώδες κορμί του...

Τ. στιγμή αυτή ένα πα. ράβρο φωτίσθηκε στο μέ. γαρο Σουθάρωφ και φάνη. κε η σιλουέττα του κόμη. τος Σέρνιου που χαμονε. λούσε θρισμυετικά. Τ. χείλι του σάλεψαν και ψι. θύρισε:

— Μητέρα έκδικήθηκα!

Ο κόμπος Σέρνιος πήγε κατόπιν στον ήγουμένο της μονής των άγιων Πέτρου και Παύλου και του έζω. σ. λογήθηκε πως αυτός είχεν άιχμαλωτίσει τους τέσσερες λύκους πως τους είχε ά. ναθρέψι με προσοχή οτ. υπόγειο του μεγάρου του και πως, όταν νόμιμο πως είχεν, έρθει ο καιρός για τήν έκδική του τους εί. χεν άφθισι νητοικούς από άρκετές ημέρες πρωτίτερα και τους είχεν έξαπολύσει έπειτα εναντίον του άντι. πα. λου του.

Λίγον καιρό άργότερα ο κόμπος Σέρνιος έφυγε από τήν Πετρούπολι κι' από τό. τε χάθηκαν τ. ίχνη του. Μό. νο μερικοί κυνηγοί έπειτα από χρόνια, είπαν πως τόν είχαν άναγνώρισει ο' έναν έρημιτ. που ζούσε σε μία σπηλιά των Ουράλων, μα. κρυά από τόν κόσμο και τους άνθρώπους.

ΜΙΚΗΛΗ ΚΟΙΤΑ

Η ΒΑΡΚΑ ΠΟΥ ΤΕΜΑΧΙΖΕΤΑΙ!

Η πρωτοτυπη αυτή βάρκα, που κατα. σκευάσθηκε από τους άδελφους "Ο. λιβερ σόν Ντόρτσεστερ της Μωσα. κουςέττης άποτελείται από τρία κομ. μάτια όπως βλέπετε, που λύνονται εύκολα, τοποθετούνται τ. ένα μέσα στο άλλο και φορτώνονται στο αέ. στο άλλο και χωρίς να πίνουν μεγάλ. ο χώρο. Έξ' άλλου η βάρκα ούτ. ζυ. γίζει μόνο 33 κιλά, γιατί είνε φτια. γμένη από άλουμινό.

Τ. σπία του Σουθάρωφ και του Τσέρνεβιτς βρι. σκόταν στον ίδιο δρόμο τ. ένα άπέναντι στο άλλο. Πέ. ρασε αρκετός καιρός από τ. σκηνή που άσπληθήκαμε.

Μία χειμωνιάτικη νύχτα ο βαρώνος Τσέρνεβιτς γυρίζε άργα στο σπίτι του Σαφνι. κά μερικά άντρια ούρλια. σματα άκούσθηκαν μέσα στο σκοτάδι και τέσσερες λύκοι ώρμησαν με λύσσα έ. ναντίον του.

Ο Τσέρνεβιτς προσπάθη. σε ν' άμυνθι, να τραβήχ. τ. πιστολή του. Μα ένας ά. πό τους λύκους τ. όρπα. ζε τ. χέρι και τ. έσφιξε άνάμεσα στις ματέλλες του με λύσσα.

Οι άλλοι λύκοι πήδισαν με. μανία στο λαμό του.

Ένα τρομερό ούρλιαχτό πόνου άντήχησε, στο όποιο άπάντησαν, τ. μουννοντά των λύκων.

Τ. τρομερά άνγρία έορι. ζων τόν Τσέρνεβιτς κάτω και με πρωτοφανή μανία άρχισαν να τόν, ξεσκίζουν.

Ήταν ματσία πιά κάθε προσπάθεια κάθε άμυνα.

Τό αίμα έτρεχε ποτάμι.

Οι λύκοι είχαν νίσει τόν τραγικό έκείνον άνθρωπο και συμποσίαζαν πάνω στο αιματώδες κορμί του...

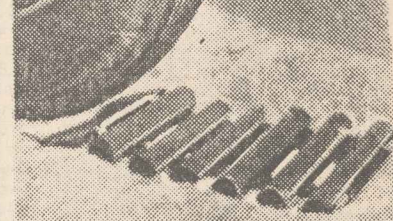
Τ. στιγμή αυτή ένα πα. ράβρο φωτίσθηκε στο μέ. γαρο Σουθάρωφ και φάνη. κε η σιλουέττα του κόμη. τος Σέρνιου που χαμονε. λούσε θρισμυετικά. Τ. χείλι του σάλεψαν και ψι. θύρισε:

— Μητέρα έκδικήθηκα!

Ο κόμπος Σέρνιος πήγε κατόπιν στον ήγουμένο της μονής των άγιων Πέτρου και Παύλου και του έζω. σ. λογήθηκε πως αυτός είχεν άιχμαλωτίσει τους τέσσερες λύκους πως τους είχε ά. ναθρέψι με προσοχή οτ. υπόγειο του μεγάρου του και πως, όταν νόμιμο πως είχεν, έρθει ο καιρός για τήν έκδική του τους εί. χεν άφθισι νητοικούς από άρκετές ημέρες πρωτίτερα και τους είχεν έξαπολύσει έπειτα εναντίον του άντι. πα. λου του.

Λίγον καιρό άργότερα ο κόμπος Σέρνιος έφυγε από τήν Πετρούπολι κι' από τό. τε χάθηκαν τ. ίχνη του. Μό. νο μερικοί κυνηγοί έπειτα από χρόνια, είπαν πως τόν είχαν άναγνώρισει ο' έναν έρημιτ. που ζούσε σε μία σπηλιά των Ουράλων, μα. κρυά από τόν κόσμο και τους άνθρώπους.

ΜΙΚΗΛΗ ΚΟΙΤΑ

ΓΙΑ Τ. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Στόν Καναδά, τ. αυτοκίνητα χρησι. μοποιούν έσοχάτως αυτές τίς μικρές τραβέρρες, που συνδέονται μεταξύ τους με άλυσίδες για να περνούν εύκολα από τ. χιόνια τους πάγους και τίς λαοπαώδες περιοχές. Είνε πρακτικές και κοστίζουν 2 δολάρια!

ΜΙΚΗΛΗ ΚΟΙΤΑ

Οι ηρωίδες της Σοφίας

Στη Μαλλιαρή

— Φέτο θα κάνω πάλι τ' άντέτι να πάω στη Μαλλιαρή, ήλεγε η Έφταλιά, και μέ. ρες τώρα με τ. γυναικογειτονιά συζητού. σανε και τακτοποιούσανε τ. κάθε τι, για τήν έκδρομη που θα κάνανε τσ' Άναλή. γεως.

— Σας βρήκα ένα μέρος οδλο τσάμια και καγιαλίκια, ήλεγε ο' έκείνης πούθανε να τση κάνουνε γιαντρίμ.

Π' ήδινε διαταγές όαν έπιτελάρχης σε ώρα μάχης.

— Κομπάρα, πιά φιλό τ. κρημνίδι.

— Τάχη, θα σε δείρω, μη τσιμπολο. γής τ. γλυστρίδα.

— Καλέ θανασία, μην τρεμενάρης, μούλισσε τήν ψιχο για τήν ταρμασο. λάτα γληγορά!

Κι' ο καμμένος ο Νικολάκης κου. θαλόβος τζαρτζα. σ. κ. α. κ. ονέρβες, καλθάβια, ντενέ. κ. ες, κουβέρτες κι' ή. τανε άνάστα ο

Θεός το σπίτι της.

Σε λίγο οδλος ο πόρτες και να πανσθ. ρια γεμίσανε μύτες! Ντάλωσε τ. μαχαλό το τηγάνι με τσ. κεφτέδες τσι!

Κι' όσες ήσαν ο' ένδιαφέρουσα μπαίλ. ντούσανε και λιγοθυμούσανε!

Τέλος η κουμπάρια τέλεψε και πρωί. πρώι με τσ. ατατούρη ξεκίνησαν.

Ξεθιδωμένοι άπ' τ. ντανάνισμα, γκα. γκανασμένοι άπ' τόν ήλιο και πασπαλισμέ. νοι όαν σέκερ λουκούμα άπ' τ. σκηνή, προχωρούσανε γιαντάς - γιαντάς.

— Σαφνικά η Έφταλιά ήπιψε τσ' άγριο. φωνάρες της:

— Ήέοι, καλέ, ξεχάσαμε τσ. κεφτέ. δες!...

Έγινε γαλασμός κόσμου, καλθάβια φα. χτήκανε, πακέτα άνοιχτήκανε. Τιποτα!

Στό μετοξύ φτάσανε στο τέμα. Τό κάρρο σταμάτησε, οι άνθρωδες κατέβηκαν πρώτοι, έπειτα οι μπαίλοι, η γυναικογειτο. νιά, οι κόφες, η... Έφταλιά.

— Νά, καλέ, οι κεφτέδες! Καθούντανε άπόνω ο κουμπάρος! Ξεφώνισε άξαφνα.

Κι' όταν σε λίγο στρατοπέδεψανε κάτ' άπ' τ. τσάμια κι' άνοιξαν τ. φαγιά, οι κεφτέδες βρεθήκανε ήπτα!

— Τώρα τί να τσ. κάνουμε; Πετάζε τσ. τοι, είπε ο Νικολάκης.

— Μωρέ σερσέμη, λωλάθηκες; Μωρέ, ο κουμπάρος είνε παστρικός ο άνθρωπος.

Κι' έπειτα φώναζε τσ. φιλένδες της που ήσαν έτοιμες, οι κουμπορτισμένες, να βουτηχτούνε στη θάλασσα για να άνα. ληφτούνε άπ' πάνω τους τ. κακά:

— Έλάτε καλέ να σας δώσω από μία κουταλιά κεφτέδες! Τσ' έχει... ζυμώσε μία χορά ο κουμπάρος!

Έκείνη τ. στιγμή... τσ. ή! ήσαν η φω. τογραφική μηχανή ενός περστικού πού. θγαζε πολιτρές.

Ο Νικολάκης άγκαλιάζει τήν νταμιτζά. να με τ. ρετινα και βάζει τ. φωνόγραφο. Κι' η Έφταλιά που παίζανε τ. μάτια της παντού, τ. φωνάζει:

— Βρε γδυμνοσάλικα, να φορέσης τ. σάωρακό σου και τ. καπέλλο σου και να πάς πίσω από ένα καγιά να κάνης μπαίλ. μίζε μόνος σου. Δεν θέλω ρεζιλίκια και ξεποζισιόν!

Τέλος κατά τ. μεσημεράκι, άφου φρε. νιάζανε, οι φρενιάρες μέσα στη θάλασσα, κάσσανε να φάνε τόν περίδρομο. Καινούρ. για όμως συμφόρα: Τ. φαγιά όπως τάξε κρεμασμένα η Έφταλιά στο πεύκο πιάσανε μερμηγκία.

Οι γυναίκες φρυάξανε:

— Μωρή, θές να μάς πάει ντουνούκι και τσιριπιτι; Ο μερμηγκας είνε δηλητήριο!

— Δηλητήριο είνε η γλώσσα σας και να δώση η Χάρι της ν' άναληφθούν οι μερ. μηγκιές άπ' τσ. φαγιάντσες μου και ναρ. χούνε άπάντα σας, μπρός και πίσω! τσ' είπε η Έφταλιά και τσ' άρπαξε άπ' τ. μαλλιά.

Μπήσανε τσ. φανές. Οι άντριοι παρεξη. γηθήκανε κι' άρπαχτήκανε. Μπαρδάκια, μπουκαλίας, τζετζερέδες, σιτέδες χοροπη. δούσανε. Σωστό ρεμπέλι!

Κι' η Έφταλιά ξεφώνιζε πάντα:

— Τρομάρα και λαχτάρα να σας έρ. θη!... Φταίω έγώ που σας ήφερα έκδρομη, που να σας βγάλη η Άνάληψι τ. μάτι!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΟΛΣΟΥΝ

Δυό άνειρα και δυό μεράκια είχαν οι δυό φι. λοι. Ο Στόκλινς ήθελε να πάρη μία μοτοσυκλέ. τα κι' ο Κιρκόρ λασταρούσε να πάρη ένα γιό.

— Τουλουμεντζιάν φομιλία όνομα να σθύση ο. λουρμε; έλεγε με περσάπονο.

Και να ο Θεός άκούσε τ. παρακάλια και τών δυο. Ο Στόκλινς κατάφερε και πήρε μία «μάκε. νας» και σιγά σιγά ο' ένα χρόνο μέσα τήν εξώ. φλως. Κι' ο Κιρκόρ έβινε έπί τέλους υπαμπάς!

— Αυτό, μπρέ, ντέν είνε παιντι... παινταρος είνε! έλεγε ο Κιρκόρ με καμύρι μέσα στο μαι. ετήριο της «Έλενας» που γέννησε η Τακουί. τσα τήν Κυριακή ζημερνω.

Και κάτι περιόργη: τήν ίδια μέρα και τήν ίδια ώρα γεννύσαν μέσα 'κει και τρεις άλλες. Μία άπ' τ. Βύρωνα και άπ' τήν Κοκκινία και μία άπ' τους Ποδαράδες. Και τ. πιο περιεργό άκουα, όταν τους ζήτησαν όνομα πατρός κι' οι τρεις μαζί δώσανε τ. όνομα τού Στόκλιν. Κι' ήταν ά. ναστατο

“Ασπρά και Ξεράια
ΔΟΝΤΙΑ με τιν
OREODONT
ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Κόκκινο Είδναλιο

ρουπου είχαν αρχίσει ν' απλώνωνται ολόγυρα.

Οι δυο νέοι χωρίστηκαν σ' ένα λίγο.

Πιο πέρα στην υπόσχεσή του, ο Σιλβέστρο εργαζόταν μέρα και νύχτα στο μικρό χωράφι του κι όλοι θαύμαζαν την άνοχη και τη δύναμή του.

Μά, μ' όλες τις προσπάθειες και τους μόχθους του μ' όλες τις στερήσεις και την άσκητική ζωή που ζούσε δεν είχε κατορθώσει να μαζέψει περισσότερα από τριακόσια πέζος στο τέλος του δεύτερου χρόνου.

Πήρε τότε την απόφαση να νοικιάσει το χωράφι του και να πάει στην πόλη. Εκεί τουλάχιστον θα μπορούσε να δείξει στον κόσμο τη δύναμή του. Και θα κέρδιζε πολύ περισσότερα χρήματα παρά αν έμενε να καλλιεργεί το χωράφι του.

—Κανένας δεν μπορεί να παραβγί μαζί μου στη δύναμη παρά αν έμενε να καλλιεργεί το χωράφι του.

—Κανένας δεν μπορεί να παραβγί μαζί μου στη δύναμη παρά αν έμενε να καλλιεργεί το χωράφι του.

—Τι κρίμα να μην τα έσχες να του τα δώσεις άμεσως ανατοέναζε η Ρεμέντιος.

—Θα του δώσω τα διπλά, είπεν ο Σιλβέστρο. Θα εργασθώ μέρα και νύχτα... Τα χέρια μου είναι από ατσάλι και η δουλειά δεν με τρομάζει.

—Ενα ζωηρό πορφυρό χρώμα απλωνόταν τώρα στο πρόσωπό του κι η έκφρασή του είχε κάτι το πολύ παρθένο.

—Μην με κυττάζεις έτσι, Σιλβέστρο παρακάλεσε. Ένω έφερνε τα χέρια μπροστά στα μάτια της. 'Η Μαρίνα άς μείνει προστομένη!... Μου φάνηκε για μία στιγμή πως το πρόσωπό σου ήταν πλημμυρισμένο στα αίματα!

—Ο Σιλβέστρο την ξανατράβηξε κοντά του.

—Σ' αγαπώ, Ρεμέντιος, είπεν. Έχε εμπιστοσύνη σ' εμένα!

—Κι εγώ σ' αγαπώ, Σιλβέστρο.

Τα χείλη τους έσμιξαν σ' ένα ολόθερμο φιλή.

—Ο ήλιος είχε δύσει τώρα κι οι πρώτες ακιές του σού.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τα μάνια και η επιδερμίδα

Τώρα που αρχίζουν τα θαλάσσια λουτρά, η πρώτη επιδερμίδα που επηρεάζεται από τον ήλιο είναι η επιδερμίδα στην όμορφη μας, διότι ο ήλιος προκαλεί εγκαύματα στο δέρμα και πανάδες στο πρόσωπο.

Πριν πέσουμε λοιπόν στη θάλασσα είναι απαραίτητο ν' αλείψουμε το πρόσωπό μας με μια καλή προστατευτική κρέμα. Η πιο κατάλληλος και ειδική κρέμα που περιέχει αυτή είναι η Λαβλίν ΜΕΛΠΑΝ.

Επειδή όμως κυκλοφορούν πολλές απομιμήσεις ουσιαστικά να επιμένετε στη Μάρκα ΜΕΛΠΑΝ σ' ένα σινο κουτάκι.

Επειδή όμως κυκλοφορούν πολλές απομιμήσεις ουσιαστικά να επιμένετε στη Μάρκα ΜΕΛΠΑΝ σ' ένα σινο κουτάκι.

Επειδή όμως κυκλοφορούν πολλές απομιμήσεις ουσιαστικά να επιμένετε στη Μάρκα ΜΕΛΠΑΝ σ' ένα σινο κουτάκι.

Επειδή όμως κυκλοφορούν πολλές απομιμήσεις ουσιαστικά να επιμένετε στη Μάρκα ΜΕΛΠΑΝ σ' ένα σινο κουτάκι.

Επειδή όμως κυκλοφορούν πολλές απομιμήσεις ουσιαστικά να επιμένετε στη Μάρκα ΜΕΛΠΑΝ σ' ένα σινο κουτάκι.

—Κι' οι γάμοι τους έδινον την Κυριακή. Η Ρεμέντιος μου είπε, λοιπόν, πως αν δεν γυρίσει ως τότε θα σκοτωθώ... Γι' αυτό ήρθα τρέχοντας να σε βρω. Πως θα τα καταφέρεις; Θέλεις πέντε μέρες τουλάχιστον για να γυρίσεις στο χωριό. Και σήμερα είναι Πέμπτη.

—Θα τα καταφέρω, απάντησε ο Σιλβέστρο. Σ' ευχαριστώ, Ζοζέ...

—Εκείνη τη στιγμή, άκουστηκε η φωνή του θεατρώου.

—Κυρίες και κύριοι, θα ιδίτε τώρα το δυνατότερο άνθρωπο του κόσμου τον γίγαντα Σιλβέστρο...

—Ο Σιλβέστρο εμφανίστηκε στη σκηνή μέσα σε μια θύλακα επεντυμμένη και χειροκροτούσαν.

—Ο γίγας έκανε μια προσπάθεια για να χαμογελάσει προς το πλήθος. 'Αλλά το χαμόγελό του έμοιαζε μ' έναν άπαιστο μορφασμό...

—Ενοιωσε το κεφάλι του βαρύ και το βλέμμα του ήταν θαλάσσιο άνοιγμα.

Μια σκέψη στριφογύριζε αδιάκοπα μέσα στο μυαλό του: πως θα μπορούσε να φτάσει μέσα σε δυο μέρες στο χωριό του;

—Όσο, έκανε με άρκετη επιτυχία τις προκαταρκτικές επιδείξεις του.

Είχαν έρθει τώρα η στιγμή της μεγαλύτερης απ' όλες. Θα σήκωνε μια πελώρια σφαίρα πάνω από το κεφάλι του και θα την περνούσε από το ένα χέρι του στο άλλο.

Το πλήθος κρατούσε την αναπνοή του γεμάτο συγκίνηση και αγωνία...

—Ο Σιλβέστρο οπάρωσε σαν πούπουλο τη σφαίρα και την έφερε πάνω από το κεφάλι του. 'Αλλά ξαφνικά, ένοιωσε σαν ένα μελανό πέπλο ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

—Κι όπως πάντα ν' απλώνεται μπροστά στα μάτια του...

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Τι είναι το «φασματοφωτόμετρον»

Μια απ' τις νέες συσκευές που δημιουργήθηκαν κατά τον πόλεμο, είναι το «φασματοφωτόμετρον». Έπινοήθηκε απ' τους ειδικούς επιστήμονες της μεγάλης αμερικανικής εταιρείας «Τζένεραλ Έλεκτρικ Κόμπανυ». Είναι ικανό να διακρίνει μεταξύ τους περισσότερα χρώματα απ' όσους κόκκους έχει η άμμος της έρημου.

—Ο άριστος των χρωμάτων αυτών γράφεται με 90 μηδενικά! Το ανθρώπινο μάτι είναι άσυνγκριτος ατελέστερο απ' αυτή τη συσκευή, έφ' όσον μπορεί να διακρίνει μόνο λίγα εκατομμύρια αποχρώσεων.

Με το «φασματοφωτόμετρον» μπορεί επίσης να συγκριθεί το χρώμα ενός αποιοδηπότε αντικειμένου με διάφορα πρότυπα, ούτως ώστε να καθορισθεί με μαθηματική ακρίβεια η απόχρωσή του.

—Όπως γράψαμε κι' άλλοτε, το «φασματοφωτόμετρον» χρησιμοποιήθηκε κατά τον πόλεμο, όταν η αμερικανική στρατιωτική υπηρεσία απαιτούσε να λυθούν διαφορετικοί χρώμα, τα έσώρωναν ολάνθ' ύλης.

—Προτού λοιπόν τους χορηγηθούν τα έσώρωναν αυτά, έπρεπε να εξετασθεί η απόχρωσή τους.

Μετά τον πόλεμο η συσκευή αυτή άρχισε να εξυπηρετεί πολύ τους οδοντοϊατρούς, γιατί τους επέτρεπε να εξακριβώνουν αν τα ψευτικά δόντια, που έφθοναν στο στόμα των πελατών τους, είχαν τελείως όμοια απόχρωση με τα φυσικά.

Κατόπιν, σιγά-σιγά, άρχισε να βρίσκει κι' άλλες εφαρμογές, άρεκα περιέργως. Οι καλλιεργητές ορυκτοειδών π.χ. εξετάζουν με το «φασματοφωτόμετρον» την απόχρωση των πράσινων φύλων που περιβάλλουν ένα κλειστό άκμυ μπουμπούκι, κι' έτσι προβλέπουν το χρώμα που θα έχει το σπάνιο λουλούδι, και συνεπώς την αξία του.

Επίσης η εξέταση του χρώματος των στρεϊδίων αποκαλύπτει αν είναι φρέσκα ή όχι, γιατί το όστρακο τους παθαίνει με τον καιρό ένα έλαστρο μεταχρωματισμό, που δεν μπορεί να τον αντληφθεί το ανθρώπινο μάτι.

Οι αστυνομικοί χρησιμοποιούν τη συσκευή αυτή για να καθορίσουν την ποιότητα και την ακριβή απόχρωση των ιχνών γυναικείου κραγιονού των χειλιών.

—Έτσι, ένα ίχνος από κοκκινάδι, πάνω σ' ένα μαντήλι ή σ' ένα αποτσίγαρο που βρέθηκε στον τόπο ενός εγκλήματος, μπορεί ν' αποδείξει την ενοχή ενός ύποπτου προσώπου.

Μερικά μεγάλα πλυντήρια χρησιμοποιούν το «φασματοφωτόμετρον» για να εξετάζουν το χρώμα διαφόρων τύπων ύφασμάτων πριν και μετά το πλύσιμο με διάφορα σαπούνια, ώστε να εξακριβώνουν σε πόσα σαπούνια μπορούν ν' ανθέξουν χωρίς να ξεβάψουν.

Πιο παράξενη όμως απ' όλες ήταν πιθανότατα η χρησιμοποίησή της συσκευής αυτής από ένα πτηνοτρόφο, για να εξετάζει την απόχρωση του δέρματος που είχαν οι πάπιες του και να τις υποβάλλει στην κατάλληλη διαίτα, ώστε το χρώμα τους να γίνεται έλκυστικώτερο για τους πελάτες!...

Πού όφειλται η τόση υπεροχή του «φασματοφωτόμετρον» απέναντι του ανθρώπινου ματιού; Στο ότι αναλύει το κάθε χρώμα στα συστατικά του. Το άσπρο π.χ. περιέχει όλα τα χρώματα της ίδισης, σε διάφορες αναλογίες. Το μάτι τα βλέπει όλα μαζί. Το «φασματοφωτόμετρον» όμως διακρίνει χωριστά το καθένα και υπολογίζει το ποσοστόν του, κι' έτσι ξεχωρίζει το άσπρο αυτό από ένα άλλο άσπρο, λίγο διαφορετικής αποχρώσεως.

Υστερα από τρία χρόνια

—Μαρία!

—Γιάννη!

Την βρήκε αδυνατισμένη και ώχοη από πάντα ώρα, με τα μεγάλα καστανά μάτια της που είχαν μιά έκφραση πονεμένη.

—Η τύχη τους είχε τοποθετήσει τον ένα κοντά στον άλλο μέσα στην αίσουσα της συναυλίας.

Είχαν χωρίσει πριν από τρία χρόνια. Είχαν τρία χρόνια να μιλήσουν, να βρεθούν μαζί. Και τώρα ενώ η δοχήστρα έπαιζε ένα παθητικό κομμάτι, ο Γιάννης έριχνε δειλά δειλά κρουφές ματιές στην πρώην σύζυγό του. Μά κι' εκείνη ήταν βαθεία συγκινημένη.

—Ο Γιάννης της, που την είχε πάρει από έρωτα, και που αυτή τον είχε απάτησει βρισκόταν πλάι της.

—Η Μαρία θυμήθηκε την ευτυχισμένη ζωή τους, τα χάρδια τους, την αγάπη τους, κι' ύστερα τη μοιραία συνάντησή της με τον άλλο, την επιβίωση του και την τελική καταστροφή. Κι' ύστερα θυμήθηκε τον βαθύ κι' ευγενικό πόνο του Γιάννη, όταν έμαθε τη φορική αλήθεια.

—Πότε δεν το πίστευα αυτό από σένα, Μαρία!

Μόνο αυτά τα λόγια της είχε πει. Κι' ύστερα με άπιστητη γενναίοδωρία της είχε εξασφαλίζει ένα μικρό εισόδημα για τη Μαρία ήταν φτωχή.

Το παθητικό φινάλε του μουσικού κομματιού τελείωσε μέσα σε βροχή από χειροκροτήματα.

—Τι ώραία που έπαιζαν! ψιθύρισε ο Γιάννης.

—Τα μάτια τους συναντήθηκαν. 'Η Μαρία κατέδρασε τα δικά της. Τό ελκρινές και χαϊδευτικό βλέμμα του της έκανε κακό.

—Είσαι πολύ καλός!... είπεν μόνο σιγανά.

—Καλός; Δεν πιστεύω. Μά' ας μ' μιλάω κι' αυτό. 'Απόψε η τύχη μάς έκανε να συναντηθούμε.

—'Αλήθεια! Έχουν περάσει τρία χρόνια κι' ένας μήνας, από τότε...

—Μέτρησε τις μέρες; ρώτησε εκείνος με κάποια συγκίνηση στη φωνή. Δεν είσαι λοιπόν ευτυχισμένη; Ένω τούτοις έμαθα πως δε λείπεις από καμιά κοσμική γιορτή!

—Ναι, πηγαίνω στον κόσμο για να ζαλιιστώ, να μην αίσθανώμαι τις ατέλειωτες ώρες... Είπε τόσο μεγάλη η ψυχική μοναξιά μου...

Το διάλειμμα εξακολούθησε. Κι' ο διάλογός τους συνεχίστηκε σε τόνο φιλικό.

—Έμαθα πως μένεις στο ξενοδοχείο, είπεν ο Γιάννης.

—Ναι, είν' αλήθεια.

—Μόνιμη.

—Ναι.

—Και... εκείνος; ψιθύρισε ο

Γιάννης με τρέμουλαστή φωνή.

Κι' αναπόλησε για μία στιγμή τον ξανθό Στέφανο Πασιόδη, τον καλύτερό του φίλο που μισούσε τώρα ως το βάθος της ψυχής του.

—'Η Μαρία χλώμιασε κι' απάντησε με υπόκωφη φωνή:

—Δεν τον ξαναείδα... από τότε.

—Ο Γιάννης της έριξε ένα βλέμμα όλο χαρά κι' απορία.

—Γιατί; ρώτησε.

—Γιατί μου προέβουσε φρίκη.

—'Αλήθεια; είπεν ο Γιάννης.

—Δεν έχω πιά το δικαίωμα να σου πω ψέμματα, είπεν απλά η Μαρία. Θά ήμουν η τελευταία γυναίκα του κόσμου, αν τό έκανα αυτό. Σου χρωστώ τη ζωή μου...

—Καμιά φορά έχω τύψεις που δέχομαι από σένα χρήματα... Θά ήθελα να είμαι σκλάβος σου, για να πληρώσω την τόση σου καλωσύνη, Γιάννη.

Τα μάτια της έλαμπαν σαν διαμάντια εκείνη τη στιγμή και μέσα σ' αυτά μάντευε ο Γιάννης έναν κόσμο μετανοίας και λατρείας.

Δεν είπαν πιά τίποτα. 'Η δοχήστρα έπαιζε τώρα μία συμφωνία του Μπετόβεν. Κι' όταν σε λίγο η συμφωνία τελείωσε, της ψιθύρισε:

—Θυμάσαι;

Την είχαν άκουσει κι' άλλοτε, τις ημέρες της περασμένης ευτυχίας τους τη συμφωνία αυτή. 'Εκείνη δεν απάντησε. 'Ενοιωσε ένα μεγάλο πόθο να πάρη το χέρι του που ήταν τόσο κοντά στο δικό της και να σκύψη να το φιλήση. Αυτό το ευγενικό χέρι της είχε δώσει τόσα δώρα αγάπης και καλωσύνης...

Με φρίκη σκέφτηκε πως σε λίγο θά τον χωριζόταν. Τώρα έβλεπε το μέγεθος του πόνου της, την αγάπη της που είχε ξαναζωντανεύει μέσα της θερμότερη. Για μία στιγμή αδυναμία, είχε χάσει τον άνθρωπο που τρία χρόνια τώρα, απ' τη στιγμή που είχαν χωριστή τον έκλαιγε, σαν ένα αγαπημένο νεκρό...

Βγήκαν σε λίγο μαζί απ' την αίθουσα, όπως άλλοτε, σιωπηλοί, με μία συγκίνηση που τους έκανε και τους δυο να τρέιουν.

Στην έξοδο η Μαρία κατέβαλε μία μεγάλη προσπάθεια, για να του πη αυτές τις λέξεις:

—Σ' άφηνω, Γιάννη.

—Πού πάς; ρώτησε εκείνος. Βλέπεις βρέχει πολύ. Έχω εδώ το αυτοκίνητό μου. Όθλεις να σε πάω στο ξενοδοχείο σου;

Μέσα στο αυτοκίνητο έμειναν λίγη ώρα σιωπηλοί. Τέλος ο Γιάννης ρώτησε:

—Μαρία... γιατί σιωπάεις;

—Γιατί... θυμάσαι τόσα πράγματα... Γιατί σε λίγο θά μ' αφήσεις και... ποιος ξέρει πότε θά σε ξαναδώ... Ποιος ξέρει...

—'Ισως δεν ζής μόνος σου... ψιθύρισε μ' ένα είδος φόβου.

—'Οχι, είπεν εκείνος, έχω συντροφιά;

—Ποιά είναι; ρώτησε εκείνη με φωνή πούτρευε.

—'Η γατούλα μας, η Λαίδη.

—'Ω!...

Με πόση χαρά ανέπνευσε η Μαρία.

Και χωρίς να ξέρη κι' εκείνη πως έγειρε κοντά του και πέρασε τα χρόνια της στο λαμό του... τα χείλη τους έσμιξαν σ' ένα φιλή γεγάτο ανανήσεις, τρυφερότητα και συγγνώμη. 'Όταν έφτασαν μπροστά στην τζαματιά πόρτα του ξενοδοχείου, ο Γιάννης είπεν στη Μαρία:

—'Ετοίμασε τις βαλίτσες σου... Φέινουμε τώρα αμέσως για το σπίτι μας τις Κηφισιάς.

—'Η Μαρία θέλησε να πη κάτι. Μά δεν μπορούσε. Την έπνιγε η χαρά, η ευτυχία. Κι' έπεσε στην αγκαλιά του κλαίγοντας από ευδαιμονία...

—'Ετοίμασε τις βαλίτσες σου... Φέινουμε τώρα αμέσως για το σπίτι μας τις Κηφισιάς.

—'Η Μαρία θέλησε να πη κάτι. Μά δεν μπορούσε. Την έπνιγε η χαρά, η ευτυχία. Κι' έπεσε στην αγκαλιά του κλαίγοντας από ευδαιμονία...

—'Ετοίμασε τις βαλίτσες σου... Φέινουμε τώρα αμέσως για το σπίτι μας τις Κηφισιάς.

—'Η Μαρία θέλησε να πη κάτι. Μά δεν μπορούσε. Την έπνιγε η χαρά, η ευτυχία. Κι' έπεσε στην αγκαλιά του κλαίγοντας από ευδαιμονία...

—'Ετοίμασε τις βαλίτσες σου... Φέινουμε τώρα αμέσως για το σπίτι μας τις Κηφισιάς.

ΟΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΙ ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ

Πώς μπορείτε να τους μιμηθίτε

—'Υπάρχουν μερικά άτομα που έχουν την τέχνη να δίνουν στους άλλους την εντύπωση πως οι ήχοι που δνάζουν δεν προέρχονται από τους ίδιους άλλ' από διάφορα μέρη ενός δωματίου, μιάς αίθουσας θεάτρου κτλ. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν αποκλειστικά εγγαστρίμυθοι και η ιδιότης των είναι αναμφισβήτητα αξιοθαύμαστη. 'Η μόνη διαφορά είναι ότι δεν μιλούν με την κοιλιά, όπως δείχνει αυτή η ονομασία και όπως πιστεύουμε.

Πραγματικά, δεν υπάρχει καμιά άμεση σχέση μεταξύ των φωνητικών οργάνων και της κοιλιάς. Καί, άλλωστε, εκείνοι που έχουν ακούσει έναν εγγαστρίμυθο, ξέρουν καλά ότι η εντύπωση που σχηματίζουν δεν είναι ότι οι ήχοι βγαίνουν από την κοιλιά αυτού του ανθρώπου, άλλ' ότι προέρχονται από διάφορα μέρη ενός δωματίου, το ταβάνι, τους τοίχους, πίσω από ένα έπιπλο κτλ.

—'Ο εγγαστρίμυθος δεν μάς εξαπατά. 'Αλλ' έχει την ικανότητα να εκμεταλλεύεται μία φυσική ανεπάρκεια του ακουστικού μας οργάνου και να μάς δημιουργεί τις πιο περίεργες ψευδαισθήσεις.

Το αυτό μας, όπως και το μάτι μας, είναι ατελείστατα όργανα. Κι η ατέλεια τους θά ήταν ακόμη μεγαλύτερη αν σε κάθε στιγμή, το λογικό μας δεν έσπευδε να τα βοηθήσει και να διορθώσει τα σφάλματα και τις πλάνες τους. Αυτή, ακριβώς την ατέλεια εκμεταλλεύεται ο εγγαστρίμυθος.

Νομίζουμε συνήθως ότι είμαστε σε θέση να διακρίνουμε την απόσταση ή την διεύθυνση από την οποία προέρχεται ένας ήχος. 'Αλλά τα μόνα πράγματα που μπορεί ν' αντιληφθεί το αυτί μας είναι η έντασις, το ύψος και το ιδιαίτερο χρώμα ενός ήχου. Τίποτε άλλο.

—'Αναρίθμητα πειράματα που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια απέδειξαν ότι η ικανότης του αυτιού μας περιορίζεται σ' αυτά και μόνον. 'Αν δέσσουμε τα μάτια ενός ανθρώπου και άρχισουμε να προκαλούμε μ' ένα διαπασών ή μ' οποιοδήποτε άλλο μέσον ήχους της αυτής έντάσεως γύρω από το κεφάλι του, τότε έμπορος, τότε πίσω, τότε δεξιά, τότε αριστερά, θά είδαμε ότι ο άνθρωπος αυτός θά είναι αδύνατον να καταλάβη από ποιά διεύθυνση προέρχονται.

Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε; 'Εντείνουμε την προσοχή μας, τότε με το ένα μας αυτί και τότε με το άλλο. Και συμπερίνομε ποιά είναι η απόσταση και η διεύθυνσις του ήχου από τη διαφορά της έντάσεώς του.

—Και όμως, είναι γεγονός ότι αντιλαμβάνομεθα συνήθως την διεύθυνση, ακόμη και την απόσταση όπου προέρχεται ένας ήχος. Τι κάνουμε τότε;

ΤΟ «ΠΟΥΛΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ»

Μιά μέρα, ένα μικρό γιγώτ άγκυροβόλος σ' ένα από τα όνειρα νησιά του Ειρηνικού. Ιδιοκτήτης του γιγώτ αυτού ήταν ο Τζώννυ Χάιμπτον, ένας πλούσιος Άγγλος που έκανε ταξίδια αναψυχής στις Νότιες Θάλασσες.

Ο Τζώννυ μπήκε σε μία βάρκα βγήκε στο νησί, πρόσφερε στο φύλαρχο διάφορα δώρα κι έκεινος διέταξε να γίνει μία μεγάλη γιορτή προς τιμήν του.

Απ' όλες τις γυναίκες που χορεύαν, ο Τζώννυ πρόσεξε περισσότερο μία νέα με κατάμαυρα μαλλιά και μάτια και με σώμα που λυγίκε σαν του φειδιού. "Ενα περιβραίο από κοχύλια, στολίζει το μισογυμνό στήθος της. Η ξύλινη όμορφη της νέας εκείνης είχε θαμπώσει τον Τζώννυ που παρακολουθούσε το χορό της σαν υπνωτισμένος. Γλυκιά έλπιδα πλημμύρισε τη ψυχή του, όταν πρόσεξε πως και η θιγαρή εκείνη του έριχνε θερμές ματιές. Μα όταν ζήτησε σε μία στιγμή να πιάσει τη χορεύτρια από το χέρι, ενώ εκείνη περνούσε από μπροστά του, είδε τους θιγαρή να όρμουν επάνω του απειλητικά.

Ο φύλαρχος εδίνθησε τότε στον κατάπληκτο Τζώννυ πως η νέα εκείνη - Λουάνα την έλεγαν, μα όλοι στο νησί την φώναζαν «Πουλί του Παραδείσου» - ήταν πριγκίπισσα και πως δεν είχε το δικαίωμα να την άγγιξη κανένας ξένος γιατί αν γινόταν αυτό, μεγάλη συμφορά θα χτυπούσε τη φυλή τους...

Πέρασαν επτά μέρες και ο Τζώννυ εξακολουθούσε να μένει στο νησί. Είχε καταλάβει ότι μετά από τη γνωρισιά καλύτερα με τη Λουάνα που την λάτρευε. Μα κι' εκείνη τον άφαισε. Κι' ένα βράδυ, αποδοκνήστε τους νόμους της φυλής της που είχε πιας είχε πρόθυμη να τον ακολουθήσει.

Οι δύο έρωτευμένοι πήλανε τότε και κρύφθηκαν στην καρδιά ενός δάσους, σ' ένα τοπίο μαγευτικό. Και πέρασαν εκεί μαζί μία βδομάδα όνειροβλημένης ευτυχίας.

Μιά μέρα όμως ενώ ο Τζώννυ έλειπε σε κυνήγι σ' ένα αντικρινό νησί, έγινε δυνατός σεισμός στον νησί της Λουάνας. Και ο σεισμός αυτός συνοδεύταν από μία έκρηξη του ήφαιστειού Πελέ, που έρριχνε τον κρατήρα του πάνω από το νησί. Η Λουάνα προληπτικά όπως όλοι οι νησιώτες, το θεωρούσε αυτό κακό σημάδι, κι' από φόβο μήπως το νησί καταστραφεί έσ' αιτίας της, έπνιξε στην καρδιά της τη μεγάλη της αγάπη για το Τζώννυ, κι' έφυγε, χωρίς να τον περιμένει να γυρίσει. Έτρεξε άμέσως να βρει το μάγο της φυλής της και να τον ρωτήσει τι έπρεπε να κάνει για να εξιλεωθεί για το αμάρτημά της...

Ο Τζώννυ είδε κι' αυτός τους καπνούς και τις φλόγες που ήφαιστον, μπήκε άμέσως στη βάρκα του και γύρισε στο έρωτικό του κατασκήνωμα. Μα δεν βρήκε εκεί τη Λουάνα. Κατάλαβε πως θα ξαναγύρισε στη φυλή της κι' αποφάσισε να πάν να τη βρει, άφησώντας κάθε κίνδυνο.

Μόλις όμως έφτασε στο χωριό, μερικοί θιγαρή τον έπιασαν τον έδεσαν και τον ώθησαν μπροστά στο δικαστήριο της φυλής. Ο Τζώννυ είδε τη Λουάνα να στέκεται σε μία άκρη, δεμένη κι' αυτή χειροπόδαρα, και κατάλαβε πως μεγάλος κίνδυνος απειλούσε και τους δύο.

Σε λίγο, έγινε βαθεία σιωπή. Ο μάγος σηκώθηκε τότε από τη θέση του και είπε: - Τό ήφαιστο Πελέ είχε ωργισμένο επειδή ένας ξένος έκανε μία φρικτή ιεροσουλία. Έκλεψε από τη φυλή μας μία νέα από βασιλικό αίμα. Για να ναλινέψει το ήφαιστο πρέπει να πεθάνουν και οι δύο. Αν δεν τους θυσιάσουμε, θα καταστραφούν όλοι!

Η Λουάνα έριξε μία απελπισμένη ματιά του Τζώννυ, σαν να του ζητούσε συγγνώμην επειδή θα πλήρωνε τόσο ακριβά την αγάπη που του χάρισε.

Κατόπιν άρχισαν οι προετοιμασίες για την τελετή της θυσίας. Φόρεσαν στη Λουάνα μία στολή από δέρμα λεοπαρδαλέως και πέρασαν στο κεφάλι της ένα στεφάνι από φτερά των υραιτέρων παραδεισίων πουλιών. "Όσο για το Τζώννυ, περιόρισκαν να τον δέ-

σουν όρθια σ' ένα δοκάρι που το κρεμούσαν στους ώμους τους δύο ρωμαίοι ιερείς. Άμέσως κατόπιν ξεκίνησαν για τον κρατήρα του ήφαιστειού, όπου θα γινόταν η θυσία.

Εξαφνα ενώ ανέβαιναν τον ανηφορικό δρόμο μερικοί πυροβολισμοί αντήχησαν. Πρώτος έπεσε κατά γης νεκρός ο μάγος και μαζί μ' αυτόν και τρεις άλλοι θιγαρή. Οι υπόλοιποι τρομοκρατημένοι άφησαν τα θύματα τους κι' έτρεξαν ουρλιάζοντας από φόβο να κρυφτούν στις καλύβες τους.

Τι είχε συμβεί; Οι άνθρωποι του Τζώννυ βλέποντας πως άρνούσε να γυρίσει στο νησί, βγήκανε στο νησί για να δουν τι άπένειν. Κι' έφτασαν στην κατάλληλη ώρα για να τον ναλτώσουν μαζί με την άγισημένη του από το φοικιαστικό θάνατο.

Σε λίγο, οι δύο νέοι βροισκόντουσαν στο νησί, άσφαλισμένοι από κάθε κίνδυνο. Μα η περιπέτεια αυτή και οι άδελφάλληλες συγκινήσεις είχαν καταβάλει το Τζώννυ. Τον έπιασε πυρετός με παραλήψεις...

Η Λουάνα καθισμένη στο προσκεφάλό του, του χάιδευε τα μαλλιά και κάπου, κάπου έκοιβε και τον φιλούσε.

Ξαφνικά αντήχησε σ' αυτή της ένα νηώριο τραγούδι, ένα τραγούδι άγνό και επίσημο που έμοιαζε με θρησκευτικό ύμνο. Η Λουάνα πετάχτηκε στο κατάστρωμα του γιγώτ και είδε τότε πλήθος μικρές βάρκες των θιγαρή να κινούνται περιτριγυρίζοντάς το κομψό ατμόπλοιο. Σε μία απ' αυτές τις βάρκες έρρισκόταν ο φύλαρχος ο οποίος μόλις είδε τη Λουάνα, σηκώθηκε όρθιος και της φώναξε:

- Λουάνα! Λυπήσου τη φυλή σου! Δεν πρέπει να μας αφήσεις άνοητους σ' αυτές τις δυσκολίες αυτές στιγμές! Το ήφαιστο Πελέ άλωνα άνιχνει. Σε λίγο θ' άρχισαν να σκορπίζη λάβα. Θα μας κάψη όλους. Πρέπει να έυσιασθώ. Μη πιστεύεις ότι πληνερά λήγει το ξένου Συλλογισμού πως σ' ά χωρίζουν δύο κόσμοι! Άγερ! από λίγο θα καταλάβω και μόνος του πως δεν μπορεί να ζήσει μαζί σου και θα σε διώξει, Λουάνα!...

Τα λόγια αυτά τρύπησαν σαν μαχαίρι την καρδιά της νέας. Κατάλαβε πως ο νέρος έκεινος είχε δίκιο. Αν εξακολουθούσε το Τζώννυ στο δικό του κόσμο, το που γινότανε μία μέρα φάρμακα. Έξ' άλλου, είχε την υποχρέωση να σώσει τους ανθρώπους της φυλής της από το μεγάλο κίνδυνο που διέτρεχαν εξ αιτίας της...

Και η Λουάνα έσκυψε το κεφάλι της μ' ένα κρύτερο, κατάθεκε κάτω στην καμπίνα πλοίου έσκυψε πάνω απ' το Τζώννυ κι' άκούμπησε τα χείλη της στο χείλι του ενώ τα δάκρυά της έρριχναν με τον ιδρώτα του μετώπου του.

Ύστερα ανέθηκε στο κατάστρωμα και πήδησε στη βάρκα του φυλάρχου.

Σε λίγο, η Λουάνα άνέβαινε με σταθερό βημα την ανηφορική που θα την έδινε στο ήφαιστο.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Όταν έφτασε κοντά στον κρατήρα, γύρισε κι' έριξε μία απελπισμένη ματιά στο μικρό γιγώτ. Εκεί έρρισκόταν ο άγιος νέος της χωρίς να υποπτεύεται τη θυσία της. Η Λουάνα του έστειλε ένα φάι με το χέρι της, έκανε μερικά ακόμα βήματα προς τον κρατήρα κι' έπεσε μέσα στο φλογερό στόμιο του ήφαιστειού.

Γαλατοπόιτικο ΧΙΟΚΜΟΡ

Μονόματος

Μιά μέρα ο Ναστραδίν Χότζας κόβοντας έβλα στο δάσος παραπάτησε κι' έπεσε άπάνω σε μία άγκαθιά.

- Ωχ! δυστυχία μου! φώναξε, ο φουκαράς. Βάζοντας το χέρι στο δεξί του μάτι.

"Ενας ευλοκόπος που δούλευε εκεί πλάι έτρεξε και τον ρώτησε τί έπαθε. - Τό μάτι μου χτύπησε, άπάντησε ο Χότζας.

Πραγματικά το χτύπημα ήταν σοβαρό και μεταφέρανε τόν Χότζα στο σπίτι του. Μόλις τον είδε σ' αυτό το χάλι η Φατιμέ η γυναίκα του, τού φώναξε:

- Άπρόσεχτε!... Να δώ πως θα τα βγάλης τώρα πέρα μ' ένα μάτι, άχαϊρευτε. Είγες δυό μάτια και πεινούσας. Φαντάζομαι λοιπόν τί θα γίνει τώρα που είσαι μονόματος.

Ο Ναστραδίν δεν άπάντησε. Ήταν βυθισμένος σε μεγάλη συλλογή. Πέρασαν αρκετές μέρες ακόμα. Τέλος ένα πρωί ο Χότζας, βγήκε να κάνει μία βόλτα ως το παζάρι.

Ο πρώτος άνθρωπος που συναντήθηκε στο δρόμο του ήταν ο Μεχμέτ ο φίλος του, ένας αδιόρθωτος χωροατλής που συχνά - πικνά τού έμπαινε στη μύτη.

Μόλις αντίκρουσε λοιπόν ο Μεχμέτ το Χότζα με το μάτι δεμένο έσκασε ο άκαρδος στα γέλια.

- Βάι - βάι! πως κατάντησε έτσι, Χότζα εόντη;

- Γιατί γελάς, μπρε τζαναμπέτη, τον ρώτησε ο Χότζας. Τί βλέπεις και χαχανίζεις σαν την κίσα;

- Γελώ που σε βλέπω μονόματο, Ναστραδίν. Πως θα τα βγάλης πέρα μ' ένα μάτι, μπρε τζάνουμ;

- Κουταμάρες λέε! τού φώναξε ο Χότζας. Μ' ένα μάτι βλέπω περισσότερα πράγματα απ' δυο βλέπεις έσύ με δυο, κακούριοι μου.

- Τα παραλές, Ναστραδίν. Πως είνε δυνατόν αυτό;

- Έτσι είνε όπως στο λέω, μπρε μπουνταλά.

- Κουταμάρες σου λέω μου τσαμπουάνε.

- Βάζεις στοίχημα να στο άποδείξω;

- Βάζω.

- Ένα φλωρί;

- Σύμφωνα, αλλά πρόσεξε... Δεν θέλω τζαναμπιτιές. Θα μου αποδείξεις ότι μ' ένα μάτι βλέπεις πιο πολλά πράγματα απ' δυο βλέπω έγώ με δυο μάτια.

- Και βέβαια, άπάντησε ο Χότζας. Άκου λοιπόν: Έγώ που έχω ένα μάτι βλέπω έσένα με δυο μάτια. Ένώ έσύ που έχεις δυο μάτια βλέπεις έμένα μ' ένα μάτι. Βλέπεις δηλαδή ένα μάτι λιγότερο. Πλήρωσε λοιπόν το στοίχημα και έκουμπήσου από μπροστά μου, μπουνταλά!...

Κι' ο Μεχμέτ πλήρωσε κι' έφυγε ζεματισμένος.

ΣΥΝΑΦΟΝΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Έτησια ...	63.000
	Εξάμηνος ...	32.000
	Τρίμηνος ...	16.000

Έμβασματα έσωτερικού διά ταχυδρομική έπίταξη και έξωτερικού διά τραπεζική τοιαύτης προς τόν κ. Γ. Παπανικολάου.

ΚΙΤΚ ΤΣΩΣΤΕΡ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Παράξενο διήγημα

- Λοιπόν, ρώτησε ο κόμης Σεμπρέν την ώραία Ίωάννα ντε Σεζάκ, μου ύποσχεθήκατε να μου διηγηθήτε άπάντε την ιστορία του σπιτιού σας.

- Ναί, άπάντησε η Ίωάννα, και θα κρατήσω την ύπόσχεσί μου.

- Σας άκούω.

- Πάνε δυό χρόνια είπτε, όταν άρρώσθησα και πρόσεξε ότι έβλεπα κάθε βράδυ το ίδιο όνειρο. Πεπατούσα στην έξοχή και διέκρινα από μακριά ένα σπίτι λευκό, χαμηλό κι' εύρύχωρο, που το περιστοιχίζε ένας άφραος κήπος με λεύκες κι' άλλα δέντρα.

Μέσα σ' όνειρό μου με τραβούσε αυτό το σπίτι και πήγαινα κατά κεί. Μιά μικρή σιδερένια πόρτα βρισκόταν στην είσοδο τού κήπου. Έπειτα ακολουθούσε μία δεινροστομική που είχε πολλή χάρι. Τριγύρω διάφορα άνοιξιτικά λουλούδια άνάνθιναν ένα μεθυστικό άρωμα. Μου άρεσε να τα κόβω και να κάνω μπουκέτα. Όταν έβγαίνες απ' αυτή τη δεινροστομική βρισκόσσουν μπροστά στο σπίτι, που ήταν χτισμένο με άφραο σχέδιο. Η πόρτα τού ήταν δρύινη. Έπιθυμούσα πολύ να έπισκεφθώ αυτό το σπίτι, μα κανένας δεν άποκρινόταν στις φωνές μου. Ήμουν βαδία άπελπισμένη, σήμαινα το κουδούνι, φώναζα και στο τέλος έμυθουσα.

Αυτό ήταν τ' όνειρό μου και το ίδιο όνειρο το είδα πολλούς μήνες άπαράλλαχτο, με τέτοια ένταση που ήμουν βεβαία πως είχα δει αυτό το πάγκο και το σπίτι στα παιδικά μου χρόνια. Ότσοο όταν ζυγνούσα δεν κατάφερα να προσανατολιστώ. Το σπίτι αυτό κατάντησε για μένα πραγματικό έφιαλτη ώσπου ένα καλοκαίρι άποφάσισα μ' ένα μικρό αυτοκίνητο που είχα να διατρέξω όλους τους δρόμους της Γαλλίας για ν' άνακαλύψω το σπίτι των όνειρών μου.

Δεν θα σου διηγηθώ, αγαπητέ μου, τα ταξίδια μου. Θα σε κουράζα πολύ. Φτάνει να σου πώ πως έξερευνήσα τη Νορμανδία, την Τουαίρη, το Πουετινό, Δεν βρήκα τίποτα κι' αυτό φυσικά δεν μου έκανε έντύπωση. Τόν Οκτώβριο έαναγύρισα στο Παρίσι κι' όλο το χειμώνα εξακολουθούσα να όνειρεύωμια το σπίτι. Την περασμένη άνοιξη έανάγκασα τις έξερευνησεις μου στα περιχώρα του Παρισιού. Μιά μέρα καθώς διέσχίζα μία κοιλάδα κοντά στο Άλ - Αντάν, ένοιωσα με μιάς μία τέτοια εύχρηστη συγκίνησι που την δοκίμαζες μονάχα σά συναντάς, ύστερα από χρόνια, πρόσωπα ή τόπους που άλλοτε αγάπησες.

Αν και δεν είχα πατήσει ποτέ μου σ' αυτή την περιοχή, ήξερα καλά ώστόσο το τοπίο που έβλεπα. Ένας κήπος με ψηλές λεύκες περιστοιχίζε ένα σπίτι. Τότε μάντεψα πως βρισκόμουν μπροστά στην έπαυλη των όνειρών μου. Άκολουθήσα ένα μονοπάτι και σε λίγο βρέθηκα κοντά σε μία σιδερένια είσοδο. Ήταν η είσοδος τού κήπου. Προχώρησα μέσα στον κήπο και σε λίγο αντίκρουσα τη δρύινη πόρτα τού σπιτιού.

Σήμωνα. Φοβόμουν μίπως δεν μου άπάντησε κανείς μα σχεδόν άμέσως παρουσιάστηκε ένας ύπνερπτος. Ήταν ένας άντρας ηλικιωμένος, με μελαχροινό και ρυτιδωμένο πρόσωπο. Φορούσε μαύρα. Όταν με είδε δεν έκρυψε τη μεγάλη του έκπληξη και με κύτταξε με προσοχή, δίχως να μιλάει, προαικαμένος.

Θα σάς γυρέψω, τού είπα, μιά παράξενη χάρι. Δεν γνωρίζω τόν ιδιοκτήτη αυτού τού σπιτιού, μα θα ήμουν εύτυχής, αν μου έπέτρεπαν να το έπισκεφθώ.

- Η έπαυλη γοικιάζεται, κυρία μου, άπάντησε ο ύπνερπτος και υποδείτε να την έπισκεφθήτε.

- Νοικιάζεται; είπα. Τί άνέλπιστη τύχη!... Πως γίνεται οι ιδιοκτήτες να μην κατοικούν σ' ένα τόσο άφραο σπίτι;

- Οι ιδιοκτήτες κατοικούσαν άλλοτε έδώ. Μα έγκατέλειψαν την έπαυλη, κυρία μου, γιατί την έπισκέπτεται ένα φάντασμα.

- Ένα φάντασμα; είπα κατάπληκτη. Να κάτι που δε με τρομάζει. Δεν φανταζόμουν πως πιστεύουν ακόμα στα φαντάσματα στον τόπο μας...

- Όυτε κι' έγώ, κυρία μου, δεν θα τ' άπίστευα, άπάντησε ο γέρος ύπνερπτος με σοβαρότητα, αν δεν είχα ο ίδιος συναντήσει συχνά στον κήπο, τη νύχτα, το φάντασμα που έδίωξε τους κυρίους μου.

- Τί ιστορία! είπα χαμογελώντας.

- Μιά ιστορία ξανάπε ο γέρος, που θα έπρεπε να μ' άς κάνη να γελάει, κυρία μου, γιατί αυτό το φάντασμα είσαστε σεις! Ναί, έσεις. Σας είδα με τα μάτια μου να γυρίζετε τις νύχτες από κάμαρη σε κάμαρη, σαν να ζητούσατε κάτι!... Και τώρα σας βλέπω ζωντανή!... Θεέ μου, τί μυητήρια ύπάρχουν στον κόσμο!...

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

Όταν βασιλεύε ο τυραννός

Πρίν από 100 έκατομμύρια χρόνια ένα μεγάλο μέρος της Ευρώπης ήταν σκεπασμένο απ' τον άκρικό και κατοικείτο από θαλασσινά ζώα. Η Βόρεια Αμερική άπενειν τις έσπρόβριλλες απ' το νερό περισσότερο απ' όσο σήμερα και ζούσαν στο έδαφος της τεράστια έρπετα, με βαριλές τους τόν τυραννός.

Να γιατί οι πειλογοντολόγοι άναζήτησαν τα λείψανα τού προϊστορικού αυτού τεράτος στους πρόποδες των Βραχωδών Όρεών, στην πολιτεία της Μοντάνα. Και πράγματι, κοντά στον Ποταμό της Κολάσεως, παρ' όλο που Μισισσιππί, άνακάλυψαν πολυάριθμα άπολιθώματα σε έδάφη της (κοιτιδικής) έποχής (του καιρού δηλαδή που τα πελώρια έρπετα είχαν άποχτήσει μεγάλτερο άνάστημα). Αφού τα κατέβηκαν συστηματικά άρχισαν να τα συνισμολογούν. Χρειάσθηκε ν' αυτό κοπιώδης έργασία 20 όλοκληρών έτών. Τέλος όμως σκηπιασθηκε ο σκελετός ενός τυραννός, σούρου που κάθε κόκκαλό του, άκομη και το πιο μικρό, είνε άπολύτως νησιώ.

Με τη μελέτη λοιπόν τού σκελετού αυτού και με τη βοήθεια άλλων έπιστημονικών δεδομένων, μπορούμε τώρα ν' άνακαταστήσουμε με βεβαιότητα ποιά ήταν η ζωή τού 100 έκατομμυρίων έτών. Άκούστε:

Κάνει ζέστη ο άέρας είνε ύπερκαρσμένος από υγρασία, μα όρ νιόδη βλαστήσει σκεπάζει ως και μέσα στο χλαρό νερό τόν θαλάσσιο, έσπλημένο στη λάσπη, κάτω απ' τόν ήλιο, μία πελώρια σούρα απλά, νει κάθε τόσο τ' άκούει της προς την όχθη για να φάει μερικά φύλλα.

Εξαφνα έπλησιάζει ένας τυραννός, σούρος. Έχει βγή από κυνήγι. Αυτός είνε σκεπασμένος κι' άνακλινεί μιά λεία. Κι όμως λοιπόν η σκεπιά ούρα της σούρας άπλώνεται πάνω στην όχθη ο τυραννός σούρος κάνει ένα κομμάτι με τα δόντια τού κι' άποκαρύνεται νησιώρα. Έχει τόσο μήκος αυτή η σούρα κι' η τάδεσσ των νευρικών έρεβισμών άρνει τόσο πολύ, ώτε όταν η σούρα αντίπαλη τόν άκρυσμασμένο της και θαλάσσιο ν' αντίπαλο ο τυραννός σούρος θα βρεθείται πια μες στο νερό...

Με τό... μεζέ, άνοίξε η όρεξί τού τυραννός σούρος και τώρα άναζητεί τη συνθησμένη λεία τού που είνε ο «τρικεράτωψ» ένα ζωομικρο άνασθίμπος (3 ή 4 μέτρων) προστατευόμενος από ίαχρό θώρακα. Αυτός όμως είνε άμυνή άνδρα...

Έτσι ζούσαν πού 100 έκατομμυρίων έτών τα πελώρια αυτά ζώα, που έσπασαν την ήγη... ήγη...

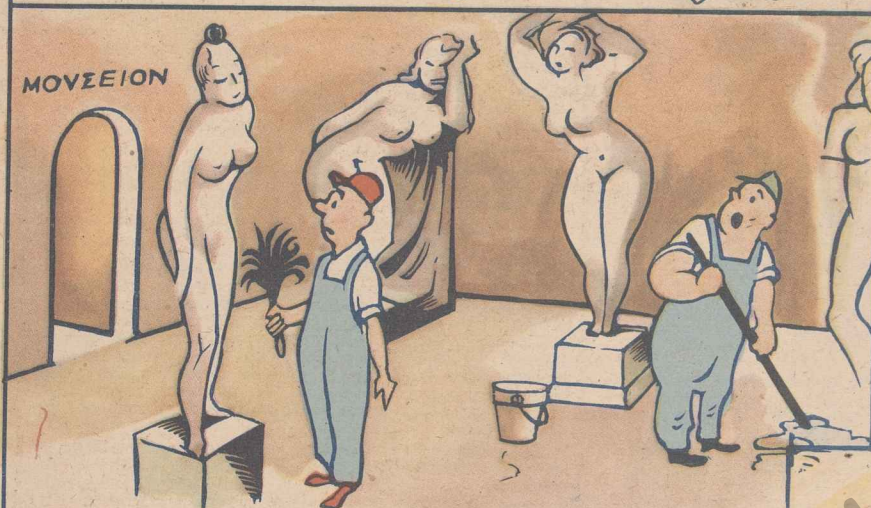

Τό έκζεμα

Προκειμένου να σάς γράψω στο σημερινό και τελευταίο σχετικό σημείωμα για την έραπειά των έκζεμάτων, θ' άρχισω από την διατα που πρέπει ν' ακολουθούν οι πάσχοντες, έφόσον

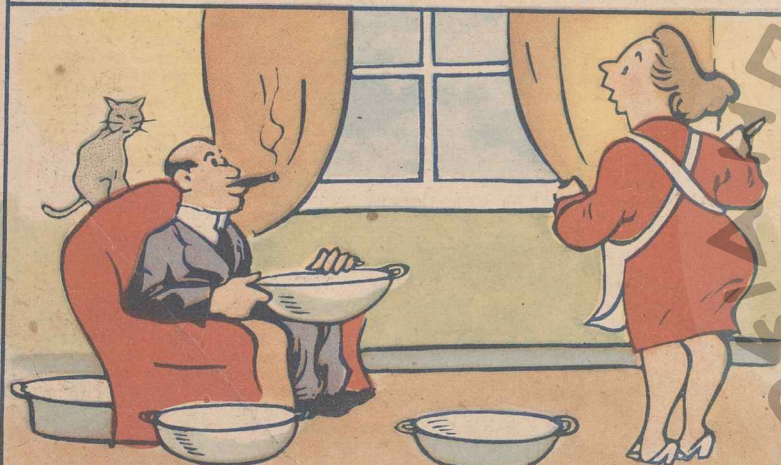

Ζαχαρίας: "Αν σέ πειρά-
ξη κανείς, γυναίκα, δεν έχεις πα-
ρά να με φωνάξεις. 'Εδώ είμαι
εγώ!..."

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΤΟ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
—"Έλα ντέ, μή ντρέπεται! Θα συνηθίσει!..."

—"Έτσι δεν θα ξαναβρώ τις στάχτες από το πού-
ρο σου στο πάτωμα!..."

«ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΚΥΡΙΩΝ!»...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ.....